

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

ஸ்ரீமதே ராமாநாதாய நம:.

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

பெரிய திருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி

ஒருநல்சுற்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—தன்னை உகந்தாற்குத்தான் ஆஸ்ரயணீயனாய் திருக்கோட்டி ஆரீலே ஸுலபனுபபடியை அதுஸந்தித்துத்தமக்கு சிக்யகைகங்காயம் பண்ணவேனுமென்று மட்பகைஷரீலே கண்ணழிவில்லாமையாலும், அவன் தன்னை உகந்தாராப் பரமபதத்திலே கொடுபோய், சிக்ய கைகங்காயம்பண்ணுவித்துக்கொள்ளும் கிருபாதிபத்துவாகையாலும், திருப்பதிகளை அதுபவித்த ஆழ்வார் பரமபதத்துக்கும் போககணித்தென்று அத்தயவலித்து, நவோடையானபெண்-பிறந்தகத்தினின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம்போது ஆம்மபூமியினுள்ள உறவுமுறையாருள்ளிடமெங்கும் புக்கு முகம் காட்டுகாபோலே குணதுபவம் பரமபதத்துக்கு மொக்குமே, ஆகையாலே சில திருப்பதிகளிலேபுக்கு, இவ்வுபுக்கோம்; இனி, இன்னதிருப்பதிகளிலே புகவேனுமென்று இரப்படியே உகந்தருளின தேசங்கொங்கும் முகம் காட்டப்பார்க்கிறார்.

கமக்கு ப்ராப்யபூமிஐயத் தருவானும், நானே ப்ராப்யனுளவனைத் திருநீர்மலையிலே கண்டோம். இனி, திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோமென்கிறார். *
 மு;—ஒருநல்சுற்றமெனக் குயிரொண்பொருள்
 வநுநல்வெதால்சதியாகிய மைந்தனை
 நெருநல்கண்டது நீர்மலை யின்றிப்போய்
 கருவென்சூழ்கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே.

அந்;—ஒருநல்ப்ரவேசம்,—“வாடினேன்” என்று துடங்கி இவ்வளவும் வரத் திருப்பதிகளை அதுபவித்தவர், மீளவும் திருப்பதிகளைத்திரை அதுபவிப்பானென்னென்ன; அருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (எங்கும்புக்கு). என்ற வகந்தரம் “குணதுபவம் பண்ண” என்று சேஷம். இத்தால் சொல்லிப்போகக்காகவும் குணதுபவத்துக்காகவும் மீளவும் அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதித்தவயம் சொல்லிந்ருயிற்று. ... *
 அந்;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்சுற்றயித்யாதி) முதற்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (கமகித்யாதி). இப்பதத்துக்குத் தொகுத்த பாவம் (நானையித்யாதி).

கனகக பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, ஒருநல்சுற்றம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	(தானே ஆபத்துக்கு வந்து உதவும்) கன் னாயையுடைய	கதி	ப்ராப்யபூயியைத்
ஒருசுற்றம்	அதவித்யமான பந்து	ஆகிரமைந்தனை	தருவானாய்;
எனக்கு	ஆடியேனுக்கு [வாய்,		நவமெளவரபுத்தமான
உயிர்	ஆதமாவாய்,		விக்ரஸத்தை யடை
ஒண்	மேன்மையான (வந்தையைவினைக்கும தான)	ஒருநல்	கேற்று [மனை
பொருள்	புருஷார்த்தத்தைத் தருவனாய்	கண்டது	கேவித்தது
வரு	(சீரவியோகத்துக்குப் பிறகு) வாக்கவ	கீர்மலை	திருநீர்மலையிலே;
கல்	வீலகூணமாய் [தாய்	கருநெல்	கருவடைத்தயிர்கழா
தொல்	சித்யாநபால்யமான	குழி	குழப்பட்டிலே
		கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை
		புன்	யிலே
		இன்றுபோய்	இன்றைக்குப்போய்
		தாண்டும்	கேவிப்போம். (க)

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்சுற்றம்) தானே ஆபத்துக்கு வந்துதவும் ஸர்வவித பந்துவுமான ஸ்வபாவனுமாய். (சுற்றம், நல் சுற்றம், ஒருநல்சுற்றம்) குடல்துடக்கு, தன்னையநியமாற்பும் ரக்ஷிக்கும் சுற்றம், சுற்றமென்றால் வேறொருடத்தில் போகாதசுற்றம். (சுற்றம்) சுற்றமல்லாதாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (நல்சுற்றம்) ஸ்வப்ரயோஜனபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒரு நல்சுற்றம்) ஒரோப்ராப்தியேயன்றிக்கே எல்லாப்ராப்தியும் ஏகாய்யத்திலே பாயிருக்கிறபடி. மாத்ருத்வம் பிதாவுக்கிலலை. பித்ருத்வம் மாதாவுக்கிலலையிறே. (எனக்குயிர்) எத்தனையேனும் பந்துக்கள் எல்லாரும்கூட உண்டானாலும் தான் தனக்கானபடியாத மாட்டார்களிறே. ஸுகதுக்கங்கள் தனக்கே அநுபவிக்கவேணும்மிறே. எனக்கு ஆதமாவாய்; (ஒண்பொருள்) இது ஸத்தைதைய யுண்டாக்கு

பிரித்தெடுத்தகாமத்திலேஅர்த்தமருளுகியூர் (குடலித்யாநிவாக்யந்ரயத்தாலே). சித்த்செரன்ன வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்தயப்ரதர்ஸாநமுதேந விவரிக்கிறார் (சுற்றமல்லாதாரை பித்யாநி வாக்யத்துஷ்டயத்தாலே). ஒண்மைக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(இதுவித்யாநி), வெண்கொர்த்தத்தைவ்யாவர்த்திக்கிற

பெரியதிருவிழா, க-ப, க-தி, க-பா, ஒருவர்க்கற்றம். களசள
மர்ந்தம். தான்மரிக்கும்மே அர்த்தநியித்தமாக. புருஷார்த்ததாய
யொசியான அர்த்தமுமாய்;

(வருகல்தொல்கறி) இதுகருமுன்பு எம்ஸாரத்திலிருக்கும்படி.
இனி, பாம்பதப்ராத்திரிசுக்கும்படி சொல்லுகிறது. இங்கே அர்த்த
புருஷார்த்தம் தந்துவிடுகையன்றிக்கே, சரீரஸமகந்தரம் வரக்கடவ
தாய், அறநன்னுனதொல்கறி - ஆத்மாதுபலமாநாமன்றிக்கே இவ்
வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக் கருபுமமான ப்ராப்ய பூமியைத்
தருவானாய், தானேப்ராப்யமாய்; (தொல்கறி)ஸ்வாபாயிகமாயிருந்
துள்ள ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம். (ஆகிய மைந்தனை) உபயோகவரபுத்த
விக்ரஹத்தையடையவனை. (ஆகிய மைந்தனை) ஸர்வசக்தி பதார்த்
தங்களிலும் விஸ்தாரதீயமான மீடுக்கையடையனாய், உபாயமான
வனை யென்னுதல்; எல்லாப்புருஷார்த்தங்களும் தானே தரவல்ல
யிடுக்கன். ஸர்வ சக்தியாகையிதே, உபாயபாவம் தானே தீர்வதற்கு
கக் கடவனாயிருக்கிறது.

“நெருகல்” என்று மேலுக்கு. நேற்றுத்திருநீர்மலைமேல் கண்
டோம். இன்று போய், கருவடைந்த நெற்பயிரோடு கூடின வய
லைபுடைய திருக்கண்ணமக்கையிலே காணக்கடவோம். இன்று
படியைக் காட்டுகிறார் (தானித்யாதி). உயிர்பத ஸாஸிவ்வாஹாரலப்பயார்த்த
ததை அருளிச்செய்து, “எனக்கு” பதத்தைக் கடக்கித்து ஒருமைக்காத்
தார்த்தம் (புருஷார்த்தேத்யாதி). (அர்த்தமும்) என்றத்தாலே அந்தவாந்
தத்துக்கு தீர்வானாகையு, அத்தால் தத்ப்ரத(சு)னென்று கருந்து.

ஸங்கதியைக்காட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). அத
நன்னுனமையை உபபாதிக்கிறார் (ஆத்மாதுபலேத்யாதி). (தருவானாய்) என்
தத்தாலே கதிபுத்தத்துக்கு ப்ராபகத்வமருளிச்செய்து, அர்த்தார்த்தம் (ப்ராப்ய
மாய்) என்றது. தொல்பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, சதி
பதத்துக்கு மூன்றும் டோலையைருளுகிறார் (ஸ்வாபாயிகேத்யாதி). (ஸ்வ
ரூபாவிர்ப்பாவம்) குணத்தாக ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ தீர்வானகென்றபடி.
(ஸர்வசக்தி பதார்த்தங்களிலும்) என்றது-ஸாவங்கனாய், சக்திமத்துக்கனான
பதார்த்தங்களிலு பென்றபடி.

(மேலுக்கு என்றதுக்கு) “இன்றுபோய்க் கண்ணமக்கையுள் காண்டிமே”
என்று காலதேசம் காண்கை அடைவுபடவிருக்குமாபோலே, இங்கும் ஆக்
வயக்கவேணுமென்று திருவள்ளம்பற்றி, “தன்-து” என்றபதத்துக்கு யே
லெயிருக்கிற “தீர்வான” என்றித பதத்துக்கு முன்னே கூட்டுவதென்றுகருந்து.

கவசம் பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, பொன்னை.

அதுகாண்பதும் காணக்கடவதும் இவ்விரைநிடங்களை யாயிருக்கை. (கருகெல்லுழ் கண்ணமக்கை) நித்யரும் முக்தரும் என்றும் பஞ்ச விம்ஸி வர்ஷிகராயிருக்குமாபோலே, இங்குத்தவ வயலும் நித்யமாகக் கருவடைத்தபயிராயிருக்கை. அங்குள்ளிதல்லாம் இவருக்குப் ப்ரபயமா யிருக்கிறபடி. அதுபூதமாய் ஸ்ம்ருதி விஷயமா யிருப்பதும், அதுபாவமா யிருப்பதும் இவருக்கு உகந்தருளினகிலம். (க)

மு;—பொன்னைமாமணியை யணியார்ந்ததோர்
மின்னைவேக்கடத்துச்சியில் கண்டுபோய்
என்னையாளுடையிசனை யெம்பிரான்
றன்னையாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னை	பொன்போலே ஸ்ப்ரு	கண்டு	(முன்பு) னேவித்து,
மா	ஹணீயனாய்,	போய்	(இன்றைக்கு)
மணியை	பெருவிலையான	என்னை	போய்
அணி.	மணிபோலே ஸ்லாக்ய	ஆளுடை	அடியேனை
ஓர்	னாய்	சசனை	அடிமையாகவுடைய
மின்னை	அழகுமிக்கிருப்பதாய்	எம்பிரான் த	நியாமகனாய், [னாய்
	ஏகரூபமான	ன்னை	எனக்கு உபகாரகனு
	மின்னல்கொடிபோலே	யாம்	மான ஸர்வேஸ்வர
	உஜ்ஜ்வலனான ஸர்	தண்காவிலே	காம் [னை
	வேஸ்வரனை	சென்று	திருத்தண்காவிலே
வேக்கடத்துர்	திருமலையின் உச்சியி	காண்டும்	அருகேசென்று
சியில்	லே		சேவிக்கக் கடவேராம்.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனைத் திருமலையிலே கண்டோம்; இனித்திருத்தண்காவிலே சென்று காணக்கடவேமென்கிறார்.

வ்யா;—(பொன்னையித்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனாய், பெருவிலையான, ஸ்ரமஹரமான மணிபோலே ஸ்லாக்யமா (என்றது)என்கிறது-என்றதாவதென்றபடி. பஸிதமேவிதன்றுகருத்து. 'காண்மெ' என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதுபூதமாயித்யாதி). ... (க)

ஆந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னையித்யாதி) நீழ்ப்பாட்டிலே ஸர்வவித பந்துதவம் அதுஸந்தித்தார்; இதில் திருமேனியொளியை அதுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருவிமாழி, க-ப, க-தி, க-பா, வேலையாலி. ௧௪௪௬

னவனாய், அழகுமிக்கு ஏகரூபமான மின்போலே உஜ்ஜ்வலனானவனைத் திருமலையினுக்கியிலே கண்டு, "போய்" என்றுமேலுக்கு. இன்று போய் என்பன உட்காமயாகவுடையவனாய், எனக்குநியந்தாவாய், எனக்கு உபகாரகனுநானவனை நாம் சென்று திருத்தண்காலிலே காணக் கடவோம். (உ.)

முடி—வேலையாலிப் பள்ளிவீரும்பிய
பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய்
மாலையாலியில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்
ஞாலமுன்னியைக் காண்டும்நாங்குரிலே. (க.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	பரையார்ணவத்திலே	ஆலியில்	திருவாலியிலே
சூலிலே	ஆலத்தனிரிலே	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
பள்ளி	திருக்கண்வளர்த்தரு ஞகையை	மகிழ்ந்து	உகந்து, (இன்றைக்கு)
வீரும்பிய, பால்	வீரும்பினவனாய், [ய் பால்போலே இனியன]	ஞாலம்	உகத்துக்கு
ஆர் அமுதத்தினை	அபரிச்சேத்யமான ஆய் தம்போலே ரஸ்ய னாய்,	உன்னியை	த்யே (தீ) யனான ஸர்வேஸ்வரனை
பைந்துழாய் மால்	அழகிய திருத்துழாய் மாலையணிபுமவனான ஸர்வேஸ்வரனை,	நாங்குரிலே போய்	திருநாங்குரிலே சென்று
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ.—முன்றும்பாட்டு. வடதளசாயியானவனைத் திருவாலியிலே கண்டோம்; இனித்திருநாங்குரிலே சென்று காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வேலையாலி) கடலிலே ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலியிலே கண்வளர்த்தருஞகையை வீரும்பின ஸர்வவிதபோக

“ஆர்” என்றநினைத்தம்-(ஏகரூபமான) என்றது. (மேலுக்கு என்றதுக்கு) “போய்” என்றபதத்தை “சென்று” என்ற பதத்தோடு கூட்டுவதென்று கருத்து.

ஆர்;—முன்றும்பாட்டு. (வேலையாலி) சிந்தலிலையில் போக்யதையை அநுபவித்து, ஆலத்தனிரில் கிடையழகை அநுபவித்து இனிப்பாகிடுவென்று ஸங்கதி.

(கடலிலே) பரையார்ணவத்திலே, “பைந்துழாய்” பசுமையபுடைய

களூர் பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௪-பா; துளக்கமில்கடரை.

யனானவனை. கண்வளந்திருநுகை தமக்குப்பால்போலவும் அம்
ருதம்போலவும் ரஸித்தபடி. (பைந்துழாயித்யாதி) அந்தரஸ்யதை
யிலுண்டான ஏத்தம்போலே ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், ஆழகிதான
திருத்தழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. "ஆழியில்" என்ற-மேலு
க்கு. திருவாஸீரிலைகண்டிகத்துபோய், ஐகத்துக்குத்தே(நீ)யனான
வனை. (ஞாலமுன்னியையித்யாதி) வரையாதே இன்னுரென்னுமல்
ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிறவனைத் திருநாம்கரிலே காணக்கடவோம்.

மு;—துளக்கமில்கடரை அய்ணனுடல்
பிளக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போய்
அளப்பிலாரமுதை யமரர்க்கருள்
விளக்கினைச்சென்று வெள்ளறைக்காண்டிமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளக்கமில்கடரை	விச்சேதமில்லாத ஒளியையுடையனும்,	ஐரமுதை	அபரிச்சேத்யமான போக்யதைமையுடையனும்
அய்ணன்	ஹிரண்யனுடைய	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிசுருக்கு
உடல்	சரித்ததை	விளக்கு	ப்ரகாசகமாய்
பிளக்கும்	பிளக்கவல்ல	அளப்புஇல்	அபரிச்சேத்யமான
மைந்தனை	யிடுக்கையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை	அருளினை	அருளாயிருக்கிறவனை
பேரில்	திருப்பேர் (கரிலே	வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
வணங்கிப்போய்	(முன்பு) வணங்கி, (இன்றைக்கு)	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—காலாம்பாட்டு. ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு விரோதி யான ஹிரண்யனைப் போக்கினவனைத் திருப்பேரிலே, கண்டிடாம்; இனிப்போய் திருவிவள்ளறையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

திருத்தழாயென்றும், இதுயாலகைக்கு வேதவென்று தரத்பர்யம் (அந்த வித்யாதி).

(மேலுக்கு என்றதற்கு)-"போய்" என்னுமளவும் - "ஞாலமுன்னியை" என்றபடித்துக்கு மேலில் கடவெதென்றுகருத்து. (௫)

அந்;—காலாம்பாட்டு. (துளக்கமித்யாதி) நிரதிசயபோக்யதையைக் கீழே அதுபலித்தார்; அதுக்குவரும் விரோதியைப் போகருவானும் தானே வன்சிறுரென் றுஸக்கதியைஉட்கொண்டருளுகிறார் (ஸ்ரீப்ரஹ்மாதேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, து-பா, சுடலையில். களடுக

ய்ய;—(அளக்கயித்யாதி) காற்றால், மற்றொன்றால் விச்சேதிக்கப்போகாதே “ஜுவலத்தம்” என்கிறபடியே ஏசுபுமான் ஒளிபையபுடையனும், ஹிரண்யனுடைய உடலைப்பிளக்கவல்லவர்வசத்தியைத்திருப்போலே வணங்கிப்போய். “அளப்பில்” என்று - மேலுக்கு அபரிச்சேத்யமான போக்கயாதையபுடையனும், அதனை அயர்வறாமவர் அருக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்து அத்தாலே ஜுவலனானவனை. (அமர்க்கருள் விளக்கினை) சித்யலவிரிசருக்கு பாகாசகமாயிருப்பதோரருளாயிருக்கிறவனைத் திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோம். (ச)

மூ;—சுடலையில்சுடுநீறனமர்ந்ததோர்

சுடலைதீர்த்தவனை நறைபூர்க்கண்டென்

உடலைபுள்புருர் துள்ளமுருக்கியுண்

விடலைபுள்சென்றுகாண்டும் மெய்யத்துள்ளே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுடலையில்	ஸ்மபராபூமியிலே	என்	என்னுடைய
சுடுநீறன்	சுட்டசாம்பலைப் பூசியிருக்கிற ருசர்ன்	உடலைபுள்	சீர்த்துக்குள்ளே
அமர்க்கரு	அநுபவித்த	பருத்து	ப்ரவேசித்து
தீர்	அத்விதீயமான	உள்ளம்	நெஞ்சை
சுடலை	சுடலைபுறத்தை	உருக்கி உண்	உருக்கிஉண்கிற
தீர்த்தவனை	தவிர்த்தருளின னர் வேஸ்வரனை	விடலைபுள்	விதக்த (நீ) னுள னர்வேஸ்வரனை
நறைபூர்	திருநறைபூரிலே	மெய்யத்துள்	திருமெய்யத்தில்
கண்டி	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு),	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்

(மேலுக்கு, என்றது - “பூர்” என்று அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லியிருக்கையாலே “அளப்பில்” என்கிறவிசேஷணம் அருள்பதத்தோடே கூட்டுவதென்றருத்தது. “மமர்க்கனை, ஆரமுதை, அமர்க்கு அளப்பிலருள்விளக்கினைப்பெரில் வணங்கிப்போய்ச்சென்று வெள்ளறைக் காண்டும்” என்றநயத்திலே திருவுள்ளம். தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமதுக்கு மேற்பட அருளுக்கு அளப்பில்லாமையால் - வேறில்லாமையால், அதனை அருளுகிறார் (அத்தையித்யாதி). “அருளாகிற விளக்கு” என்று ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, “விளக்கான அளப்பிலருள்” என்று யோஜனாந்தரம் (நித்யேத்யாதி). (ஒரு) என்று அளப்பில்லாமையாலே பலிதம். ... (ச)

கல்கூஉ பெரியதிருமொழி, கல-ப, க-தி, க-பா, வாணையாரமுதம்.

அக;—அஞ்சாம்பாட்டு. ருத்ரனுடைய காபத்தைப்போக்கி வணத்திருக்கையூரிலே கண்டோம். இணப்போய்த் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(கடலைத்தயாதி) ஸ்மசநபூநியில் பஸ்கெர்த்துனித னு யாகிதது - கடலையில் கட்டசாம்பலைப் பூரியிருக்கிறவனென்ற படி; அவன், (அமர்க்கத்தோர்நடலை) அவனதுபலித்த சிலைகந்தைத் தவிர்த்தவனைத் திருக்கையூரிலேகண்டு. “என்னுட்கை” என்று - மேலுக்கு. என் சார்த்துக்குள்ளே புகுந்து கெஞ்சையுருக்கி உண் கிற வி த க த் த (X) னைத் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோம். (எடலை) என்று பாலைநிலத்தில் தலைகளைக்கிசால்லுகிறதது.. இப் பாலையான பூமியைத் தளக்கிருப்பிடமாக்கினபடியாலே பாலைநிலமா னஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனுடையனைத் தம்முடைய ந்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைநிலமில்லை யென்றிருக்கிறார். (க)

மு;—வாணையாரமுதம், தந்தவள்ளலைத் தேனை நீள்வயல்சேறையில் கண்டுபொய் அனைவாட்டியருளு மமர்த்தம் கோனை யாங்குடந்தைச்சென்று காண்டமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாணையார்	தேவலோகத்தி லுள்	கண்டுபொய்	(முன்பு) னேவித்து,
அமுதம்	அம்ருதத்தை [ளர்க்கு	ஆனை	குவையாட்டத்தை
தந்த	கொடுத்தருளின	வாட்டி	கொன்று
வள்ளலை	உதாரணம்,	அருளும்	(ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கு
தேனை	தேன்போலே ரண்டனா		டியிருப்பைக்)கொடு
	ன ளர்வேய்வரனை		த்தருளினவனுய்,
கீள்	கீண்ட	அமர்த்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	வயலையுடைய	கோனை	வயந்தரவான ளர்வே
சேறையில்	திருச்சேறையிலே		ய்வரனை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கடலைத்தயாதி) நன்னுடைய சிரதிகய போக்கியமானவடிவை அயர்வற மமரர்களுக்கு முற்றுட்டாக அருளுவா னென்றார்தீழ்; தேறயானவனுக்கும் ஆபத்துக்கு உதவுகையாவே ஸாஸீல னுனவன்றானே என்னுடையமைப அதுபயிக்கிறுனென்று வரங்கதி.

“ஆளுநியை விசரஹத்தோடே ஆநரிக்கும்” என்னக்கடவதிறே. (மேலு க்குஎன்றதுக்கு) “உடலை” என்றதீயீயார்த்தபதம் “உருக்கி” என்றபதத்தோடு ஸம்பந்திக்குயென்றுகருந்து. (என்சார்த்தினுள்ளே) என்றது-பலிதார்த்தம்.

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, எ-பா, கூந்தலார், களஞ்சூ.

வாய்	நாம்	சென்று	போய்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	காண்மே	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கும் அபிபகிதம் செய்யும் பரமோதாரனைத் திருச்சேறையிலே கண்டோம், இனித் திருக்குடந்தையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வாணையரித்யாதி) தேவலோகம் க்ருதக்ருத்யமாம் படி அம்ருதத்தைத்தந்த உதாரணம், தன்னை உகந்தார்க்குத் தானே போக்யனானவனை. (வாணையரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னைத்தந்தஉபகாரகனை. தேன்போலே ரஸ்யனானவனை. நீண்டவயலையுடைய திருச்சேறையிலேகண்டு. "ஆனை" என்று - மேலுக்கு. குவலயாபீடத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்த அவர்களுக்குத்தானே சேஷியென்னுமிடத்தை பாகாசிபித்தவனை யான்குடந்தைச்சென்றுகாண்டிமே. (க)

புது—கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் வெண்ணெய்
 மாந்தமுந்தையில்கண்டு மகிழ்க்துபோய்
 பாந்தன்பாழியில் பள்ளிவிரும்பிய
 வேந்தனைச்சென்றுகாண்டிமே வெண்காயினே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூந்தலார்	கூந்தலையுடைய ஸ்திரீகள்	மாந்து	அழுதசெய்து வந்த திகிலற ஸர்வேஸ்வரனை
மகிழ்	உகக்குப்படியான	அழுந்தையில்கண்டு	திருவழுந்துரில்
கோவலனாய்	கோ (ரீ) பருய்,	கண்டி	(முன்பு) ஸேவித்து
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	மகிழ்க்து	ஆரத்தித்து.

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (வாணையரித்யாதி) தம்மை அவனதுபலித்தபடியை அதுஸந்தித்தார்திழ். அகல்யப்ரயோஜனான தம்முடைய விடத்தில் இப்படிய்யாமுத்த (ரீ) னுணமையைச்சொல்லக்கேணுமோ? ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கும் உடம்புளேவக் கடங்கடைந்து அழுதமயரித்தானென்று ஸங்கதியை ஸம்பிபிக்கிறார் (ப்ரயோஜனாந்தர பார்க்குமித்யாதி).

(மேலுக்கு)என்றது - "யாம்" என்றுபதம் வந்திருப்பதனாகையாலே, அதுக்கு மேலுக்கு வந்ததை. (ச)

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௮-பா, பத்தராவியை.

	(இன்றைக்கு)	விரும்பிய	விரும்பியருளின
போய்	சென்று	வேந்தனை	ஸர்வரக்ஷகஞான ஸர்
பார்த்தன்	திருவநந்தாழ்வானாகி		வேஸ்வரனை
பாழியில்	படுக்கையிலே	வெஃகாவுளை	திருவெஃகாவிலே
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தரு	சென்று	கீட்டி.
	ளுகையை	காணும்	எனவிக்கக்கடவோம்.

அவு:—எழாம்பாட்டு, க்ருஷ்ணனாய் அநுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள வெண்ணெயை விழுங்கினவனைத் திருவழுந்தூரிலே கண்டோம், இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோம்.

(கந்தலாரித்யாதி) கல்ல கூந்தலைபுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும்போக் யனாய், கோ(ர்)பனாய் வெண்ணெயை அமுதுசெய்து வந்ததிக்கிறவ னைத் திருவழுந்தூரிலேகண்டு உகந்துபோய். "பார்த்தன்" என்று-மே துக்கு, "பார்த்தன்" என்று-பாம்பு, "பாழி" - படுக்கை, திருப் பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே கண்வளர ஆதரி த்த ஸர்வரக்ஷகஞானவனை. *வெஃகாவில் துயிலமர்ந்தவேந்தனை. (கா ண்டும் வெஃகாவுளை) கண்வளரக்காணவாவது திருவெஃகாவிலே.

மு:—பத்தராவியைப் பான்மதியையணித் தொந்த மரவிருஞ்சோலைத் தொழுதுபோய் முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க வித்தினைச்சென்று விண்ணகர்க்காண்டிமே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பத்தர்	பக்தர்களுக்கு	அணிந்தொத்	ஆபரணமாவபோலே
ஆலியை	ஆத்மாவாய்,	தை	ஸ்ப்ருதமனியான
பால்	சிஷ்யகனங்களு	மாலிருஞ்சோ	ஸர்வேஸ்வரனை
மதியை	சந்திரனைப்போலே	லை	திருமாலிருஞ்சோலை
	ஸதாந்ரஷ்டவ்ய	யிலே	யிலே
	னாய்,	தொழுதுபோ	(முன்பு) ஸேவித்து,
		ய	ய

(இன்றைக்கு)

அந:—எழாம்பாட்டு. (கந்தலித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதமளித்த வன்னுன் துயிரித கரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமல்லதுதரியாதானாய், இவை சகி களுக்கு ஸாய்ஸ்ருணவனென்று அதுணத்திக்கிறொன்று ஸங்கதி.

(பார்த்தனென்று மேலுக்கு) என்றது - "காண்டிமே" என்றபதத்துக்கு மேலான "வெஃகாவுளை" என்றபதத்துக்கு என்கை, (ஈ)

முத்தினை	முத்துப்போலே குளிர் க்திருக்குமவனும்,	மாணிக்கம்	மாணிக்கம்போலே தர்ப்பாயனும்,
மணியை	நீலமணிபோல் ஸ்ராம நூலமான வடிவை யுடையனும்,	வித்தினை	ஸ்ரவகாரண பூதனான ஸ்ரவேஸ்வரினை
மணி	பெருவிலைபனான	விண்ணகர் சென்ற காண்கம்	திருவிண்ணகரிலே போய் வேலிக்கக் கடவோம்.

அவ், — எட்டாம்பாட்டு. தன் திருவடிகளுக்கு நல்லார்க்கு ஆந்மாவானவனைத் தெற்குத்திருமலையிலே கண்டோம். இனிப் போய்த் திருவிண்ணகரிலே-காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பத்தாவியை யித்யாதி) தம்திருவடிகளுக்கு நல்லானவர்களுக்கு ஆந்மாவானவனை; தாரகனும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி யிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே (௧) “ஜநிஷ்யே ககிகு சீஸ் - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம் ” என்கிறபடியே ஸ்ரேஷ்டிகளா யிருப்பாராத் தனக்குத் தாரகமாகவுடையனாயிருக்கு மென்னுதல்; ஆவியாகக் கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, மறுவற்ற சந்தரனைப்போலே ஸதாந்ரஷ்டல்யனும், பூமிக்கெல்லாம் ஆப் யாயகம் பண்ணுமவனை. (அணித்தொத்தை) ஆபரணமாலையை, பொன்னரிமாலையைப்போலே; அன்றிக்கே (மணித்தொத்தை) நீல மணிமாலையிலே ஸ்ராமநூலமான வடிவையுடையவனை - தெற்குத் திருமலையிலே கண்டுபோய்.

(முத்தினை) என்ற-மேலுக்கு, முத்துப்போலே உடம்பிலே அணைந்தால் விடாய் கெடும்படி குளிர்க்திருக்குமவனை; நீலமணி போலே கண்ணுக்கு ஸ்ராமநூலமான வடிவையுடையனாயிருக்கை.

௮௭. — எட்டாம்பாட்டு. (பத்தாவியையித்யாதி) கோபிமார்க்கேபவ்யனாயிருத்தபடியேயன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தாரகாதிகளானவனென்று அநுஸந்திக்கிரூபின்று ஸங்கதி.

பால்போன்றமதிஎன்றும், அத்தால்பலிதம்(மறுவற்றசந்தரனை) என்றது. ஆபரணரூபமாலே என்றத்தை விசேஷிப்பிக்கிறார் (பொன்னரி) பொன்மணி மாலையென்கை. பாடாந்தரத்தில் பொருளருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(முத்தினையென்று மேலுக்கு) என்றது - வித்தினை யென்னுமனவும் “சென்று” என்றத்தோடே அந்வயியாமையாலே விண்ணகர் பதத்துக்கு மேலான பதத்தோடே அந்வயிக்குமென்கை. (௮)

(௧) ௧-௭-௧௮.

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, கல-ப, க-தி, கூ-பா, கம்பமாகனிது.

பெருவீரையான மாணிக்கம் போலிவ தர்ஸநீயமாயிருக்கும் வழிவ
முதிக யன்றிச்சே, இதுக்கெல்லாம் வர்வகாரண பூ'ஷா) தனையிருக்கிற
வனை. விண்ணகர்காண்டுமே. (அ)

மு;—கம்பமாகனி, அஞ்சிக் கலங்கவோர்

கொம்புகொண்ட குரைகழல் கூத்தனைக்

கொம்புலாம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்

நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயினே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	கடுக்கத்தை வினைக்கும தாய்	கூத்தனை	தர்ஸநீயமாக நடந்த வனான ஸிவேஸ் வானே,
மா	பெரியவடிவை யுடை ததான	கொம்புலாம்	தழைத்த கிளைகளால் நிறைந்துள்ள
கனிது	சுவலயாபிடமானது	பொழில்	சோலைகளை யுடைய
அஞ்சி	பயப்பட்டு	கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரிலே
கலங்க	கலங்கி முடியும்படி	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸெலித்து, (இன்றைக்கு),
ஒர்கொம்பு	(அதின்) கொம்பை	நம்பனை	ஆஸ்ரிதர்களுக்கு விஸ் வஸநீயனான எம்பெ
கொண்ட	வாங்கி முறித்தெறிந்த வனாய்,	நாவாயன்	திருநாவாயிலே [குழை சென்று
குரை	ஒலியாநின்ற உள்ள	காண்டும்	போய் ஸெலிக்கக் கடவோம்.
கழல்	வீரக்கழலையுடையனா ய்,		

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. சுவலயாபி த்தின் கொம்பைப்
பறித்தவனைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய், திருநாவாயிலே
காணக்கடவோமென்றார்.

வ்யா.—(கம்பமித்யாதி) தன்னைக் கண்டார்க்கு ங்குவேண்டும்
படியாய் பெரியவடிவையுடைய சுவலயாபிடம் - தன்னைக்கண்டார்
படுமத்தைத்தான்பாட்டு அஞ்சிக்கலங்கிப்போம்படி, அதின்கொம்பை
அநாயாஸைவ வாங்கி, ஒலியோடுகடினவீரக்கழலையுடையனாய், தர்ஸ

ஆர்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தார
காதிகளானவளவே யன்றிச்சே, ஆஸ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்கையாலே
வீரக்கழல்ட்டுத் திரிசிறுனென்று ளங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௧௦-பா, பெற்றமாளியை, கவுளை

நியமாக நடக்கவளை, அன்றிக்கே, மத்தமாய் கப்பக்ளதீப் இடுங்
கிக்கொண்டு கஞ்சுக்கிற ஆனையானது பயப்பட்டுக் குகையுமபடி,
அதின் கொம்பைப்பிடித்து அத்கொம்புகளைக்கையிலே ஆபுதமாகக்
கொண்டு, கம்ஸன் முற்றையாரைத் துடர்ந்து கொடுத்திருக்கிறபோது
ஆபரணங்களால் வந்ததவசியை யுடைத்தான திருவடிகளை கீசிக்
கொண்டு நடந்தபோது, வல்லாறாடினுப்போலேயாயிற்றிருந்தபடி.

(கொம்புலாவித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், தழைத்த பொழிலை
யுடைய திருக்கோட்டி யூரிலே கண்டபொய் எல்லாத்தகையிலும் இவ்
வாத்மாவக்குத் தஞ்சமானவளைத் தன்னேவிய்வளித்தார் உகக்கும்
திருநாவாரிலே காண்கும். (௧)

மூ;—பெற்றமாளியைப் பேரில்மருளனைக்

கற்றநூல்கலிகன்றி யுரைசெய்த

சொல்திறய்வை சொல்லிய தொண்டர்க்கு

அத்தமில்லை மண்ட மவர்க்காட்சியே.

(௧௦)

தீருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்,	உரை,	பதம்,	உரை,
பெற்றம்	பசக்களை	இவை	இந்த
ஆளியை	நோக்குவனாய்,	சொல்திறம்	மய்தராபிரியை
பேரில்	திருப்பேர் கையில் எழு ந்தருளியிருக்கிற	சொல்லிய	ஓதவல்ல
மருளனை	மணவாளப்பிள்ளை யான கர்வேல் வரன்விஷயமாய்,	தொண்டர்கட் ஸ்ரீவைத்தணவர்களுக் கு	கு
நூல்	சூல்தரங்களை	அற்றம்இல்லை (பகவதநுபவத்தில்)	விச்சேசயில்லை;
கற்ற	அப்யவித்த	அண்டம்	பாமபதமானது
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	அவர்க்குஆட்சி அவர்களிட்ட வழக்கா	
உரைசெய்த	அருளிக்கெய்த		யிருக்கும். (௧௦)

* கம்பபதத்துக்கும் கழல்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தாமருள்கிரூர் (அன்றிக்கே
வித்யாதி). ... (௧)

அந;—பத்தாய்பாட்டு. (பெற்றயித்யாதி) "மாளிகை" என்றபாடமாய்,
"பேரில்" என்றதாக்கு விச்சேஷணமாக்கியருளிக்கெய்து, "ஆளியை" என்று

களநிடி பெரியதிருமொழி, 40-ப, 2-தி, இரக்கம்பரவேசம்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) “பெற்ற” என்று-
பெருமையாய், மானிகைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். “பெற்றவாணி
யை” என்று - பாடமாகில், பசுக்களை கோத்துமவையென்றது.
(கற்றதால்) திருமந்திரம் கற்றவிடத்திலே கற்றுமித்தனைபிறே அங்
வாதவையும்; சாஸ்திரமாய்வதை தப்பாதபடிசொன்ன சப்தராசி
ரத்தக்குவைபோலே இவைசொல்லும் சீர்வைஷ்ணவர்களுக்கு விச
சேதமில்லை. (ச) “சந்திரமே - சபுராவுர்த்தமே” (உ) “ஆண்
மீன்கள் வானகம்” என்றபடியே நித்யாநுபவம் “பண்ணலாம்
தேசத்தை ஆளுவர்கள். (க0)

பெரியவாக்கான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்:

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

இரக்கம் பரவேசம்.

வ்யா.—திருப்பதிகளை அநுபவித்தார்கீழ், அதுதலைக்கட்டி அவ
தாரங்களிலே போந்ததுபவிக்கிறார். இதிலே தமக்கடிமதமான ராம
விஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கி
றார். அங்குதலை விஜயம் தமக்கிட்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்
பாடாந்தமருளுகிறார் (பெற்றமித்யாதி). *மயர்வற மதிலும் பெற்றாரயிருக்க
இவரை “கற்றவர்” என்னக்கடுமொவென்ன (திருமந்திரமீத்யாதி). சொல்
திரமித்யாதிக்கீழ் தமருளுகிறார் (சாஸ்திரமாய்வைமீத்யாதி). ... (க0)

ஜயர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா;—இரக்கம் பரவேசம்.—“வாடினேன்” என்றுதுடங்கி-இவ்வளவும்
வரத்திருப்பதிகளெல்லாம் பராதாந்யேச அநுபவித்தவர், இனிமேல் *மாற்ற
முளவளவாக விபவங்களிலே பராதாந்யம் தோற்றப்பாடி அநுபவிக்கிறாரென்
று பேடி காஸங்கதியருளுகிறார் (திருப்பதிகளையீத்யாதி). அதிலே இத்திரு
மொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (இதிலீத்யாதி). (மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்
தாலே) என்றது - “பொங்கத்தம்பொங்கு” என்று வாந்யமடித்தமைக்கு

(ச) சாந்தோ-அ-கடு-க.

(உ) தி-வாய்-க0-க-க.

பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௧-பா, இரக்கம் பற்றி, ௧௭, ௧௮

துக்கு இவக்காய்த், தோற்றராசுலர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசைநிறந்து பேசுமார்போலே தாமானதன்மை தோற்றருதே, தோற்றராசுலர் பாசுரத்தாலேராமவிஜயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார், ௧

மு;—இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்ததீமை
 யீம்மையே யொமக்கெய்திற்றுக்காணீர்
 பாக்கயாயின்னுரைத்தென் இராவணன்
 பட்டன னினியாவர்க்குரைக்கோம்
 குரக்குநாயகர்கா னினங்கோவே
 கோலவல்விளி ராமபிரானே
 அரக்கராடழைப்பாரில்லை காங்க
 ளஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்	எங்களுக்கு	குரக்குநாயகர்	வாசுரபுத்தபதிகளே!
கோன்	ஸ்வாமியான ராவண	காள்	
இரக்கம்துன்றி	தனயில்லாமல் [ன்	இனங்கோவே	இனையபெருமானே!
செய்த	செய்த	கோலம்	தர்மரீயமாய்
தீமை	தீமையானது	வல்	வலியையுடைத்தான
எமக்கு	எங்களுக்கு	வில்	வில்லையுடைய
இம்மையே	இவ்வளவுகத்திலேயே	இராமபிரானே	சகரவர்த்தித் திருமக
எய்திற்றுக்கா	பலித்தனவிட்டபடி	அரக்கர்	ராசுலனார தியில்[னே!
ணீர்	யைக்காணுக்கோள்;	ஆடு அழைப்பார்	வெற்றிசொல்லக்கட
இன்று	இப்போது	இல்லை	இல்லை; [வரர்
யாம்	நாங்கள்	நாங்கள்	(தோற்ற) நாங்கள்
பாக்க	விரிவாக	அஞ்சினோம்	பயப்படா நின்றோம்;
உரைத்து	சொல்லி		(தோற்ற எங்களுக்கு)
என்	பயனென்?;	பொங்கத்தம்	"பொங்கத்தம் பொங்
இராவணன்	ராவணனானவன்	பொங்கோ.	கம்" என்கிற ஜய
பட்டனன்	மாண்டுபோனான்;		ஸூசக வாத்யத்தி
இனி	இனிமேல்		ன் சப்தாதுகாரம்
யாவர்க்கு	யாருக்கு	தடம்	ஒத்தது. (௧)
உரைக்கோம்	(இத்தகைச்) சொல்லு கோம்?;		

ஸூசகபான சப்தோர்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற எங்களுக்கு, தடம்-ஒத்ததென்று சொல்லுகையைக் கட்டாதுத்து, அதுக்குப் பலிதயான வர்த்தம் சொன்னபடி. ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) பெருமானையும் பிரா
ட்டியையும் சொக்கண்டால் (௧) “வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ்
கின்றமக்கையும் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்
ணப்ராப்தமாயிருக்க, மிதுகத்தைப் பிரித்த நிர்நயனான் ராவணன்
செய்ததீமை. (௨) “இஹஸ்யஸ்சுபீ- இஹஸ்யஸ்சுபீ- இஹஸ்யஸ்சுபீ” என்
கிறபடி இஹஸ்யஸ்சுபீவை எங்களுக்குப் பளித்தது. பல சொல்லி
யென்? தான்செய்ததப்பின்பலம்தானே அதுபலித்தான். அன்றிக்
கே, இன்னார் பட்டாரென்றறியாமையாலேராவணன் பட்டானென்
னவுமாம். பிற்பட்டகாலத்திலே சொல்லுகிராவையாலே இவர்க்கு
அவன் பட்டானென்று சொல்லவுமாம். இனி இத்தை ஆர்க்கு
இருந்து சொல்லுவோம். வானாயுதபதிகாள்! இளையபெருமானே!

ஆந்.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) “இரக்கம்” என்னில் - ஸ்கேஹ
மாதல், தயையாதல் விவகித்து இரண்டையும் அருளிச்செய்து, தாத்பர்ய
மருளுகிரார் (பெருமானாயுதித்யாதி). (ப்ராப்தமாயிருக்க) என்றவகத்தரம் “இ
துக்கு உறுப்பான ப்ரேமகின்றிக்கே” என்றுசேஷம். “யாம் அவன் தீமைகளைப்
பரக்க கின்றுசொல்லி யென்” என்று சுப்தார்த்தம் விவகித்தருளுகிரார் (பல
வித்யாதி). அரக்கர் பட்டபடி களைப் பரக்கச்சொல்லியென், என்றத்தகத்தர
மருளுகிரார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அநியாமையாலே) என்றது - ப்ரயோஜ
காபாவத்தாலே விசாரியாமையாலே யென்னை.

“எங்களை யொழியக்குணையனை” என்று மேலே-ராவணனை திரவிக்குகை
சொல்லியிருக்க, இங்கே ராவணன் பட்டானென்று சொல்லக்கூடுமேயென்
னும் சங்கையிலே, (௩) “நீயசுபீ- இஹஸ்யஸ்சுபீ - நேயமஸ்தி புரீலங்கா” என்
கிற ந்யாயத்தாலே தீமையின் ப்ராபல்யத்தாலே வித்தவக்கரித்து அருளிச்
செய்தாரென்றும், மற்றும்புகிற ராசுஸரெல்லாம் பட்டபடியைக் கண்
டால், இனி ராவணன் பட்டானென்றது-கைமுதிகந்யாயத்தாலே வித்தமன்
ரேயென்றும் இரண்டுவிதமாகப் பரிஹாரமருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே ராவ
ணன் பட்டபின்பு சொல்லுகிறவர்கள் பாசாமென்றும், அப்பாட்டில் - ராவ
ணன் படுவதற்குமுன்புள்ள ராசுஸர் பாசாமென்றால்விரோதயில்லையென்று
திருவுள்ளம்பற்றி. ஆனால் அதவேயன்றே முத்துறச்சொல்ல வடிப்பது; இந்
தையே இவர் முத்துற அருளிச்செய்வானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளு
கிரார் (பிற்பட்டவித்யாதி). இத்தால் ராமவிஜயத்தில் இவர்க்குண்டான
ஆசையாலே இத்தையே முத்துறவருளிச் செய்தாரென்று கருத்துச் சொல்
லிற்றாயிற்று.

தர்ஸகீயமானவலியையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனே !.

(அரக்கராடலைழப்பாரில்லை) "ராக்ஷஸரில் இனி ஆடுபோலேகூப்பிடக்கடவாரில்லை" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று நஞ்சீய அருளிச் செய்வர். "இது ஓர்த்தமாயிராமையாலே, இவ்வளவே இதுசொன்னாலே" என்று, நான் கேட்டேன்; சொல்லலாகாதோ என்ன; "ஆடு" என்று-வெற்றி; இந்தராக்ஷஸஜாதியில் வெற்றிசொல்லக்கடவாரில்லை என்கிறதுஎன்ன; "இதுவேயிறே பொருளென்று அருளிச்செய்தார்" என்று பின்னையருளிச்செய்வர். (அஞ்சினோமித்யாதி) எதிரிகளைவென்று அவர்கள் வெற்றியாலே தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணுகிறது அதுக்கிடாக ஆடும் கூத்துப்போலே தோற்றவர்கள் தோல்லியாலே பறையடிக்க ஆடுவதொருகூத்துண்டு; அந்தச்சப்தாறுகாரம் - "பொங்கத்தம் பொங்கு" என்கிறது. (௧)

(ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை) என்றது-ஒருகொண்டியாவினில்லத்தைக்குறித்து "கொண்டியாவி - கெளித்தம் பகையாமி" என்று சொன்னதுண்டென்று வெளகிதமான கதைபுழுண்டிறே. அந்த ஆடுபோலேயும் கைர்யமில்லை யென்றுகருத்து. (இது ஓர்த்தமாய்) என்றது - இதுவே-பதத்தக்கு அர்த்தமென்று நிர்பந்தமில்லாமையாலேயென்கை. ஆழ்வார்கள் பாசுவர்கள் அகேகார்த்தகர்ப்பங்களாகையாலே இன்னமும் பதார்த்தம்சொல்லாமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து.

(வெற்றிசொல்லக்கடவாரில்லை) என்றதுக்கு-நாமும் "வெற்றிபெறவாருங்கோள்" என்று அழைக்கைக்கு ஒருவருமில்லையோவென்றுகருத்து. (இதுவேயிறே பொருள்) என்றது-கொண்டாட்டத்திலே. இத்தனை இவ்வர்த்தத்தைவ்யாலர்த்திக்க வில்லையென்று கருத்து. "பொங்கத்தம் பொங்கோ-தடம்" என்றந்வயம். "பொங்கத்தம் பொங்கம்" என்று-வசுணயா சொல்லக்கடவவாத்யமே பேசினோமான எங்கருக்கு, "தடம்-ஒத்தது" என்று சப்தார்த்தம் விவசுழித்து, அதின் ஸ்வரூபத்தை வருணகிரூர் (எதிரிகளையித்யாதி). (ஆடுவதொருகூத்து) என்றது - "குழமணிதூரம்" என்றகூத்தென்று கருத்து. (அந்த) என்றது - அவ்வாத்யத்தினுடைய என்கை. இரண்டு பர்யாயம் "பொங்கத்தம்பொங்கம்" என்னத்துடக்கினவாய் அஞ்சிபடிக்கு ஸைசமமாக "பொங்கோ" என்று குறைத்து கிர்ந்தேசித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... (௧)

களகூட பெரியதிருமொழி, 30-ப, உ-தி, உ-பா, பத்துநீண் முடியும்;

மு:—பத்துநீண் முடிய மவற்றிரட்டிப்

பாழித்தோளும் படைத்தவன் செல்வம்
 சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துக்கொட்டான்
 செய்வதொன்றறியா வடியோய்தன்
 ஒத்ததோளிரண்டு மொருமுடியும்
 ஒருவர்தம் திறத்தோமன்றி வாழ்த்தோம்
 அத்தவெம்பெருமா னெம்மைக் கொல்லேல்
 அஞ்சினோம்தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்	நீண்ட	அடியோங்கள்	அத்தலைக்கு போஷ
பத்துமுடியும்	பத்துத்தலைகளையும்		பூதரான எங்கள்
பாழி	பலிஷ்ட்டமாய்	தோள் இரண்	இரண்டிதருத்தோளு
அவற்று	இரட் தலைகளின் கணக்கு	மும்	ம்
டி	க்கு இரட்டித்த	ஒருமுடியும்	ஒரு திருமுடியாய்
	கணக்கையுடைய	ஒத்த	விக்குதலைஷில்லாத
தோளும்	(இருபது) தோள்களையும்	ஒருவர்தம்	ஒப்பற்றபெருமானுடைய
படைத்தவன்	உடையருள ராவ	திறத்தோம்	இடைபார்த்த முடை
	ணளுனவன்,	அன்றி	யோமல்லாமையால்
மங்கையர்பால்	ஸ்திரீகள் பக்கலிலே	வாழ்த்தோம்	கெட்டோம்;
சித்தம்	மனள்ளை	அத்த	எங்களுக்கு ஜகதருள
வைத்து	செலுத்தி		வனே!
செல்வம்	(தன்) ஸம்பத்தை	எம்பெருமான்	எங்கள்நாதனே!
கெட்டான்	அழித்தான்;	எம்மை	எங்களை
செய்வதொன்	இதிகர்த்தவ்யதா மூ	கொல்லேல்	கொல்லாதொழிய
று அறியா	டர்களாய்		வேணும்;
		அஞ்சினோம்	தடம்பொங்கத்தம்
			பொங்கோ. (உ)

ஆர்:—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்தித்யாதி). “ஸக்யீலஸ்ஸுவாயீ - தச்சீலோநாஸி” என்கிறபடியே நீங்களும் அவனைப் போலே தீமைசெய்தீர்களோகென்ன; அவன் தலைப்பத்துப் படைத்தோமென்று தீமைகளைச் செய்தான்; எங்களுக்குக் குற்றமில்லை யென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று எங்கறி.

“இராவணன்” என்று சொல்லலாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்ததுக்குப் பாக

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௨-பா, பத்துநீண்முடியும். ௨௪௯.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்துநீண்முடியும்) (கீ) “எந்த
கூட்டுவாள் - வாச்யமுத்தம் தகாநக” என்கிறபடியே “உனக்கு
அவர்காலிலேவிழி பத்துத்தலையுண்டு; அஞ்ஜலிபண்ணுடைக்கு இரு
பதுகையுண்டு; அவ்வரசு காரணம்புகவல்லையே” என்றுனிதே விபீஷ
ணுழ்வான். பத்துத்தலையும், வலியையும், பெருமையுமுடையனாய்,
இருபது தோளையுமுடையனாவன் விஷயப்ரவணனாய்த் தன் னம்
பத்தை அழித்தான். (செய்வதித்யாதி) ரக்ஷகளுவன்போகை
யாலே செய்வதறியாத நாங்கள், அறிவுகேடான நாங்கள். இரண்டு
தோளும் ஒருமுடியும் விக்குத வேஷரல்லாத பெருமாளைப் பெரு
மையாலே கெட்டோம். “வாழ்ந்தோம்” என்று-சேஷபாரம்.

அன்றிக்கே, இரண்டுதோளும் ஒருமுடியுமாயிருக்கிற நாங்கள்
ஒருவரிடையாட்டித்தோமல்லேமாதையால், நாங்கள் விஷயப்
ரவணரல்லாமையாலே வாழ்ந்தோம்; அன்றிக்கே (௨) “எந்தகூட்டு

குதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வாச்யமித்யாதி). (விபீஷணுழ்வான்) என்ற
கந்தரம் “அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்” என்று சேஷம். இத்தால் பத்தும்
பத்தாக வாழ்வுக்கு உடையிருக்கக் கெட்டாமின்னு வெறுக்கிற வென்று
கருத்து. பாழிபதந்துக்கு - யிடுக்கும், பெருமையு மிரண்டர்த்தம் மென்று
விவகரித்து, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பத்தித்யாதி). “செல்வம்-கெட்டான்”
செல்வத்தைக் கெடுத்தானென்று திருவுள்ளம், (பேசுகையாலே) கெட்டிப்
போகையினாலே. “ஒன்று” என்றத்தாலே-தவிரவது மறியேர் மென்றமது
பலிக்கையாலே, பல்தார்த்தம் (அறிவித்யாதி).

ராமாவதாரத்துக்கே “தோளிரண்டும் ஒருமுடியும், ஒருவாய் - அந்வித்ய
ரான, தம்முடைய - தேவருடைய, திறத்தோமன்றி - இடையாட்டத்தோ
மன்றிக்கே”-என்று வாச்யார்த்தராய் அருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). “ஒத்த”
என்றது-லோகத்தாரோ டொத்த வென்றாய், “நடியம்” என்றவந்தரம்
“உடையோயானகையாலே” என்று சேஷபுரணமும் திருவுள்ளம்பற்றி யொ
லிக்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). இப்படிபடிதில் ராவணனைப் பத்தித்யாதி
யாலே வர்ணித்தது - கெட்டுக்குடலாக யோஜகார்த்தம் கவனி கொள்வது.
“ஒத்த தோள்” ஒரு தோள்கொத்த எல்லாம், “ஒருவாய் திறத்தோமன்றி
வாழ்ந்தோம்” என்று முந்துறத்தார்ப்பாமருளுகிறார் (அன்றிக்கே பால்பொத்
யாதி). அழகைக்கண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜிவதர்த்தமென்று கருத்து.

(க) ௧௦-பு-௨௪-௧௩.

(௨) ௧௦.

கனகா பெரியதிருமொழி, 80-ப, உ-தி, உ-பா, தண்டகாரணியம்.

"-ப்ரஸ்பரஸ்ய வத்ருவென" என்கிறபடியே ஒன்றுக்கொன்று ஒப்
பாயிருக்கிற தோளிரண்டையும், ஒருதிருவழிவேகத்தைபுழுண்டய
ராயிருக்கிற உம்மைக்கண்டு அடியரான நாங்கள் ஒருவர் இருவரன்
திக்கே எல்லாரும் ஒக்கவாழ்ந்தோம். கண்டென்கிற விடமத்தனை
யும் அத்தயாஹரித்துக்கொள்வது. (அத்த) எமக்குஜநகனுவனே!
(எம்பெருமான்) எங்கள்நாதனே! ஏங்களைக் கொல்லாதொழியவே
ணும். "அஞ்சினேனும்" என்றாரைக்கொல்லுகை உனக்குப்போருமோ?.

மு;—தண்டகாரணியம் புகுந்தன்று.

தையலைத் தகவிலியெக்கோமான்
கொண்டுபோந்து கெட்டா நெமக்கிங்கோர்
சூற்றமில்லைக்கொல்லேல் குலவேந்தே
பெண்டிரால்செடு மிக்ருடிதன்னைப்
பேசுகின்றதென் தாசாதியுன்
அண்டவாணருகப்படுத செய்தாய்
அஞ்சினேனும் தடம்பாங்கத்தம்பொங்கோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தகவிலி	நிர்க்கொணான	எமக்கு	எங்களுக்கு
எம்பெருமான்	எங்களுக்கு ரியாமகன	ஒருசூற்றம்	ஒருசூற்றமும்
அன்ற	மிகுத்த ராவணன் (கீங்கள்) காட்டிலே	இக்லை	கிடையாது;
	தாபஸா யிருக்கும்	குலம்	(கிரபராதரை நலியாத இசைவாருவின்) வம்புலத்திற்கு
தண்டகாரணி	தண்டகாரணியத்தில்	வேந்தே	தலைவராய் நோனே!
யம்		தாசாதி	தசாதியுந்ரான டெரு
புகுந்து	பிரவேசித்து	கொல்லேல்	கொல்லாதொழியவே ணும்.
தையலை	பிராட்டியை	பெண்டிரால்	ஸ்தீசாபயத்தாலே
கொண்டு	அபாஹரித்துவந்து	கெடும்	கெடக்கடவ
பொந்து	(அக்குற்றயடியாக)	இக்குடி தன்	இந்தராஷைஸ நூதி
		னை	யைப்பற்றி
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;	பேசுகின்றது	பேசலாவது
தூக்கு	இய்விடிபத்தில்	என்	என்ன இருக்கிறது?

உன்	தேவர்க்கு (இஷ்ட	செய்தாய்	செய்துவிட்டாய்;
அண்டவாணர் தேவர்கள்	[ரான]	அஞ்சினோம்	தடம்பொங்கத்தம்
உகப்பதே	உகக்கடவகார்யத்		பொங்கோ. (௩)
	தையே		

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியம்புகுந்து) தானி ருந்த விடத்திலே அவர்வந்து அடைமதிள்படுத்த அபகாரம்பண்ணி னானன்று. காட்டிலே தாபஸவேஷத்தோடே திரியாநிற்க, அங்கே வந்து பிராட்டியைப்பிரித்து தீர்க்கரு(து)ணானையைல் +கெட்டுப் போனான். பாக்கள் செய்ததொரு குற்றமில்லை. எங்களைக் கொல்லா தொழியவேணும். நிரபரநரைக்கொல்லாத இக்ஷாராகுவம்சத்திலே பிறந்ததுக்குத்தகையன்றோகீர். விஷயப்ரவணராய் கெடக்கடவ இஷ ஜாதியை எத்தைச் சொல்லுவது. வ்வர்க்கத்துக்கு வன்னியமறுத் தவன் மகனே! உனக்கு இஷ்டரான தேவர்கள் உகந்ததே செய்து விட்டாய். (௩)

மூ;—அஞ்சலிலங்கைக்கிறையெங்கோன்

தன்னை முன்பணிந்து எங்கள்கண்முகப்பே
 மஞ்சநானரக்கர் குழக்கென்று
 கங்கையை யவன்றம்பியேசொன்னான்
 விஞ்சலானவர் வேண்டிந்றையோம்
 வேரிவார்பொழில் மாமயிலன்ன
 அஞ்சலேரதியைக் கொண்டுமடமின்
 அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௪)

ஆந;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியமியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "மங்கையர்பால்" என்று-னாமாயேக தேவதாஸ்தீரீகர் முதலான பக்கல் சித்தம் வைத்த தப்பைச் சொன்னார்கள்; இதில் நேரே பெருமான் விஷயத் திலே தானே தீர்க்கழியப்பண்ணினகுற்றத்தைப்பேசுகிறார்களென்றுணங்கதி.

(ஜாதியை) ஜாதிக்கு எங்கை, தசாதன் சம்பராஸார திரஸாய் பண் ணமையைத் திருவுன்னமபற்றி யருளுகிறார் (ஸ்வரிக்வேத்யாதி). ... (௩)

ஆந;—காலம்பாட்டு. (அஞ்சலித்தயாதி). மமக்கு இங்கோர் குற்றமில்லை யென்னுநில்கொள்; அவன் தையெங்கொண்டு போந்தானானில் கீங்கள் அவனுக்கு தித்தம் சொல்லாதே எதிரம்பு கோத்துவந்தது குற்றமன்றோவென் ன; தம்பியே சொல்லக்கொளாதே கெட்டவன்-எங்கள் வார்த்தையைக்கெட் தப் புகுகிறோனெ என்கிறார்களென்று ணங்கதி.

† (பா) கொடுபோனான்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சல் இல்	(யத்திரப கரணங்க ளால்) குறைவற்ற	சொன்னான்	சொன்னான்;
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	விஞ்சைவான	விதபாதார் முதலான வர் தேவர்கள்
இறை	நிர்வாணநாய்	வேண்டிற்றே	பார்த்ததித்தபடியே
எம்	எங்களுக்கு	பட்டோம்	(நாங்கள்) அநர்த்தப் பட்டோம்;
கோண்டன்ன	ஸ்வாமியான ராவண	வேரி	பரியளத்தை யுடைத்
முன்	நாங்கள் ஒலக்கம் கொ டுத்துக் கொண்டி ருக்கிற காலத்திலே	வார்	பரந்திருந்துள்ள தாய்
அவன் தம்பியே	அந்தராவணனுடைய தம்பியான ஸ்ரீவிப் ஷஸூழ்வான் தானே.	பொழில்	சோலையிலுள்ள
எங்கள்	எங்களுடைய	மாமயில்	அன் மயில்போ லிருப்பவளா ய்.
கண்முகப்பே	கண்ணெ திரில்	அஞ்ச	(இருட்சி, கருட்சி, நீ ட்சி, குளிர்ச்சி, அ ழகு என்று) ஐந்து வகைப்பட்ட
பணிந்து	ராவணன் காணிலே விழுந்து	அல்	இருண்ட
கங்கையை	கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையான இய்ய ராட்டியை	ஓதியை	மயிர்முடியை யுடைய ளான பிராட்டியை
அரக்கர்களுக்கு	“ராகசு குலத்துக்கு ரஞ்சதான் விஷம் கிடாய்” என்று என்று	கொண்டிருட மின்	கொண்டிருப்போர்கோள்; அஞ்சினும் தடம் பொய்கத்தம் பொய்கோ. (10)

ய்யா,—காலாம்பாட்டு. (எஞ்சலில்) “எஞ்சல்” என்று ஸக்
கோசம். பிராட்டியைக்கொண்டு புகுந்தாலும், “இவ்வூரிலே வந்து
இவனை மீட்கவல்லாராருண்டோ?” என்று குறைவற்றமுறையிற்ருந்த ராவ
ணனை நாங்களடைய ஒலக்கம் நிகாதித்துக்கொண்டிருக்க, எங்கள்
முன்னே அவன்காணிலே விழுந்து, கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையா
யிருக்கிற இவனை “ராகசுகுலத்துக்கு ரஞ்சகிடாய்” என்று ஸ்ரீ
விப்பிஷஸூழ்வான் சொன்னான்.

(ஸக்கோசம்) என்று குறைவாய், யுத்திரபகரணங்களான குறைவற்ற
இலங்கை என்றும், நாதபர்யமருகுநிற்ரர் (பிராட்டியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, நி-பா, செம்பொன். ௧௭௩௭

“விஞ்சிவானவர்” என்று - விந்யாதாராய், அத்தாலே நேவ ஜாதிக்ரு உபலக்ஷணம், பரிமளத்தையுடைத்தாய் பாங்கு பொழி லில் தள்ளிலத்தில் மயில்போலேயி ருக்கிற (அஞ்சலோதையை) காந ண்டி செய்க்துப்பரிசுளிதமாய், என்னுப்போலே அஞ்சுவகைப்பட்டி ருப்பதாய், இரூண்டி ரூர் தள்ள மயிர் முடியையுடைய பிராட்டியைக் கொடுப்போங்கோள், “அஞ்சு” என்று அஞ்சுவகைப்பட்டி ருக்கை, “அல்” என்று-ராத்தி. அத்தால் இருட்சினய நிகைக்கிறது, “ஓதி” என்று - மயிர் முடி, (௪)

முடி—செம்பொன் நீண்டமுடி யெய்களி ராவணன்
சீதையென்பதோர் தெய்வம் கொணர்ந்து
வம்பலாங்கடி காவில் சிறையா
வைத்ததே குற்றமாயிற்றுக்காணீர்
கும்பினோடுநீகும்பனும்பட்டான்
கூற்றம் மாண்டமாய்வந்து தோன்றி
அம்பி னுலம்மைக் கொன்றிகென்றது
அஞ்சினும் தம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	செவ்வீதான	காவில்	அசோக வகைகயிலே
பொன்	பொன்னால் செய்யப் பட்டதாய்	சிறையா	சிறையிலிருப்பாம்படி
நீள்	நீண்டிருப்பதுமான	வைத்ததே	வைத்திருந்த விதுதா னே
முடி	கிட்டத்தையுடையனும்	குற்றமாயிற்று	தப்பாப்த்தலைக் கட்டி
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா	க்காணீர்	ற்று;
இராவணன்	ராவணனானவன் வான சிதை என்பது “நிராட்டி” என்கிற	(அக்குற்றமே வேறுதவாகு.)	
ஓர் தெய்வம்	ஒரு தேவதையை	கும்பினோடு	கும்பனும்
கொணர்ந்து	கொண்டி வந்து	நிகும்பனும்	நிகும்பனும்
வம்பு உலாம்	புதுமை மாளுதேயிருப் பதாய்	பட்டான்	மாண்டு போனார்கள்;
கடி	பரிமளத்தை யுடைத் தான	கூற்றம்	(ராவணன் கையிலே முன்பு தோற்ற) ம் ருத்யுவானவன்

(என்னுப்போலே) என்றது-செநிலையுமீ மென்மைமையுமீ னாட்சிப்பிக்கி றது. (௬) “செநிமென் கூந்தல்” என்னக்கடவிறே. “மாமயில்” என்ற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே நீட்சிவித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மற்றவற் றைப் பிரித்தருளிச் செய்தார். (௭)

(௮) பெரி-தி-௧-௧-௪.

கவுசு அ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-நி, ௬-பா. ஓதமாகடலை.

யானிடமாய்	மாறுஷ வேஷத்தைப்	எம்மை	எங்கள்
	பரிசுரத்தித்து	வென்றிடுகின்	நவியாகின்றான்;
வந்துதோன்றி (இவ்விடத்தில்)	வந்து	நது	
	தோன்றி	அஞ்சினும்	தடம் பொங்கத்தம்
அம்பினால்	பாணத்தினால்		பொங்கோ. (இ)

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) சீவரக்கயமான நிக்விநயம்பண்ணிக்கவித்த முடியையுடையனானவர்களுடைய ராவணன், பிராட்டியின் ஒரு தேவதையைக்கொண்டுவந்து. (வம்பித்யாதி) புணமைமாறாதே யிருப்பதாய், பரிமளத்தைபுடைத்தான ஆசோகவநிசையிலே, பெருமாளுக்கும் அவருக்கும்ஏகீர்த்தமாகவறு பலிக்கலாய் தேசத்திலே அவர்பக்கல் சின்றும்பிரிந்து, அவனைத் தவிரிய வைத்தவிது குற்றமாய், அதுவே தேவதுவாக சும்பதிகும் பர்கள் பட்டார்கள்.

(சுற்றித்யாதி) ராவணன்கையிலே முன்புதோற்ற ம்ருத்யு வானவன் வந்து; ராவணன் தேவர்களை நெருக்கிலரசிக்கொண்டு மறுஷ்பர்களை அநாதரித்தான்; அத்தாலே அந்தம்ருத்யு - மாறுஷ வேஷத்தைப் பரிசுரத்தித்துதோன்றி, அந்தமனிச்சக்கு வகார்த மான அம்பாலே எங்கள்கொல்லுகிறவித்தனை. (இ)

மு:—ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி

யுயர்கொள்மாக்கடி காலவ யிறுத்துக்

காதல்மக்களும் சுற்றமும் கொன்று

கடியிலங்கை மலங்க வெரித்துத்

து துவந்தாகுரங்குக்கே உங்கள்

தோன்றல்தேவியை விட்டுக்கொடாதே

ஆதர்கின் று படுகின்றதந்தோ

அஞ்சினும் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (ஈ)

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ராவணன் ம்ருத்யுராய னென்று பிராட்டியைக் கொண்டு நடழின் என்றார்கள். அவன் ம்ருத்யுராய னுரைக்கு உடனாகப்ரபல வீரர்கள் பட்டபடியைச் சொல்லி முநவிகளைக் குறித்து பயத்தை அறிவிப்பிக்கிரர்களென்று ஸங்கதி.

பட்டயின்புசொல்லுவார் பாசரம் கீழேயென்னும்படித்திலே, இப்பாட் கித் துடங்கி ராவணவதாத்தூர்வம் என்று கொள்ளவேணும். கடிசாவில் வைத்தது சிறையாமோ வெள்ள வருளுகிரார் (பெருமாளுக்கித்யாதி). (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதம்	அலையெறிசிற	எரிந்து	(அன்பாளே)தணித்து,
யா கடலை	பெருங்கடலை	நாதுவந்த	(பிராட்டி பக்கல்) தூது
கடந்து	தாண்டி,	சொல்லலந்த	
எரி	அக்கரைப்பட்டு	குரங்குகே	ஒரு குரங்கின் (ஹது
உயர்கொள்	ஒக்கத்தைபுடைத்தாய்	மான்) கையிலேயே	
மா	பாந்து	உங்கள்	உங்களுக்கு
கடி	பரிமளிதமாயிருந்துள்ள	தோன்றல்	வ்யாயான பெரு
காவை	சோலையையுடைய அ	தேவியை	மாளுடைய
	சோகவநிகையை		தேவியான பிராட்டி
இறுத்து	முறித்து,		யை
நாதம்	(ராவணனுடைய) ஸ்	விட்டுக் கொ	விட்டுக்கொடாமல்
	நேல வியேயரான	டாதே	
மக்களும்	அகநுமாரன் தொட	ஆதர்	இளிப்பான காங்கள்
	க்கமான புத்தர்களை	நின்ற	இப்படி துவண்டி நின்
	யும்		று
சுற்றமும்	அந்தரங்க கிங்கர்களை	படுகின்றது	அளத்தப்பவேண்டி
சொன்று	கொன்று, [யும்	அந்தோ	ஐயோ! [ற்று;
கடி	காவல்களையுடைத்தா	அஞ்சினோம்	தடம் பொக்கத்தம்
இலங்கை	லக்கையானது [ன		பொங்கோ. (சு)
யலங்க	கலங்கும்படி		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமாகடலையித்யாதி) அலையெறிசிற பெருங்கடலைத் தன் கவட்டின்கீழேயாம்படி கடந்து அக்கரைப் பட்டு. (உயர்கொளித்யாதி) ஒக்கத்தைபுடைத்தாய் பாந்து பரி மளிதமாயிருந்துள்ள சோலையையுடைய அசோகவநிகை, அத்நை

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமித்யாதி). "சுற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றிக்-கொன்றியுகின்றது" என்றுகொல்லாநின் தீர்கள்; ஒருகுரங்குவந்து ஊரைச்சுட்டபோதே அஞ்சி, ஸந்தி (டி) பண்ணிக்கொள்ள வொண்ணுதோ? * க(X)தேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே ஹதசேஷாய் இப்போது உப்பிடுவா னென்னென்ன; இங்கனே விவேகமுண்டாகில் இத்தனைவருமோ என்கிறார்க ளென்று ஸங்கதி.

(கவட்டின்கீழே)-தப்படிக்குள்ளே யென்னை. (சோலை) என்றத்தைப் பிரித்து வாய்பேதமாக்கி, "இப்படி ஸைலகூண்டத்தை யென்றத்தை" ச

களம் பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, ஏ-பா, தாமமின்றி.

முறிந்து. (காதல்மக்களித்யாதி) ராவணனுக்கு லக்ஷ்மண விஷயமான அக்ஷயசுமாரன் துடக்கமானபுத்தர்களைபும், அவனுக்கு அந்த ரங்கரான சிங்கரர் துடக்கமானாரபும் கொன்று.

(கடியிலங்கையித்யாதி) அரணையுடைத்தாய், அக்நிபும்புஞ்சு அஞ்சியிருக்கும்வழி - ஒருவர்களை எழுவநடுக்கும்படி அக்நியை பாலேசுப்பிந்து. (அதுவந்தவித்யாதி) "வெளிங்கையி துதுவந்தா னெருவன்செய்தது இதுவானால், காம் இவனைக்கொண்டிருப்போ மல்லோம்" என்று அவன்கையிலே பிராட்டியை விட்டுக்கொடாதே. (அதரித்யாதி) "ஆதர்" என்று - இனிம்பொன்றபடி. இனிம்பரான காக்கள் இப்படிப்படாநின்றேம். (அஞ்சினேம்) அச்சமில்லாத அன்று பட்டத்தை இன்று படவேணுமோ? (ச)

மு;—தாமமின்றி முந்நீரை யஞ்ஞான்று

தகைத்ததெகண்டு வஞ்சி துண்மருங்குல்

மாதழமான்மடகோக்கியை விட்டு

வாமுகில்லா மதியின்மனத்தானை

ஏழையை யிலங்கைக் கிறைதன்னை

யெங்கையெயர்நீயக் கொலையவனைச்

சூழமானினை மாமணிவண்ணு

சொல்லினேம் தடம் பொங்கத்தம்பொங்கிகோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாமணி வண்ணு—;		மான்	மாளினுடைய
தாமம் இன்றி விளம்பயில்லாமல்		மடம்	மருதுவான
முந்நீரை	கடல்	கோக்கியை	கோக்கையுமுடைய
அஞ்ஞான்று	அன்றைக்கு		ளான பிராட்டியை
தகைத்ததே	அணசெய்த தொன்	விட்டு	பெருமான் ஸந்தியி
கண்டு	கண்டு, [தையே		லை ஸமர்ப்பித்துவி
வஞ்சி	வஞ்சிக்கொடிபோலே	வாமுகில்லா	வாமுகிட்டாத [ட்டு
துண்	ஸந்தமமான	மதி இல் மன	மதிக்கெட்டுமாய்
மருங்குல்	இடையையும்	த்தானை	
மாதழ	முத்த (நீ) மான		

ன்று அத்த்யாஹரித்துக்கொள்வது. (புத்தர்களை) என்றது-மந்தரி புத்தர்களை யென்கை. (ச) "நபு கும்பிஸுநி" சிவந்தியு- ஸந்த மந்தரிஸுதாபி. சூாமஷுஞ்சு" என்னக்கடவதிறே. ... (ச)

(ச) ரா-பா-எரு.

பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, எ-பா, தாமழின்றி. கள்ளக

ஏழைய	அஞ்ஞ (அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணுமவ)னும்	கொலையகளை வதம்பண்ணப்ராப்த னுன ராவணனை
இலங்கைக்கு	லங்கைகளைத்துக்கு	குழும் ஆ "குழ்த்துக்கொள்ளும் பாகாரத்தை
இறைதன்னை	நிர்வாஹகளை அபிமா நினை	நினைத்தருளவேணும்"
எங்களை	ஒழிய (குற்றமற்ற) எங்களை நீக்கி	(என்று) சொல்லிஞமும் சொன்னேனும்; தடம்பொக்கத்தம் பொங்கோ. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தாமழின்றி) அக்கரைப் படுக்கைக்கு ஒரு கடல் இடைச்சுவராய்க் கிடந்ததென்றது. விளம்பயிற்றிக்கே. (அஞ்ஞான்று தகைத்ததே கண்டு) கடலை அணுகெய்ததொன்றுமே கண்டு. இத்தைக்கண்டால் இவன் கம்மை அழிக்க வல்லனென்று இருக்கவேண்டாவோ? (வஞ்சியிதயாதி) "இவன் வடிவழகுக்கு அவன் வேணுமத்தனையல்லது, கமக்குத்தகாள்" என்று பார்த்தது, இவனை விட்டு வாழமாட்டாத மதிதெடனை.

(ஏழைய) அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப்பண்ணுமவனை (இலங்கைக்கிறை தன்னை) இடதொன்றையுமாயிற்று புத்திபண்ணி யிருந்தது. நான் இவ்வூர்க்கநிபதி-நிர்வாஹகனென்று; இடதொன்றையுமே நினைத்திருந்தான். (எங்களையொழியக் கொலையகளை) குற்றம நீன்ற விடத்தே வதம் பண்ணப் பார்த்தருள வேணும்"

ஆக;—ஏழாம்பாட்டு. (தாமழிந்தயாதி) "உங்கள் தோன்றல் நேலையை விடிக்கொடாதே" என்று முதலிகளைப்பார்த்துக்கப்பிடக்கெய்தேயும், ராம சரவரீஷம் மாறுதே கடக்கையாலே, பெருமான் ஸந்திதியிலேவந்து, ராவண னுடைய மறிகேட்டையும்சொல்லி, அவனையன்றே கொல்லவெய்து என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

"மாமணிவகண்டு" என்றத்தைக்கடாகழித்துப் பிராட்டியை வர்ணித்த துக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இவனித்யாதி).

"எங்களையொழியக் கொலையகளை" என்றெடுத்தப்ரநீகம் "குழமா நினை" என்னுமளவுக்கும் உபலகூணமென்று, எல்லாவற்றுக்கும் பலிதமான தாதயர்யமருளுகிறார் (குற்றமிதயாதி). "இறைதன்னை - எங்களையொழியக் கொலையகளை என்னுமவனை, குழமா - குழ்த்துக்கொள்ளும் பாகாரம், நினைத்தருளவேணும்" என்று சப்தார்த்தம் கண்டிக்கொள்வது. (எ)

கள்ள உபாயத்திருமொழி, ௧௦-ய, ௨-தி, அ-பா, மனங்கொண்டு.

(சொல்லிலேனும்) நாங்கள் அறியாமல் கொலைபுண்டோமாகாமல் சொன்னோம். (எ)

மூ;—மனங்கொண்டே நும் மண்டோதரிமூதலா
 அந்தயல்சண்ணினூர்க னிருப்பத்
 தனம்சொள்மென்முலை நோக்க மொழிந்து
 தஞ்சமே சிலதாபதவென்று
 புனங்கொள்மென்மயிலைச் சிறைவைத்த
 புன்மையாளன் நெஞ்சில் புகுவெய்த
 அனங்கனன்ன திண்டோ னெம்மிராமற்கு
 அஞ்சிலேனும் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மனங்கொண்டு	(தன்னுடைய) ஹ்ருத	புனங்கொள்	அரண்யத்திலே யிருக்
ஏறும்	யத்தை அபவரித்து	மென்மயிலை	கிற
மண்டோதரி	(நெஞ்சுக்குப்) பொருந்	சிறைவைத்த	அழகிய மயில்போன்ற
மூதலா	தியிருப்பவர்களான	புன்மையாளன்	மிராட்டியை
அம்	மந்தோதரி முதலான	நெஞ்சில்	சிறையிலேவைத்தவ
கயல்	முதலான	புக	னும்
சண்ணினூர்கள்	அழகிய	எய்த	புன்மையாளன் நீசமான திணை
இருப்ப	கயல் போன்ற	அனங்கன்	யுடையனான ராவ
தனங்கொள்	கண்ணாழகையுடைய	ன	ணனுடைய
மெல்	மறநிலிகள்	திண்டோள்	நெஞ்சிலே
முலை	இருக்கச் செய்தே,	எம்	உரைக்க
நோக்கம்	(தனக்கு) ஸர்வஸ்வ	இராமற்கு	எய்யவல்லராய்,
ஒழிந்து	ம்ருதுவான [முமாய்	அஞ்சிலேனும்	அனங்கன் அன் னாகாராய்மத மம்
தஞ்சம்	(அவர்களுடைய)	தடம்பொங்கத்தம்	ன தாகம்,
சிலதாபதரே	முலைகளிலே	பொங்கோ.	திண்ணிய தோளை யு
வன்று	பேணுதலை		டையராய்,
	விட்டு,		எந்தனைக்காக்க வல்ல
	(“மிராட்டிக்குத்) தஞ்		ருமான
	சமாய் வருவார்		பெருமானுக்கு
	சிலதாபவாண்டீறு ?		பயப்பட்டோம்;
	(அவர்கள் சரக்கெ		தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)
	ன்”) என்றுகருதி,		

அந்;—வட்டாமட்டி. (மனங்கொண்டேறு மித்யாதி) பெருமான் ஸர்கி தியிலேவந்து “எங்களையொழிய அவனைக்கொலை” என்னகே, அநந்தரம்-ராவ னனைவென்று கொன்றபடியைக்கண்டு மிகவுமஞ்சி, முதல்களின் குறித்து

பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௯-பா, புரங்கன்மூன தம், ௧௭௭௧

வ்யா,—எட்டாம்பாட்டி. (மனக்கொண்டேறும்) தனக்கு யோக்யமான விஷயமில்லாமையெட்டானல்லன். ஸ்ருதயந்தைநிறி க்க வல்லவர்களாய், கெஞ்சுக்குப் பொருந் துவர்களுமான மண்டோ தரி தூடக்கமான அழகிய கயல்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவர்களிருக்க, தனக்குத்தகமாய், ஸர்வஸ்வமாயிருக்கிற அவர்கள் முலைகளைப்பாராதே “இவனுக்குத் தஞ்சமாய் வருவார் சில தாயக ரன்றோ? அவர்களில் சரக்கெல்” என்று பிராட்டியைச்சிறைவைத்த ராவணனுடைய தப்ப நினைத்த கெஞ்சிலே. (புகுவெய்த) உறை க்க எய்ய வல்லனாய், அழகிய வடிவையும், திண்ணிய தேரணையுமு டைய பெருமானுக்கு அஞ்சினோம். (அ)

• மூ;—புரங்கன் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்
பொங்கெரிக்கிரைகண்டவ னம்பில்
சரங்களை கொடிதாயடுகின்ற
சாம்பவா னுடன்நிற்கத் தொழுதோம்
இரங்குக் கெயமக் கெல்லதபிரானே
இலங்குவெங்கதிரோன் சிறுவா
குரங்குக்கரசே யெம்மைக்கொல்லேல்
கூறினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓர்யாத்திரைப்	ஒருகண்ணியை	அப்பில்	அம்புகளிலுங்காட்டில்
போதில்	பொழுதில்	கொடிதாய்	கொடியதாயிருக்கிற
புரங்கன்மூன	தாரிபுரங்கையு	சரங்களை	சாமபாணங்களை
தம்		அடுகின்ற	கலியாடின்றன்;
பொங்கு	ங்குத்தியடையாரின்து	சாம்பவான்	ஸ்ரீஜாய்பவான்
எரிக்கு	அக்டிபகராணுக்குள்ள	உடன்நிற்க	புருஷகாரமாகக்கூட
இரைகண்டவ	இரையாகக்கண்ட		நிற்க
ன்	(தறித்த) ருத்தரணு		
	டைய		

விண்ணப்பம் செய்திருக்கின்றன ஸக்கதி.

ராவணன் மனத்தைக் கொள்ளவும், அவன் மனத்திலேறவும் வல்ல னான மண்டோதரி என்றாகி அருளுகிரார் (ஸ்ருதயந்தையித்யாதி). இக் தரங்கண்டபோதே சி(௨)த்தாயவாரிகவாய், உத்தரோத்தரம் பர் இவர்த்தகரு மாயிருப்பாகவென்றதாயிற்று. (சரக்கு) என்று சொல்லாதிக்கொன்றபடி. (அ)

களஞ்சிய பெரியதிருவிமலர், ௧0-ப, ௨-தி, ௯-பா, புரங்கள்முன்றும்.

தொழுதோம் வணங்காசின்தோம்;	க்	க்
எந்தைபிரானை எங்கள்நாயகனை!	இரங்கு	இரங்கியருள் வேணும்;
இலங்கு லோகத்துக் கடைய	எம்மை	எங்களை
ப்ரகாசகளுள்	தொல்லேல்	தொல்லாதொழிய
வெம்சுதிரோன் ஆதித்யனுடைய		வேணும்;
தேவா மகனான ஸூர்வனே!	கூறினோம்	எங்களைச் சொல்லலா
குரங்குக்கு வாய்ப்பு (௩) பதி		வதைச்சொன்னோம்;
அரசே யே!		தடம்பொக்கத்தம் பொங்கோ. (௬)
மெக்கு எங்கள் திறத்திலே.		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புரங்கள் முன்றும்) தரிபுரதனுடம் பண்ணின ருத்ரன் அம்புகளிலுக்காட்டில் கொடிதாயிருக்கிற ராம சயங்கன் எங்களை முடியாநின்றன. வருத்த(ஜ்)ராய், உன்மை தீமைக ளுக்குக்கடவ ஸூர்ஜாம்பவான், மஹாராஜர் புருஷகாரமாகத் தொ ழுதோம்; எங்களுக்கு இரங்கவேணும்; எங்கள் நாயகனை! லோகத் துக் கடைய ப்ரகாசகளுள் ஆதித்யன் மகனன்றோ நீர். ஸர்வதீர்வா ஹகரன்றோ, (கூறினோம்) நாங்கள் சொல்லச் செய்தே எங்களைக் கொல்லில் உமக்கு அவத்யமாம். (௯)

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு- (புரங்களித்யாதி) தீழ்ப்பாட்டில் முதலிதனைப் பார்த்து முறையிடச்செய்தேயும், அவர்கள் - பரதத்தீரர்களாகையாலே தங்க ளுக்கு அரசரான மஹாராஜரை ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்ல, இவர்க்கும் புருஷகார த்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு பெருமானுடைய அம்பின் தீக்ஷணநதயைச் சொல்லி இரங்கச்சொல்லுகிறார்களென்று எங்கதி.

ராவணவதாநதரம் ராமபாண ஸஞ்சாரமில்லாவிட்டாலு, பயகாதரதை யாலே முன்பு ப்ரயோகித்தபடி வெஞ்சிலே கிடந்து, இப்போதும் தோற்றதை யாலே (௬) “புருஷேந ஸுக்ரேந - ஆரணயகம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட்ட” என்றவா கையாலே, நமக்குப்பெருமான் இரங்குஷகக்கு மஹாராஜர் பரிபூரணம் வேணு மென்று சரணம் புருகிறார்களென்று கருத்து. “சுதமாத்ரோச்சாரணகாலம்- ‘ஒருமாத்ரீரைப்போது’ என்றது” என்ற - சுத்தாத்தம் விவகரித்து பனி தார்த்தமருளுகிறார் (தரிபுரேத்யாதி), அங்கதாநிகள் இருக்க, ஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாக்குவாசென்னென்ன வருளுகிறார் (வருத்த (ஜ்) ராயித்யாதி).

பு:—அக்கு வானவர்க்காகுலம் தீர

அணியிலடிகை யழித்தவன் தன்னைப்

பொங்குமாவலவன் கலிகன்றி

புகன்ற பொங்குததங்கொண் டுல்லுகினிள்

எங்கும்பாடி, தின்றுமின் தொண்டர்

இம்மையேயிடரிக்கே இறந்தால்

தங்குமுரண்டமே கண்டுகொண்மின்

சாற்றினோம் தடம்பொங்குத்தம்பொங்கோ. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்பக்தர்களே,	எங்கும்	எல்லாவிடத்திலும்
அக்கு	தேவலோகத்திலுள்ள	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டி
வானவர்க்கு	தேவதைகளுடைய	ஆயினிள்	கூத்தாடுங்கோள்;
ஆகுலம் தீர	மனக்குழப்பம் தீரும்	இம்மையே	இந்தஐந்தத்தில்
அணி	தர்பாநீயமான [படி	இடாஇல்லை	உங்களுக்கு வருவ
இலங்கை	லங்கையை	இறந்தால்	தொரு துன்பமிட்டலை;
அழித்தவன்	அழித்த சக்தார்த்தித்	தங்கும்ணர்	மாரம்பரித்தால்
தன்னை	திருமகளை,	அண்டமே	(பிறகு)
பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய	கண்டுகொண்	தங்குமிடம்
மா.	"ஆடல்மா" என்னும்	யின்	பரம்பதமே;
	குதிரையை		(இத்தை அபநுவத
வலவன்	நடத்தவல்லரான		தாலே) அறிந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		கொள்ளுங்கள்;
புகன்ற	அருளிச்செய்த	பொங்குத்தம்	"பொங்குத்தம் பொங்
பொங்குத்தம்	"பொங்குத்தம் பொங்	பொங்கோ	கம்" என்கிற சந்தா
கொண்டு	கோ" என்ற வெந்		சுகாரம்(உங்களுக்கு)
	றிப் பாசுரங்களைக்	தடம்	ஒத்தது(என்றத்தை)
	கொண்டு	சாற்றினோம்	(எல்லாரு மறிய) சொ
இவ்வுலகினிள்	இந்தப்பூலோகத்திள்		ன்னோம். (௧0)

அந:—பத்தாம்பாட்டு. (அக்ஞியாதி) மஹாராஜர் ஸ்கந்தாகத்திலே கூறினோமென்று சொல்லச்செய்தேயும், இவர்களாலே கூத்துக் காணக்கடவராய் வார்த்தை சொல்லாமலிருக்க, அந்தக்கொஷ்டமில்லே எல்லாரும் அறிய

களக பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௬-தி, எத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அங்குவானவரித்யாதி) தேவஜாதிருடி-
கிடக்கும்படி தர்பரநீயமான வம்சையை அழித்த சர்வர்த்தித் திரு-
மகளைக் கவிபாடிற்று. அவனைப்போலே ஆன்பிள்ளையானவராயி-
ற்றுக்கவிபாடினார். (புகன்ற) சொன்ன. (தொன்மர்)-அந்தரா கஷல-
ர்க்கே கண்ட பாகரமன்று துது. (௧) "ஜீர்த் தீதந்தே" என்றால்
எல்லாருக்கும் சொல்லவேணும்பிறே. இச்சர்வராதிகர யிருக்கு மிடம்
பரமபதம். அதுதான் அநுபவத்தாலே அறிந்து கொள்ளுமத்தனை.
எல்லாருமறியச் சொன்னோம். (௧0)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி
எத்துகின்றோம். ப்ரவேசம்.

—o—

வ்யா.—குணலைக் கூத்துப்போலே தோற்றார் தோல்விக்கிடாகக்
குழமணிதூரக் கூத்தென்று ஒரு கூத்துண்டு ஆயிவது; அதனை ராகுந்
"பொங்கத்தமென்று சொன்னோம்" என்று தங்கள் பபத்தாலே சொன்ன
பாகரத்தை யருளுகிறார்; இத்திருமொழிக்குப் பலத்தையும் தாமான தன்
மையிலே சொல்லி விடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"அங்குவானவர்" என்கிறது - மெல்லொத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றித்
தாத்தர்பயமருளுகிறார் (தேவிலத்யாதி). (எல்லாருமறியச் சொன்னோம்) என்-
தது - "பொங்கத்தம் பொங்கோதடம்" என்று எங்களுக்குத்தக்கதென்று,
கீங்களெல்லாரும் அறியச்சொன்னோமென்று வாகரணேநையைக் குறித்துச்
சொன்னபடி. ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—

அது;—எத்துகின்றோம் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே எல்லாரு மறி-
யப் பற்றி அடிக்கிறோமென்று சொன்ன வளவிலேயும், மஹாராஜர் கூத்துக்
காணவேண்டியிருக்க, அவ்வளவிலே வர்நராஜாதி ஜாதிப்பகையாலே நலியப்-
புருர, ரஸாவதமமாகக் கூத்தாடக்கடவோ மென்கிறார்களென்று ஸங்கதியை
உட்கொண்டு "குழமணிதூரம்" என்கிறத்தை விவரித்தருளுகிறார் (குணலைக்
கூத்தித்யாதி). ... *

பெரியதிருமொழி, ௧0-பீ, ௩-தி, ௧-பா, எத்துகின்றோம், ஆனால்
 ஸர்செய்தபடியையப்பேசி அவர்கள், பாசுரத்தாலே பகவத்கீர்த்தியை யந்தை
 அருபவிக்கிறார். *
 மு.—எத்துகின்றோம் காத்தழும்ப இராமன் திருநாமம்

சோத்தகம்பி சுகீர்வா உம்மைத்தொழுகின்றோம்
 வார்த்தையேசெய்வம்மை புங்கள்வா னரன் கொல்லாமே
 கூத்தர்போல வாடுகின்றோம் குழமணிதூமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இராமன்	சுக்ரவர்த்தித்திருமகனு டைய	வானாம்	வானவீரர்கள்
திருநாமம்	திருநாமங்களை, நா	எம்மை	எக்களை [படி கொல்லாமே கொல்ல வெண்ணுத வார்த்தையேசே (முடிப்பிலேபரிவதோ ர் னறும்படி எக்களை டே) வார்த்தை கொல்லவேணும்.
தழும்பு	தழும் பேறும்படி	கூத்தர்போல	கத்தாடு வானரப்போ லே
எத்துகின்றோம்	எதுதியாகின்றோம்;	குழமணிதூமம்	குணலைக் கூத்துப்போ லேயிராநின்ற தொ ருகூத்தை
கம்பி	ஆண்பிள்ளைத் தனத் தாலேபூர்ணரான	ஆடுகின்றோம்	ஆடாநின்றோம். (௧)
சுகீர்வா	மஹாராஜே!		
சோத்தம்	இதேதாரஞ்சலி;		
உம்மை	உம்மை		
தொழுகின்றோம்	திருவடி களிவீழ்ந்து வணக்காநின்றோம்;		
உங்கள்	நீக்களி டவழக்கா யி ராநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எத்துகின்றோமியத்யாதி) காத்தழும் பெ
 ழும்படி எத்துகின்றோம், ஏத்தா திருக்கவொண்ணாதவிஷயத்தை. (௧)
 ராமனோலுமே ஸுஜலி- ராமோசாமோ ராமஇதி. "சோத்தம்" என்
 னு அஞ்சலியென்னு வார் அதுக்கு உகிதமாகச் சொல்லுவதொரு பா
 சும். (கம்பி) ஆண்பிள்ளைத் தனத்தாலே பூர்ணரான உமக்குச் சில
 னைக்கொன்று வருவதேதாரேந்தாமுண்டோ? (உம்மைத்தொழுகின்
 றோம்) பெருமான் திருநாமத்தையே சொல்லி எத்துவார்க்கு உம்

வரு.—முதற்பாட்டு. (எத்துகின்றோமியத்யாதி). "இராமன்" என்ற
 பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உத்தரது) என்று. உத்தப்பண்ணும்
 என்னுமதுக்கு பரமானம் (ராமஇத்யாதி). ஒருவர் திருநாமத்தைச் சொல்லு
 கையும் மற்றொருவரைத் தொழுகையும் கூடுமென்ற வகுளுகிறார் (பெரு

(௧) ரா-பு-கூக ௧௦௪.

களையு பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, எம்பிரானே.

மை ஆஸ்ரயிக்க வேணுமிதே. அவர் இசைந்தாலும் (க) “சந்திரன்-
லத்தயதாம்” என்று நீர் சொன்னால் உம்மை இசைப்பித்து
(உ) “உதய - ஆய” என்று உம்மைவிட்டு ஆழைப்பித்துக்கைக்
கொள்ள வேண்டுமெய்யாவே.

“முன்பு பிராட்டியைப் பிரித்தபையாலுக்குப்பரிசுமாய் கின்று,
இன்றுவந்துவந்துகூலிக்குங்காட்டில் ரகழி க்கையாவதென்” என்று
பேசாதேகின்றார்; அவ்வளவிலே முதலிகள்வந்து கைக்கொள்ளப் புக
கார்கள். (வார்த்தைபேசிர்) அல்லாததுபார்த்துக்கொள்ளுகின்றும்;
எங்களோடே வார்த்தை சொல்லவமையும், ராஜாவோடே வார்த்
தை சொல்லுகிறவர்களைன்று முதலிகள் கொல்லாதபடி; என்கிறார்
கள். (கூத்தர்போலே) பண்டே சிகழித்து வைத்தவர்கள் போலே
ஆடுகின்றும்; எங்கள் செயலறுதியாவே. (4)

மு;—எம்பிரானே யென்னையாள்வா யென்றென்றவற்றிதே
அம்பின்வாய்ப்பட்டாற்றில்லா தித்திரசித்தழிந்தால்
நம்பியதுமா சக்கிரீவா வங்கதனை நளனே
குமபகர்ணன் பட்டுப்போ னுன் குழமணி தூரமே. (2)

மாளிதயாதி). இத்தால் உமக்கு இஷ்டமென்று “ராமன்” என்கிற திருகாமத்
தைச் சொன்னே மத்தனையென்று கருத்து. அவரையே தொழுவொண்ணு
தேவாவென்ன (அவரிதயாதி).

“தொழுகின்றேன்” என்றவந்தரம் “கூத்துக் காணலெண்டிப்பேசாதி
ருக்க, இவர்களை ஆதாரித்தாராகக் கொண்டு புதுகாலையாயதுமுதலிக
ள் லியத் துடங்கினார்களென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (முன்பிதயாதி).
(நின்றார்) என்றவந்தரம் “ஆகக்கொண்டி” என்று சேஷன். ... (3)

அந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானேயிதயாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “குழ
மணி தூரமே யாடுகின்றேன்” என்ன; ஹதமத் பரப்புகிறன்-நீக்களும் ராகு
ஸராயிருந்து இவ்வளவே கூத்தாடிகை உசிதமோ? காவதாதிகளாலே ப்ரணித்த
பெருளர்யரான பெருவாளிருக்கச் செய்தபும், இத்தரஜித்பரப்புகிறன் வணன்
காமல் போவானென்னென்ன; வணக்கம் அவன் ஜம்மப்பிருதி அநியாமை
தூரமாத்தாலே பட்டான்; வக்களுக்கு அங்கனெபடவேண்டிவதில்லை யென்
கிருரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-க-உ-க. (உ) ரா-யு-க-அ-உ-க. † (பா) அதுவுமாய்க்ந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இத்திராசித்து எம்பிரானே	இத்திராசித்தானகன் "எனக்கு உபகாரகனான வனே! என்னை ஆள்வா என்னை யடிமைகொள் ய என்றென்று அலந்துதே அம்பின்வாய் பட்டு	ஆற்றின்வாது அழந்தான் சம்பி ஆனுமா சக்கிரீவா அங்கதனே கனனே சும்பகர்ணன் பட்டுப்போன ன்	ஆற்றமாட்டாமல் முடிந்து போனான்; குணபூர்ணரான சிநியதிருஉடியே! மஹாராஜரே! அங்கதரே! கனரே! சும்பகர்ணனானவன் மாண்டு போனான்; ன்

குழமணிதூரமே. (உ)

வா;—தூண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானே) "எனக்கு உபகாரக ஞானவனே! என்னை அடிமை கொள்ளுகிறவனே!" என்று இப்பாகரங் கள்வாயில் படாமையாலே, தான் அம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு ஆற்ற மாட்டாமல் முடிந்துபோனான் இத்திராசித்து. (சம்பியதுமா) மஹா ராஜர் (ச) "மஹாராஜ - வத்தயதாம்" என்றாலும் இத்தேசத்திலே இக்காலத்திலே வந்தானென்று சொல்லுமவரோடு மகிந்து கைக் கொள்ளப்பட்டு ஞும்படியன்றோ உன்பூர்த்தி. (சும்பகர்ணனித்யாதி) ஏழ்களுக்கும் இவ்வே சில ரகஷசருண்டென்று நினைத்து நலியவேண்டி வதில்லை. (உ)

பூ,—ஞாலமானும் முற்கள்கொமா னெங்களிராவணத்துக் "காலனாகி வந்தவா கண்டஞ்சிக் கருமுதில்போல் நீலன்வாழ்கள் மடையன்வாழ்க வங்கதன் வாழ்கவென்று கோலநாக வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௩)

"சம்பி" என்று-அதுமானி விசேஷித்ததுக்கு பாக்ருதோபயோசகம் காட் டெஞ்சு (மஹாராஜரித்யாதி). (மீலந்து) மறுதலைத்து. ... (உ)

அந்—ஞும்பாட்டு. (ஞாலம்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "எம்பிரானே! என்னையாள்வானே" என்று இத்திராசித் பாப்ருதிகள் சேராமல் துரபிமாசா வாடிவென்னென்ன; "ராஜதர்மமன்றோ" என்று லொபஹாலோக்தி பண்ண, இத்தய் பூமிக்கெல்லாமவரோன்றோ ராஜா; அதனை அறியாதே அவர்கள் துர பிமாநப்பட்டார்கள்; நாய்கள் அறிந்தோமானாகையால் உங்கள் ஞம்ருத்தியை ஆபராவித்துக்கொண்டி நாங்கள் ஆட; நீங்கள் கண்டு மகிழ்க்கேணு வென்கி ஞர்களைன்று ஸங்கதி.

(௧) ரா-பு-கள-உக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஞாலம்	பூரிப்பரப்பையடைய	நீலன்	நீலனானவன்
ஆனம்	சகித்தருளா நீண்ட கராய்	வாழ்க	(பல்லாண்டு பலகாண் டாய்) வாழ்க்திருக்க வேணும்;
உங்கள்	(காசாவிடர்களான) உங்களுக்கு	சுடேணன்	சாடேணனானவன்
கோமான்	ஸ்வாமியான பெருமா ள்	வாழ்க	வாழ்க்திருக்கவேணும்;
எங்கள்	எங்களுக்கு நீயாமகனு	ஆங்கதன்	ஆங்கதனானவன்
இராவணற்கு	ராவணனுக்கு	வாழ்க	வாழ்க்திருக்கவேணும்
காலனாதி	காலநாத்-யமனாய்	என்று	என்று பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு
வந்தஆ	வந்தபடியை	கோலமாக	அழகிதாக
கண்டு	பார்த்து	குழமணிதூரமாகின்றோம். (ங)	
அஞ்சி	பயப்பட்டு, (காங்கள்)		
சுருமுசிப்போல்	"காளமேகம்போன்ற		

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு. (ஞாலமீத்யாதி) பூரிப்பரப்பைய ஒரு
வரமுலையடியே நடவாதபடிக்கிக்கு மவாரேறபெருமான். (க) "அரு
காண்ட - இசுவாகூனார்" இத்யாதி. இப்படியிருக்கிறபெருமான்,
எங்களுக்குக் கடவனாய்ப் போந்த ராவணனுக்குக் கூற்றமாய் வந்த
படிக்கண்டு அஞ்சி; காங்கள் போக்கற்ற வழிமாநாமல்ல; உங்கள் எம்
ருத்தி(ஆதி)எங்களுக்கு பாயோஜகமாய்படியானேனும். (கோலமாக)
எங்களைக்கொல்லுகைக்கு பாயோஜக முண்டோ?; கண்படைத்த ப்ர
யோஜகம் பெறும்படி இததைக் காணலாகாதோ?; (ங)

ழி;—மணங்கள் நாலும் வாரகுழலார் மாநர்களா துத்தைப்
புணர்ந்த சிங்கைப் புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால்
கணங்களுள்ள வரளியாண்ட காவலனுக்கிளையோன்
குணங்கள்பாடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (ச)

"கோலமாக" என்று-விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (எங்களித்
யாதி). (ங)

அது;—காலம்பாட்டு. (மணங்களித்யாதி) நீழ்ப்பாட்டில் நீலாதிக்கை
ள் த்தினுர்களாகிலும், ராமா துறாய்மாமம்வேணுமென்று, தங்கள் ராவணனுடைய
தென்கூட்டயத்தையும் சொல்லி உகந்தாட ஒருப்படுகிறார்களென்று எங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க-பா, க-தி, இ-பா, வென்றிதந்தோம். களஅக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணங்கள்	எல்லா கந்தக் கனும்	கணங்கள்	(ம்காசங்களின்) இரளா
நாறும்	பரிமளி யாதின் றுள்ள		னது [யாகவும்,
வார்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	உண்ண	(அவன்) புஜிக்கும்படி
குழலார்	கூத்தலையுடைய	வரி	தர்ஸநீயமான
மாதர்கள்	எதிரிகள் பக்கலுண்டா	கிலையால்	விலவிலே
ஆகாததை	ஆபிங்கேசுரத்தை [ன	வாவி	அம்புகளை
புணர்கத	எப்போதும் விடாதே	ஆண்ட	தொடுத்தருளின
	யிருக்கிற	ளவல்லுக்கு	ரகங்களை, பெருமா
கிததை	நெஞ்சையுடையனும்,	இனமேயான்	திருத்தம்பியாரான
புன்மையான	அதிகஞ்ஞான ராவ		இனையபெருமானு
ன்	ணன்		டைய
பொன்ற	முடியும்படியாகவும்,	குணங்கள்பாடி குணங்களைப்பாடி	
		குழமணி தூரமாகித்தொழும்.	

வ்யா;—காவாம்பாட்டு. (மணங்கள் நாறும்பாதி) எல்லாமண
 ததைமுழுடைத்தாய், நீண்டிருக்கிற குழலையுடைய எதிரிகள் பக்க
 லுண்டான் ஆகாததை எப்போதும் விடாதேயிருக்கிற நெஞ்சை
 யுடையனாகையாலே கஞ்ஞான ராவணன்முடிய. (கணங்களித்
 யாதி) பச்சிறச்சிதின்னும் ம்ருகாதிகள் அவனைபுஜிக்க, தர்ஸநீய
 மாணவிலவிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமான் தம்பியாருடைய
 குணங்கள்பாடி ஆடுகின்றோம். (ச)

மூ;—வென்றிதந்தோம் மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக
 இன்னுதம்பியினங்கள்வாணு னெம்பெருமான் தமர்காள்
 நின்னுதகாணீர்கண்களார நீரெம்மைக்கொல்லாதே
 குன்றுபொலவாடுகின்றோம் குழமணி தூரமே. (டு)

“பொன்ற” என்றதினர்த்தம் (முடிய) என்றது, (பச்சிறச்சி) புதுமான்மை.

அந;—அஞ்சாப்பாட்டு. (வென்றிய்யாதி) நீங்கள் “இனையபெருமான்
 குணங்களையும் பாடி ஆடுகின்றோம்” என்று இங்களை இப்போது இப்படி
 சொல்லுமத்தினையே. பூர்வகாலகை அதுவர்த்தித்து எதிரிகளாய் விட்டீர்
 களேர் வென்ன; எங்களுக்கு இனி அங்களை யிருப்பது ஒரு தூய்மாதம்
 வேண்டவதில்லை யென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான் தமர்கள்	ரஹபக்தர்களான வாக் ர வீரர்களே!	வாழ்க்கள்	ஆயுஸ்வை
வென்றி தந்தேதாம்	ஐயத்தை வெற்றிக்காக எங்களை நலிய நினைக்கிற உங்களுக்குக், கொடுத்த விட்டோம்;	எமக்கு தானம் ஆக இன்று தம்மின் கீழ்	எங்களுக்கு தர்மமாக இப்பொழுது தாளுங்கோள்;
மானம்	(நாங்களுமான் பின்னை மென்றிருக்கைக் குடலான) துர்மாததை	எம்மை கொல்லாதே கண்கள் ஆக	எங்களை கொல்லாமல் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி
வேண்டோம் எங்கள்	கைவிடாவின்றோம்; எங்களுடைய	நின்றகாணீர் குன்றுபோல	நின்றகாலுங்கோள்; மலைபுரிந்தாப்போலே குழமணி தரமாகின்றுமே.

வ்யா;— அஞ்சாம்பாட்டு (வென்றி தந்தேதாம்) நீங்கள் தான் எங்களைக் கொன்றுகொண்டு வெற்றிக்காகவீதே. அதனை உங்களுக்கு நாங்கன் தந்தேதாம். (மானம் வேண்டோம்) நாங்களுக்கும் ஆண்பின்னை க வென்றிருக்கிற து-துர்மாதத்தாலேயே. எங்களை நலிகிற துர்மாத ததை வேண்டோம். (தானம் தயாதி) வெற்றிக்கேமெவெழுத்திடவும் வேணும்; இதுக்கு நசைபண்ணுதொழியவும் வேணும். உங்க ளுக்குள்ளாம் வாப்ச்சுதிதே. எங்கள் தலாம் நீங்கள் இட்டவழக்கா கையாலே எங்கலாயுஸ்வை எங்களுக்குதா(ம்)ரமாக இன்று தாருங் கோள். (எம்பெருமான் தமர்கள்) உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இங் யனை ஒருணம்பந்தமுண்டு. அந்த ஸம்பந்தமுண்டாங்காட்டில்தர வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (நின்றகாணீர்) நின்ற காணமாட்டி கோளோ, கண்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறும்படி. எத்தையென்ன; (குன்றுபோல) மலைபுரிந்தாப்போலே நின்ற ஆநிகின்றோம். (இ)

“வென்றி தந்தேதாம்” “மானம் வேண்டாம்” ஏன்றி பதங்களிலே வப் ப்யமான அர்த்தத்தை நேரதுயாக்கிக் கொண்டு நாத்தப்ய மருளுகிறார் (வெற் திக்கிதயாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). “எம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தப்யம் (உங்களுக்கு மித்யாதி). (காட்டில்) என்றவகத்தாம் “இனி” என்று சேஷம். “காணீர்” என்ற வகத்தாம் “ஆகில்” என்று சேஷம். (இ)

முடி—கல்லிள்முந்நீர்மாற்றிவந்து காவல்கடந்திவங்கை
 அல்லல்செய்தா ஊர்க்கள்கோமா னெம்மையமர்க்களத்து
 வெல்லுகில்லாதஞ்சினும்காண் வெங்கதிரோன் சிறுவா
 கொல்லவேண்டாவாடுகின்றேரும் குழமணிதூரமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்க்கள்கோமா ன் கல்லிள்	உங்களுக்கு ஸ்வாமியா ன பெருமாள், கற்களாலே [குன்றுக ளாலே]	அல்லல்செய் தான் கெம் கதிரோன்	யிகவும் அந்தர்ப்படுத்தி நீனார்; வெவ்விய கிரணங்களை யுடைய ஞான ஸார்யனு டைய மகனான ஸங்கீரவேனீ! (உங்களை) ஐயிக்கமாட் டாமல் பயம்பட்டோம்; காண் கொல்லவேண்டா (எங்களைக்) கொல்ல டா வேண்டா; குழமணி தூரமாகின்றேரும்.
முந்நீர் மாற்றிவந்து	கடலை (அணைகட்டித்) தகை ந்து வந்து	சிறுவா வெல்லுகில்லா து	
இலங்கை காவல்	வங்கையிலுள்ள அரண்களையார்	அஞ்சினும்	
கடந்து	அதிக்ரமித்து	காண்	
எம்மை	(நீர்ச்சொறுண்டிவளர் நத) எங்களை	கொல்லவேண்டா	
அமர்க்களத்து	யுத்தரக்கத்திலே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) நீரிலே ஆறும்கல்லைக்
 கொண்டு (க) “இவ்வகையான காவல்கள் - அம்மையமர்க்களத்து”
 என்கிறகடலை, அணைகட்டி. (அல்லலித்யாதி) வீரர்க்கோ அண்ட
 போந்தவெங்களை ஒருவர் பட்டியிபாத அல்லலை விளைத்தார் உங்கள்
 பெருமாள். பூசல்களத்திலே வெல்லமாட்டாமை அஞ்சினும்.
 பராபிபவநஸாமர்த்தய முடையவன் மகனன்றோ? (கொல்லவித்
 யாதி) எங்களைக் கொல்லவேண்டா. காரியம்கொள்ளவமையும்.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) “எம்பெருமான் தமர்க்கள்” என்று
 எல்லாவரையும் பார்த்து “வாணான் நம்மின்” என்று பார்த்தித்தயுடன், மலா
 ராஜர் ஸங்கீதியிலே “எம்மேல் வினைகள் காராமுன்” என்று எம்பெருமானு
 டைய பராக்ரமங்களைச் சொல்லி ஆடத்துட்க்கினார்களென்று ஸங்கதி.

“கல்லிள்” என்கிறஸய்தரிசைப-லேற்றுமைமாறூட்டத்தாலேத்ருதியையா
 க்கி” கண்ணிலே முந்நீரை, மாற்றி-தகைந்துவந்து, இலங்கையைக்காவல்கடந்து”
 என்றவயித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (நீரிலேயித்யாதி). ... (க)

கௌட்சு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௭-பா, மாற்றமாவது.

மூ;—மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்வீர்
 சீற்றம் தும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்பேசாதே
 ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பி வதுமனைவாழ்வுவென்று
 கூற்றமன்னூர்காணவாமர் குழமணிதூரமே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கர்உள்ளீ	ராக்ஷஸஜம்மத்துக்குத்	சேவகம்	வீரப்பாடு தோன்றும்
ர்	தக்கபடி வணங்கா		படியான மிடுக்குள்
	முடிசனா யிருப்ப		பேச்சுக்களை
	வர்களே!	பேசாதே	பேசாமல்,
வம்மின்	(எம்மைப்போலே ஸு	தொல்	அநாதியான் (அடிகா
	கீவ ண்கீதாநத்தி		ணவொண்ணாத)
	லே) வந்து மிட்டுக்	பிறப்பில்	பிறப்பே பிடித்து
	கோள்,	ஆற்றல்சான்ற	மிக்க வலியை யுடைய
			காண
மாற்றம் ஆவது	(கீற்கள் உஜ்ஜீவிக்கச்	அனுமனை	சிறிய திருவாயை
	சொல்லவேண்டும்)	வாழ்க என்று	"பல்லாண்டிபல்லாண்
	வார்த்தையாவது		டு" என்று மங்களா
			புராணம் பண்ணிக்
இத்தனையே	இதொன்றுமே;		கொண்டு,
தும்மேல்	உங்கள் பக்கவிலே	கூற்றம்அன்னூர்	மீருதயு ளாத்திரபரான
சீற்றம்	(ஊகீவாதிகளுக்கு	காண	மற்றுமுன் வாகராக
	ண்டான) கோப		காணும்படியாக, [ள்
	மானது	குழமணிதூரம்	குழமணிதூரமாவில்
		ஆயர்	கோள். (௭)

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (மாற்றமாவதித்தனையே) சிலர் உஜ்ஜீ
 விக்கச்சொல்லவேண்டும் வார்த்தை இதொன்றுமே. (வம்மின்)
 ஸமதமா த்யுபேதனை அழைக்குமாபோலே அழைக்கிறகூயிற்று இவர்
 களை. உங்களுக்குக்கடவ ராவணன்செய்த அநீதிகள் அறிவிகோளி
 தே. அத்தால்உங்கன்பக்கல் பிறந்த சீற்றத்தவிர வேணுமாகில்,

அந;—எழாம்பாட்டு. (மாற்றமாவதித்தனையே) சீழ்ப்பாட்டிலே மணாராஜர் ண்க
 கீதராம் பெற்றுச் சிலர்-மற்றுமுன்ன ராக்ஷஸரை எல்லா மழைந்து உஜ்ஜீய
 லோபாயம் சொல்லுமிருக்கர் மேலிரண்டு பாட்டாலே என்று ஸங்கதி.

ராவணவதாரத்தரம் ண்கவர்க்கும் அச்சமொத்திருக்க, சிலரை அழைக்க
 வேண்டிவா ணென்னென்னிள்; ஆயர்கள் அரக்கராகையாலே வணங்காமுடிச
 ளாயிருக்க, அவர்களுக்கு வருமார்த்தம் கண்டு அழைக்கிறுக்கமென்று விச
 ளுபித்துக்கருத்தருணியூர் (சமதமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௮-பா, ௧௪௪-வா. ௧௪௮

முந்துற முன்னம் சேவகப்பாடு சொல்லாதிதிகொள்ளுங்கோள்.

(ஆற்றலித்யாதி) வலியையுடையனுகையப் பிறப்பேயுடைய திருவடிவாழ்வானென்று. பரிசுரமடைய அவன்பக்கலிலே பாவன்யம். இவ்வீனவாழ்த்தவே கொல்லுவாரில்லை. (கூற்றம்) திருவடியைச் சொன்னோமானால் ம்ருக்ய வத்ருபராயிருப்பாரும் விலங்குவர்கள் போலேகாணும். (௭)

பு;—கவளயானைப்பாய் புரவித் தேரோடரக்கொல்லாம் துவளவென்ற வென்றியாளன்தன் தமர்கொல்லாமே தவளமாடநீடயோத்தி காவலன்றன்சிறுவன் குவளைவண்ணர்காண வாமர் குழமணிதூரமே, (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவளயானை	மதித்த யானைகளும்	தமர்	இக்கரர்களான வாகர
பாய்புரவி	பாய்க்து வருகிற குதி	கீரர்கள்	
	ரைகளும்	கொல்லாமே	கொல்லாதபடி,
தேரோடு	தேர்களோடே	குவளை	கருகெய்தல் போன்ற
அரக்கர்களல்லா	ராகதளர்களெல்லாரும்	வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடை
ம்			ராயும்,
துவள	சுவலிப் போம்படியாக	தவளம்	வெள்ளையிடும்
வென்ற	ஐயித்த	நீடு	ஒங்கியிருக்கிற
வென்றியாள	ஆண்பிள்ளையானபெரு	மாடம்	மாடங்களை யுடைய
ன்தன்	மாளுடைய		

“அரக்களுள்ளி” என்று-தாங்களும் அரக்கராயிருக்கவும் விசேஷிக்கையாலே, தாங்கள் வேறுபட்டமை ஸங்கிதமென்று திருவுள்ளம். “உக்களுக்குக் கடவன்” என்றதுக்கு, தாங்கள் அருள்பெற்றவராகையாலே ராவணஸம் பத்த மற்றபடி தோற்றச்சொன்னுக்கொண்டு கருத்து. அன்றக்கே; கீழே ஸுகீர்வ மஹாராஜர் தசகீர்வ பரிசுரத்தின் கூத்தைக்கண்டு தாமும் ஏசகீர்வராய், “கீர்கன்-ராமகார்ய தூரந்தரான ஹுமாரிணப் புகழ்ந்து கொண்டு பெருமான் காணக் கூத்தாடுங்கோள்” என்று சொன்ன பாகரத்தைத், தாமும் அவர்தகையிறந்து இந்த இரண்டிபாட்டாலே அருளுகிருவென்ற ஸக்கதியாகவுமாம்.

“தொல்-அநாதியாய், நம்மால் அடிகாணூர படியான, பிறப்பில், ஆற்றல் சான்ற-யிடுக்குச்சேர்ந்த, அதுமன்” என்று சப்தார்த்தயாய் தாத்பர்ய மருளுகிருர்(வலியையித்யாதி). திருவடியை வாழ்த்தினால், வாகரம் கொல்லாதிருக்குமோ வென்ன; (பரிசுரமித்யாதி). (திருவடியை) என்றவகந்தரம் “வாழ்த்து” என்று சேஷம். (௯)

கள ஆக பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௩-தி, ௧-பா, ஏட்டாததேதந்தும்.

அயோத்தி	அயோத்யைக்கு	சிதுவன்	திருமகனானுமான பெரு மான்
காவலன் தன்	கிரகசுறுகனான சுக்ரவர்த் தியன்	காண	கூடாகழித்தருளும்படி குழமணிநூல் ஆடர். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளயானை) மதித்தஆனை, பாய்த்து
வருகிறகுதிரை. (துவள) நாமே நாமரம்படி சுவறிப்போம்படி
வென்ற ஆண்பின்னை. (தவளமாடமித்யாதி) வெள்ளையிட்டு ஒவ்
கின மா...களைபுடைய திருவயோத்தியைக்குக்கடவ சுக்ரவர்த்தித்
திருமகன். (துவளையித்யாதி) ஸ்யாமமான கிறத்தையுடையவர்
காண, ஆடிகோள்; ராஜா கூத்துக்காணுகின்றனென்று உங்களை
விழிப்படி. (அ)

மு;—ஏட்டாததேதந்தும் நீணிலவே வெங்கனிவாவணனார்
ஒடிப்போனார் காக்கனைமத்தேதா முய்வதோர் காரணத்தால்
சூடிப்போந்தேதா முய்கள்தோமனான து ரோஸ்யின்
கூடிக்கூடி யாடுகின்றோம் குழமணிநூலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எதி ஒத்து	பனையோலை வீசின்தாப் போலே அகன்றும்	எய்த்தோம்	(கொல்லவொன்றாத படி) இளைத்தோம்;
நீண்	நீண்டிருக்கிற	உய்வதோர்கா	(நாங்கள்) உஜ்ஜீவிக் ரணத்தால் கைக்காக
இலை	இலைபுடைய	உய்கள்கோமா	உய்களுக்கு ஸ்வாமியா ன் பெருமானுடைய
வேல்	வேலை	ஆனை	ஆஜ்ஜனையை
எத்தம்	கையிலேதரித்திருத்த,	சூடிப்போந்	ஸ்ரீரஸாவநித்துக்கொ தோம் ண்க்போந்தோம்;
எய்கள்	எங்களுக்கு சீயந்தா வான	தொடரோஸ்யின்	(எங்களை நலியத்) தொடரவேண்டாம்;
இராவணனார்	ராவணனானவன்	கூடிக்கூடி	திரள் திரளாக விருந்து குழமணிநூலாயினின்றும். (க)
ஒடிப்போனார்	முதுகு காட்டி ஒடிப் போனான்;		
நாங்கள்	நாங்களோ		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) எல்லாத்துவளவென் கையாலே
வணங்கா முடிசன் ஒருவருமில்லாதபடி என்று ப்லிக்கையாலே அத்தை
அருளுகிறார் (நாமேயித்யாதி). “கூற்ற மண்ணூர்காண வாடும்படி எங்களை,
அவர்கள் வென்றியானை நமரன்றே?; ஸ்வாதந்தர்யேனை கூத்துக்காண்
பரோ’ என்று கங்கையிலே இப்பாட்டுடன்ஊழமது தேசுற்றத் தொகுத்தபாவ
மருளுகிறார் (ரகஜித்யாதி). (அ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, வென்றிதொழிர். ௬௭௮௭

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடொத்தேக்தும்) அகலத்தை யுடைந்தாய், நீண்ட இலையயுடைய இலைக்கையிலே தரித்து அத் தால் வந்த மதிப்பையுடையாவணன்; ஆயுதங்களும் அறுப்புண்டு முதுகுநாட்டி ஒழிப்போனான். (நாய்களெய்த்தோம்) எங்களைக் கொல்லவொன்றாதபடி இளைத்தோம். (உய்லதித்யாதி) நாங்கள் உஜ்ஜீவிக்ளைக்காக (௧) “ $X^{\text{பூ}}^{\text{உலக}}^{\text{நாய-கச்சாநுஜாநாயி}}^{\text{நாய}}$ ” என்று விட்டபடித்தவருடைய ஆஜனானேயே சிரஸாவழித்துக்கொண்டு போத்தோம். (தொடரேயின்) ஓடிவாரையிறே தொடரலாவது. (கூடிக்கடியித்யாதி) எங்களைத் திரளாகக்கண்டது பூசலுக்கிறே என்று நினைக்கவேண்டா. (௬)

மு;—வென்றிதொழிர் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்தன்றாகர் குன்றமன்னாராடியுந்த குழமணிதூரத்தைக் கன்றிசெய்நீர்நின்ற வேற்கைக் கலியனொளிமாலை ஒன்றுமொன்று மெத்துமூன்றும் பாடிநின்றும்மினே. (௧௦)

தீரும்ங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடித்யாதி, “ குலிலைவண்ணர் காணவாயிர் ” என்று சொன்னஉபதேசத்தைக்கேட்டு கூத்தாடுவதாக எல்லாரும்கூட, வாரா ளேகையானது அரக்கர்கூட்டம் கண்டமையிலே அநிசங்கையாலே துடர்ந்து அடிக்கவர்; அவர்களைப்பார்த்து “ வர்கள் ராவணன் ப்ரதமயுத்தத்திலே தா னே(௨) “ $X^{\text{பூ}}^{\text{உலக}}^{\text{நாய-கச்சாநுஜாநாயி}}^{\text{நாய}}$ ” என்றுமூர்ச்சிதனை உங்கள் கோமான் #ரிபூணாமயிவத்பலகைகையாலே (௩) “ $X^{\text{பூ}}^{\text{உலக}}^{\text{நாய-கச்சாநுஜாநாயி}}^{\text{நாய}}$ ” என்றபோதே ‘ சமக்கு இவரே ரக்ஷகர் ’ என்று நிர்ணயித் தோம்; இனிராவணன் பட்டயின்பு, நாங்கள் கூடிற்றுக் கூத்துக்காக வித் தனை, எங்களைத்துடர வேண்டா ” என்கிறார்களென்று லைக்கதி.

எடு-பின்னயோலையாய், அத்தாலே அகலம் விவசூதி மென்றது (அகலத் தையித்யாதி). மேலே நீட்சி சொல்லுகையாலே, பின்னயோலை விரித்தால் அகன்றிருக்குமே, அதுவே உசிதமென்று திருவுள்ளம். “ ராவணன் ” என் று - பஹுவசலவிவசூதிதம் (மதிப்பையுடைய) என்றது. (அடித்தவர்) அடி த்து விடுமவரென்றபடி. (௬)

(௧) ரா-ய-இக-கச்ச. (௨) ரா-ய-இக-கச்ச. (௩) ரா-ய-இக-கச்ச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கென்ற	வெற்றியை விளைப்ப	கை	திருக்கையிலே தரித்த
தொல்	ஸ்வாபாவிசயான[தாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
சீர்	வீரநீயையுடைய	ஒலி	ஆளுநிச்செய்த
தென் இலகல்	லங்காபுரியில்	மலை	சொல்லாசையான
வக		ஒன்றும் ஒன்	(மஹாராஜார கோக்கி
வெம்சத்து	பூசல்களத்திலே	றும்	ச்சொன்ன) இரண்
ஆன்று	ஆப்போது		டு - பாட்டுக்களும்,
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	ஐந்தும்	(வாராஹதலிகளைத்
குன்றம் ஆன்	மலைபோன்ற பெரியவ		குறித்துச்சொன்
னார்	டிவனுடையார்ய		ன) ஐந்துபாட்டுக்
ஆடி உய்த்த	ஆடி உஜ்ஜீவித்த		களும்,
குழமணிதூரத்	'குழமணிதூரம்' என்	மூன்றும்	(பரோபதே சரூப
தை	னும் கூத்தின்விஷய		மான) மூன்றுபா
	மாக,		ட்டும் (ஆகிய இப்)
கன்றி	(எதிரிகள் ரக்தங்க		பத்துப் பாட்டை
	ளாலே) கன்றி	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு [யும்)
கெய்கீர்நின்ற	கெய்கீட்டிருக்கைய	ஆயின்	(ஹர்ஷத்துக்குப்
	யை யேஸ்வராவ		போக்குவீடாகக்)
	மாகவுடைய		கூத்தாடுங்கோள்.
வேல்	வேலை		

வ்யா:—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றதொல்சீரித்யாதி) வெற்றியை விளைப்பதாய், ஸ்வாபாவிசயான வீரநீயையுடைய லங்கையில் பூசல்களத்தில் ராக்ஷஸர் பெரியவாடிகளோடே ஆடி உஜ்ஜீவித்துக் குழமணிதூரத்தைப்பேசுந்து. (கன்றிகெய்) எதிரிகள் ரக்தங்களாலே கன்றி கெய்கீட்டிருக்கையே - ஸ்வராவமாகவுடைய வேலைக்கையிலே தரித்ததிருமங்கையாழ்வாராளுநிச் செய்தது. ஆக ஆண்

வ்யா:—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றவீத்யாதி) "கலியன்" என்றவார்த்தம் "பேசின" என்று அத்தயாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பேசிற்று) என்றது. ஆழ்வார் நம்முடைய வீரத்தை இப்போது சொல்லுகை - நோற்றார் பாகரத்தாத்தொல்லும் பாகரணத்துக்குச் சேரும்படி என்னென்ன வருணமுரை (ஆகவீத்யாதி), வீரர்கூத்தைப்பாட வீரர்கூத்தையாடத்துண்ண

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, சந்தமலர் பரவேசம், ௧௩௮௬

பின்னை கனிபாடுகிறார்; ஆன்பின்னைகள் தோற்றுகிறார்கள். (ஒன்று
மொன்றுமித்யாதி) இப்பத்தையம் பாடிக்கொண்டாட, உங்களுக்கு
இனிவரக்கூடவதொரு பயவில்லை. (௧) "நாலவிட்டுழிதருகின்றோம்"
என்று வேண்டினபடி ஆடித்திரியுங்கேள். (௧௦)

பெரியவாசகசான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

சந்தமலர் பரவேசம்.

வ்யா;—சந்தமலர் பரவேசம். ராமாவதாரத்தில் பிற்பட்டார்க்கும்
இழுவாமெக்கிற-க்ருஷ்ணாவதாரம்; தவேஷத்துக்கெல்லையானார்
கூடும் இசையவேண்டும்படி யிருக்கிற ராமாவதாரத்தில் விஜயத்துக்
குத்தொற்றவர்கள் பாசுரத்தாலே அதுபவித்தார்கீழ்; ராகத்துக்
கெல்லையான ரசொதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்
தை அதுபவிக்கிறார் இதில். *

மு;—சந்தமலர்க்குழல் தாழத் தானுகந்தொடித்தனியே
வந்தென்முலைத்தடந்தனை வாங்கிதின்வாயில்மடுத்து
கந்தன்பிறப்பெற்றகம்பி நானுகத் துண்ணுமமுதே
எந்தைபெருமானே யுண்ணு யென்னம்மஞ்சேமமுண்ணியே.

இவ்வெனயும் ஒருமைத்தொற்றத்தம்முடையவீரவம்பேசெருரென்றுகருந்து;

இத்திருமொழி தான்-முதல்பாட்டும், ஆரம்பாட்டும்-கேவலம் மஹாராஜ
ரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறதாயிருக்கையாலே அவற்றை "ஒன்றுமொன்று"
என்று கூட்டியும், இரண்டாம்பாட்டித் துடங்கி-ஒருநாலும், ஒன்பதாம்பாட்
டும்-வாசுரமுதல்களைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே "ஐந்தும்" என்று தொ
குத்தும், மேல்-மொழாம்பாட்டும், எட்டாம்பாட்டும், பத்தாம்பாட்டும் - பரோப
யேதச ரூபமாகையாலே "மூன்றும்" என்று சேர்த்தும் ஆழ்வார் அதுபவித்தா
ராகத் திருவுள்ளப்பற்றி, ௪(௪)காரத்தாலே இதனைத்தந்தை ஸங்கிப்பிக்கிறார்
(இப்பத்தையும்) என்று. (௧௦)

ஜீயாந்திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா;—சந்தமலர் பரவேசம். ஸங்கரஹேண ஸங்கதியருளிச் செய்து
அதின் பரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (தவேஷத்துக்கித்யாதி). *

(*) திருமொழி-௧.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தன்	சந்தகோபரானவர்	தனியே	(பலராமனையொழியத்)
பெறப்பெற்ற	(உண்ணிப்) பின்னையா	உகந்து	தனியே
	கப்பெறும்படியான	ஓடிவந்து	அபிநிவேசத்தோடே
	எந்தத்தையுடைய	என்	ஓடி (என்னிடம்)வந்து
உம்பி	பூர்ணனே!	முலைத்தடக்	என்னுடைய
கான்	கான்	தன்னை	(பாலாலே நிரம்பின)
உகந்து	பீர்திபுரஸ்ஸரமாக	வாங்கி	முலையை
உண்ணும்	புண்கிற	நின்	கையில்வாங்கி
அமுதே	அருந்தம்போல்	வாயில்	உன்னுடைய
	ரஸ்யனானவனே!	மகத்து	வாயிலே
எந்தையெரு	என் குலநாதருண சண்	உண்ணாய்	நிறைந்துகொண்டு
மானே	ணனே!	சேமம்	உண்ணவேணும்;
சந்தமலர்	செவ்விப்பூக்களணிந்த	என் அம்மம்	சேடிமத்தை வளைக்கக்
குழல்	மயிர்முடியானது	உண்ணாய்	கடவ
தாழ	அலைத்துவர,		என்முலைப்பரிசை
தான்	தான் [நீ]		உண்ணக்கடவை. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலர்க்குழல் தாழத்தான்) செவ்விப்பூக்களாலே அலங்கரித்து வைப்பார்களிறே திருக்குழல்களை. "சந்தம்" என்று-அழகாயிற்று. வெண்புறத்திலே ஆகர்ஷகமான குழல். (தாழ) பூவாலே அலங்கருதமாய், பேணுமையாலே அலைத்துவர. (உகந்தோடி) ஆதரித்து அபிநிவேசத்தாலே ஓடி. (தனியே வந்து) (க) "பலதேவனென்னும் தன் நம்பியோடப் பின் கூடச் செல்வான்" என்கிறபடியே இருவரும் கூடவாயிற்று முலையுண்ண வருவது. கூடவரில் இருவருக்கும் ஓரோ முலையாமென்று தனியே வந்து. (என் முலையித்யாதி) அவை தனக்கு போக (நீ) மாயிருக்கிற படி. பாலாலே நிரம்பின முலையை.

ஆ;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலரித்யாதி) "சந்தம்" என்றது - மருக்கு விசேஷணமாகி அருளிச்செய்து, குழலுக்கு விசேஷணமாகி யருளுகிறார் (சந்தமென்றதித்யாதி). சந்தமலர்க்குழலானால் தாழக்கூறியோ வெண்ண (பூவால்த்யாதி). (பேணுமையாலே) அதைப்பேணிக்கொண்டிராதே ஓடித்திரியையாலே. "மகத்து" என்றதுக்குத்தாற்பர்யம் (அவையித்யாதி). (தனக்கு) கருஷணன் தனக்கு. "தடத்தை" என்னுதே "தன்னை" என்றதுக்குக் கருத்து (பாலாலேயித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, ச-பா, சந்தமலர்க்குழல். களக்க

(நந்தனித்யாதி) (க) [நந்தினித்யாதி - சூரிதரதரதோபமம்]
“பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வரபாலிககுணங்களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்த
குணங்களும் கூடினால் சக்ரவர்த்தியோடு உபமாகம் மார்மட்டமாய்
நிற்குமித்தனை” என்று இததை ஜீயாருணிச்செய்ய, “பரமபுருஷனு
க்கு ஓர் உத்தே பிறந்து ஒருகுணம் தேடவேணுமோ?” என்றார்
ஸுந்தரபாண்டியதேவர். “நாமோடுகிற நரம்பு இவனறிந்திலன்”
என்றத்தைவிட்டு, “பரமபுருஷனைன்றபோதை அழகிருந்தபடியெ
ன்” என்றாராம். “எம்பெருமானார் ஸரீபாதத்திலே அவ்வயமில்லா
தார், பகவத்விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாத
மென்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத் பரபாவத்துக்கு அவ
நியில்லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை; சொல்
வாததுவேபெரிது” என்றிருப்பார்கள். (உ) “நந்தினித்யாதி - ஸந்தியே
நாதிவததி” யிறே.

(நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி) ஸுஸ்வரனுக்கு இது அலப்பலாபா
யிருக்கிறபடி. இவர்கின்றையாகப்பெற்ற வேற்றமுடையவனே! (க)
“நந்தினித்யாதி - பிதரம்ரோசயாமால்” என்று அவனை ஆசைப்
பட்டிறே பிறக்கது. தனக்குக் கிடையாதது பெறுகையிறே -

நந்தன் பெற்றத்தால் - ‘நம்பி’ என்று விவகரித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம்
காட்டுகிறார் (சூரிநித்யாதி). (க) “வசுஷ்டிபுரஸ்துணை இந்நந்தினி -
பறவோருப கல்யாணகுணம் புதரவ்யஸத்திதே” காட்டார் சொன்னதும்
படி. ஈ ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்ருதோததியாயிருக்குமவரை தசரதனோடு
ஸாம்யம் சொல்லும்படி அமைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே உமறுதேவமக்
தைஸ்ஸவ நிரந்தரேண ஸம்ஸுவேஷரூப குணம் ஸந்திதமென்று தரப்பர்ய
மருளுகிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (நரம்பந்திலன்) சஸதாரா அறிந்தில
னென்றபடி. (அத்தை) ஸொசீயகுணத்தை. இந்த அழகை அவனறி
யாதே போளுனென்று கருத்து. “தசரதாதிசினாதி ஸாம்யம் சொன்பரீல்
யமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அசிபுமாமத்தனைபன்றே” என்றும் சங்கை
யிலுளுகிறார் (எம்பெருமானாரித்யாதி).

“நந்தன் பெற்ற” என்னுதே, “பிறப்பெற்ற” என்றதுக்கு சருத்தருளு
கிறார் (ஸுஸ்வரனுக்கித்யாதி - பெறுகையமென்னுமளவும்). (க)

(க) ரா-அ-க-க. (உ) ரா-வ-க-க. (ந) ரா-பா-க-க-க. (ச) ரா-அ-உ-உ-க.

கனகஉ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௨-பா, வங்கமறிகடல்.

அலப்பயலாபமாவது. பிறக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமா மோபாதியிறே, அவனுக்குப் பிறக்கப்பெறுகையும். (நானித்யாதி) தேவர்கள் தாங்கள் புஜிக்கும் அம்ருதத்தில்வாசி. என்குலநாதனோ "கந்தள் பிறப்பெற்ற" என்று துடங்கி இவனுதறித்து முலைபுண்ணகக் காக ஸ்தீதாத்ரம் பண்ணுகிறான். (என்னம்மம் சேமமுண்ணுடைய) என்னுடைய அம்மமாகிற-சேமத்தை. (௧) "சேமமெடுத்தது" என்னக் கடவதிதே. ராஜாக்களுக்குக்காவலோடே வரும் சோரூயிற்றுச் சேமமாகிறது.

மு;—வங்கமறிகடல்வண்ணு மாமுதிலே யொக்குகம்பி
செங்கனையதிருவே செங்கமலம்புரைவாயா
கொக்கைகரந்திட வுண்ணைக்கூவியும் காணுதிருந்தேன்
எங்கிருந்தாயர்தங்களோ டென்வினையாடுகின்றையே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	கடல்களோடேகடி	வாயா	திருமுதத்தையுடைய
மறி	ஒதங்கினர்த	வனை!	
கடல்	கடல் போன்ற	கொக்கை	(என்) முலைகளிலே
வண்ணு	வடிவையுடையவனே!	கரந்திட	பாக்கசவாநின்ற வள
மாமுதிலேதூக்	காளமேகத்தை ஒத்தி	உண்ண	உண்ண [விலே
கும்	ரா நின்றுள்ள	கூவியும்	அழைத்தும்
கம்பீ.	பூணனே!	காணுதிருந்தே (நீ)	வாக்காண்கிதிலே
செம்	சிவந்து	ன்	ன்;
செடிய	நீண்டிராநின்றள்ள	ஆயர்தங்களோ	இடைப்பிள்ளைகளோ
கண்	கண்ணையுடைய	கும்	டு
திருவே	எர்வா திகளுனவனே!	இருந்து	கூடியிருந்து
செங்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்	எங்கு	எவ்விடத்தில்
புரை	போன்ற	என்வினையாடு	என்னவினையாட்டு
		கின்றாய்	வினையாடாநின்றாய்.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கம்) மரக்கலங்களோடுகூடி

ஆ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கம்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "முலைத் தடம் தண்ணி நின்வாயில் மகிந்துண்ணாய்" என்னச்செய்தேயும் அவன் தோழரோடு வினையாட்டையிடாமலிருக்க, இவன் முலைக்கடுப்பாலே தேடியப் பிடித்தழைக்கிறுனென்று ஸங்கதி.

"வங்கங்கையுடைத்தாய், மறியாநித்திற கடல்" என்று சப்தார்த்த மாய்த் தாற்பாயம் (மரக்கலம்த்யாதி), வடிவுக்கொரு தருஷ்டாந்தம் சொல்லி

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, திருவில்பொலிந்த, கவுகந.

ஓநகலினர்க்கு கடல்போன்றவழ்வையுடையவனே! வடிவழகுதருப்
பொலி தேடப்புகால் அந்தமிழ்க்கும் கதிர் பெறுக வளமும்படி
யான பூர்த்தியையுடையவனே! (செங்கண்) அவயவசோபையோ
தான் மொல்லி முடியவாயிருக்கிறது. (திருவி) கர்வா திகைத்துணை
“திரு” என்று பொலேகானும் சொல்லுவது. (செங்கமலபித்யாதி)
எல்லா அவயவமும் அப்படியேயாயிருப்பது.

(கொங்கைபித்யாதி) நீயேயா(று)வஜ்ஞனும், தாய்முலை சார்து
பார்த்திருக்கும் என்று வருகையன்றிக்கே, காள்ஆழைத்தும் வரக்
காணுகிருக்கேன். (எங்கித்யாதி) எங்கே புக்கிருந்து உள் பக்கல்
நிர்ப்பேகாரானுரோடே, வார்ப்பைகையால் காள் பார்த்திருக்க,
என்னவினையாட்டு வினையாடுகிறது. (உ)

மு;—திருவில்பொலிந்த வெழிலா ராயர்தம் பின்னையோடு
தெருவில் தினைக்கின்ற கம்பி செய்கின்ற திமைகன்கண்டிட்டு
உருகியென்கொங்கையின்தீயமா லோட்டந்து பாய்த்திடுகின்ற
மாருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலைபுண்ண நீவாராய். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவில்	எம்பத்தால்	கம்பி	பூர்ணனே!
பொலிந்த	மிக்கவர்களாய்	செய்கின்ற	(நீ) செய்து போரா
எழில்	வடிவழகிலும்		நின்ற [கா
ஆர்	உவ்னோடு ஒத்திரா	திமைகள்	(வினையாட்டுத்) தீம்பு
	• நின்றள்ள	கண்டிட்டு	(காள்) பார்த்து,
ஆயர்தம் பின்	இடைப்பின்னையோடு		(அந்த) உகப்பாவே),
யோகனோடு	டே	என்	என்னுடைய
தெருவில்	தெருவிலேயிருந்து	கொங்கையின்	முலையிலுண்டான
தினைக்கின்ற	வினையாடுகிற		

மீளவும் ஒருதருஷ்டார்த்தம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (வடிவித்யாதி).
“செடிய செங்கண்” என்றருளுகிறார் (அவயவேத்யாதி). “வாய்” என்றது
திருக்கைகளுக்கும் உபலக்ஷண மென்றருளுகிறார் (எல்லாவத்யாதி).

“கவியும்” என்ற ச(று)காரத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (கீயேயித்
யாதி). “ஆயர்கனோடும்” என்னகயாலே ஆயர்களுக்கு வினையாயினையில்
அபேகையின்றிக்கேயிருக்க, கீயே ஆயர்கனையும் கூட்டிக்கொண்டு “என்ன
வினையாடுகிறது என்றாய்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (எங்கே
யித்யாதி). ... (உ)

எகசுசு பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, ச-பா, மக்கள்பெறுதவம்.

தீம்பால்	இனியபாலானது	குடங்கால்	(என்) மடியிலே
உருகி	(தானே) உருகி	மருவி இருந்து	பொருந்தியிருந்து
ஒட்டத்த	வெள்ளமிட்டு	வாய்	வாயாலே
பாய்த்திடுகின்றபாய்த்து	பாமேபோகா	முலை	முலைப்பலை
	நின்றது; (பூகையால்)	உண்ண	வின்பதற்கு
		நீவாராய்	நீவரவேணும். (க)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவில்பொலிந்த) ஸம்பத்தால் மிக்கு, வடிவழகிலும் உன்னோடொத்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே தெருவிலேயிருந்து விளையாடுகிற விளையாட்டுக்கு அவதி (டி)யில்லாதவனே! முலையுண்ணுகையையும் விட்டிடுற அததைவிரும்புகிறது. போக(நீ)த்தையும்விட்டு லீலையைவிரும்புமவன் நீ.(வசய்கின்ற) விளையாடுகிறபடியை ஒளித்துக்கண்டு நின்றாள்போலே. (உருகியித்யாதி) உன்ஸ்வம்மடையவன்மீறா பாமேபோகிறது. (தீம்பால்) இனியபால். (மருவியித்யாதி) அவயவங்கள்தோறும் முழுசா முகத்தைப்பாரா முலைசுரக்கப்பண்ணாமல் மடியிலே இருந்தாயிற்று உண்பது. இதடையத் தரையிலே போகாமே உன்வாயிலேயாய் படி முலையுண்ண வாராய். (க)

மூ;—மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்துவாரமும் மடவார் மக்கள்சிறர்கண்ணுக்கொக்கும் முதல்வாமதக்களிற்றன்மைய செக்கரிளம்பிறைதன்னை வாங்கி நின்னகயில்தருவன் ஒக்கலைமேலிருந்தம்ம முகத்தினி துண்ணநீவாராய். (ச)

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவில்பொலிந்த) தீம்பாட்டிலே "என் விளையாடுகின்றயே" என்னச்செய்தேயும் லீலாரஸப்ரநாகனுகையாலே தெருவிலே ஓடிக்காலிதயான லீலைகளைப்பண்ண, அததைக்கண்டு அறராகாதிசயத்தாலே முலைப்பால் வெள்ளமிட, பாப்பாமேபோகாதபடி போய் அழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(க) "நீ வாராய் நின்முலைப்பாலையுண்ணுகையையும் விட்டிடுற அததைவிரும்புகிறது. போக(நீ)த்தையும்விட்டு லீலையைவிரும்புமவன் நீ. (வசய்கின்ற) விளையாடுகிறபடியை ஒளித்துக்கண்டு நின்றாள்போலே. (உருகியித்யாதி) உன்ஸ்வம்மடையவன்மீறா பாமேபோகிறது. (தீம்பால்) இனியபால். (மருவியித்யாதி) அவயவங்கள்தோறும் முழுசா முகத்தைப்பாரா முலைசுரக்கப்பண்ணாமல் மடியிலே இருந்தாயிற்று உண்பது. இதடையத் தரையிலே போகாமே உன்வாயிலேயாய் படி முலையுண்ண வாராய். (க)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௪-பா, மக்கள்பெறுதவம். தளகடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையத்து	நாட்டிலே	செக்கர்	சிவந்தவானத்திலிருத்
வாழும்	வாத்திக்கிற	இளம்பிறைத	பாலசக்தரணை [கிற
மடவார்	ஸ்தீர்களுடையவும்,	ன்னை	
பிறர்	மற்றுமுள்ள	வாங்கி	வாங்கி (பிடித்து)
மக்கள்	மதுஷயர்களுடையவும்	நின்	உன்னுடைய
கண்ணுக்கு	கண்ணுக்கு,	கையில்	கையிலே
மக்கள்பெறு	பிள்ளை பெறுகைக்கு	தருவன்	தொடுப்பேன் ;
தவம்போன	தோற்கும் தபஸ்ஸா	ஒக்கையேல்	(என்) இடிப்பின்மேலே
மொக்கும்	தான் ஒருவடிவு	இருந்து	இருந்து
	கொண்டாற்போ	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
	லே யிராநின் றுள்ள	உவந்து	ஆதரித்து
முதல்வா	ஐகக்காரணபூதனே!	இனிது	இனிதாக
மதக்களிறு	மத்தகஜம்போன்றவ	உண்ண	புஜிக்க
அன்னாய்	வனே!;	நீ வாராய்	நீ வரவேணும். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மக்கள்பெறுதவம்) (வையத்துவாழும் மடவார்மக்கள் பிறர்-இவர்கள் கண்ணுக்கு, மக்கள் பெறுதவம்போனொக்கும் முதல்வா) நாட்டிலே வாத்திக்கிற ஸ்தீர்கள் - மற்றுண்டானமதுஷயர்கள், இவர்கள் கண்ணுக்குப் பிள்ளைபெறுகைக்குதோற்கும் தபஸ்ஸா,தான் ஒருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிறவனே! (மதக்களிறன்னாய்) ஸஞ்சாரமே இனிதாயிருக்கிறபடி. சிவந்தஆகாசமிருக்கிறபடி கண்டாயே. அதுக்குப் பரபாக (ஊ) மான பிறையிருக்கிறபடி கண்டாயே. அப்பிறையைவாங்கி உன்னுடைய சிவந்த கையிலே தருவன். (என்னொக்கையித்யாதி) என்ஒக்கையிலே இழியாதிருந்து ஆதரித்து இனிதாக அம்ம முண்ணவாராய். (ச)

வா;—நாலாம்பாட்டு. (மக்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே தெருவிலே விளையாடா நிற்கச்செய்தே, அழைத்தவுடனே யானைக்குட்டி போலே பிடிக்கொடாதேயிருக்க, "உனக்கு விளையாடுகைக்கு அம்புலியம்யானைப் பிடித்துத் தருகிறேன்வா" என்றழைக்கிறபொன்று ஸங்கதி.

"மக்கள்" என்றதீனர்த்தம்-(மதுஷயர்) என்றது. "போனும்" என்றும், "ஒக்கும்" என்ற பிருக்ஷகயாலே முற்றுமை தோற்று மென்மருளுகிரூர் (தபஸ்ஸா தானித்யாதி). (ச)

கனககு பெரியதிருமொழி, கர-ப, ச-தி, இ-பா, மைத்தகருங்குஞ்சி,

பு;—மைத்தகருங்குஞ்சிமைந்தா மாபருநாதி கடந்தாய்

வித்தகனேவிரையாதே வெண்ணெய்விழுங்கும் விவிர்தா

இத்தனைபோதன்றியென்றன் கொங்ககசுரார்திருக்கில்லா

உத்தமனையம்முண்ணு புலகளந்தா யம்முண்ணும். (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைத்த	மையின் தன்மையை	என்றன்	என்னுடைய
	புடைத்தாய்	கொங்கை	ஸ்தரயானது
கரு	இருண்டாரின் றுள்ள	சுரந்து	பால்காந்து
குஞ்சி	குழியையுடைய	இத்தனைபோ	இத்தனை போதல்லாத
மைந்தா	முத்த(ஈ)னே!	து அன்றி	தே
மா	பெரிய	இருக்கில்லா	பொறுத்தும் பாடாந்
மருநாதி	மருதுகளின் கடுவே		றப் போகாது;
கடந்தாய்	கடந்தருளினவனே!	உத்தமனே	எர்வோத்க்குஞ்சுடனே
வித்தகனே	ஆர்சர்ய றாத்தி யுத்த	அம்மம்	ஸ்தத்யந்தை
விரையாதே	தவரியாமல் [னே!	உண்ணும்	உண்ணவேணும்;
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உவகு	உவகங்களை
விழுங்கும்	விழுங்குகிற	அளந்தாய்	(முவுடியாக்) அளந்த
விவிர்தா	விவிர்தமான (வேறுபட்		ருளினவனே!
	ட) செயலையுடைய	அம்மம் உண்ணும்.	(இ)
	வனே!		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்த) மையின் தன்மையை புடைத்தாய், கண்ணுக்குக்குளிர்த்து இருண்ட குழியையுடைய முத்த(ஈ)னே!, பெரியமருதுகளின் கடுவே கடந்தாய், பெரியவற்றையெல்லாம் செய்கைக்கீடான ஆர்சர்யசக்தியை யுடையவனே! (விண்ணா

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்தகருங்குஞ்சிவிய்தயாதி) தீழ்ப்பாட்டிலே “அம்புலியம்பாளை நின்னைகயிந்தருகியன்” என்றவையத்ததுவே வ்யாஜமாக்கி, முந்துற நின்னையில் பிடிந்துக்கொடி வந்தாயாகில், நான் வருவேனென்ன; இவள் “அவ்வொழுத்த ஆர்சர்யங்களைச் செய்வவல்லாய் நீ யன்றோ” என்று புகழ்த்து போது போக்காதே, நான் முலைக்கடிப்புப்பொறுக்கமாட்டே இன்னு ப்ரார்த்திக்கிருவென்று ஸந்தி.

“வித்தகனே” என்றதின் தாத்பர்யம் (பெரியவற்றையித்தயாதி), மாபருநாதி கடந்த வித்தகனாகையாலே, விரையாதே வெண்ணெயை விழுங்கத்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௬-பா, பிள்ளைகள்செய்வன, கள்கூள்

பாதே) "இனி இதுசெய்யான்" என னும்படி படுக்கையிலே கிடந்து அகலப் பெரிசின்றவாதே வெண்ணொயை விழுங்கும் விகிந்தமான செயலையுடையவனே! நெடும்போ துண்டாயிற்று முலைக்கடுப்போடே யிருக்கிறது. (இத்தனைபோதந்தி) இத்தனைபோது அல்லாதே, என்னால் பொறுத்துப் பாடாற்றப்போகாது, (உத்தமனே) உன் நொவிலும் தாய் கோவதீபுமவனன்றோ? வேண்மொளவிலே வந்து ஸ்பர்சரித்த நீயன்றோ?

மு;—பிள்ளைகள்செய்வன செய்யாய் பேசில் பெரிதும்வலியை
கள்ள மனத்தினுடையைக் காணவே தீமைகள்செய்தி
உள்ளமுருசியென்கொக்கை யோட்டந்து பாய்த்திடுகின்ற
பள்ளிக் குறிப்புச்செய்யாதே பாலமுதுண்ண நீவாராய்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த) பி ள்ளைகள்	தீமைகள்	(ஆர்ச்சியமான) தீம்பு
செய்வன	செய்யுடையநிறை	செய்தி	செய்யாநின்றாய்; [கொ
செய்யாய்	நீ செய்திலை;	என்	என்னுடைய
பேசில்	பேசப்பட்டால்	உள்ளம்	நெஞ்சானது
பெரிதும்	மிகவும்	உருகி	உருகி,
வலியை	மிகுக்கையுடையனாய் • காணின்றாய்;	கொங்கை	ஸ்தனமானது
மனத்தில்	நெஞ்சிலே	ஒட்டந்து	(பால்) பெருகி
கள்ளம்	கபடத்தை	பாய்த்திடுகின்றபாயாநின்றது;	நீ
உடையை	வழியாநின்றாய்;	நீ	நீ
காணவே	(வினாக்குகாரத்தும்) பா ர்த்துக் கொண்டிரு க்க வேண்டிப்படி	பள்ளிக் குறிப்பு (கண்கள் சிவப்பது முதலான) நித்தராவ கடினங்களை	செய்யாதே
		செய்யாதே	அபி(து)நயியாமல்
		பாலமுது	உண்ணவாராய். (சு)

தொடங்கினென்று விவகரித்து, இதுவுமொரு ஆர்ச்சியமான படியை யரு
ளுகிறார் (இனியீத்யாதி). உரலோடு கட்டுண்டவனாகையாலே இனிச்செய்யா
னென்று தானிருக்க, அதுவே அவனுக்கு விரையாமலே உடலாமென்று
ஆர்ச்சியப்படுகிறொன்று திருவுள்ளம். மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நெடும்போ
தித்யாதி). (வேண்மொளவிலே). வேணகதிலே வேண்மொளவிலே. ... (௮)

கனக அ பெரியதிருமொழி, கர-ப, ச-தி, எ-பா, தன்மகனாக

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகள்) உன்பருவத்தில் பிள்ளைகள் செய்வனவன்று நீ செய்வது. (பேசில்பெரிதும்வலியை) கண்ணெச்சிலானவற்றைச் செய்யாதிற்புதி. கண்ணெச்சிலாமென்று சொல்லாதொழியு மித்தனை. சொல்லில் பெரியமிடுக்கையுடைய உன்பெருவில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரியாது; விலக்கு வார்க்கும் கண்டுகொடுத்திடுகவேண்டும் தீமைகள் செய்யாதிற்புதி. கண்டிருக்க ஆகர்ஷகமரண தீம்புகளைச் செய்வதி; அத்தீமைகாரண என்ஹருதயம்உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறப்படாநின்றது. (பள்ளிக்குறிப்புச் செய்யாதே) கண்கள்சிவப்பது, மூரிதிரிவது, கொட்டாவிக்கொள்வது, அழுவுதாக்காதே. (க)

மூ;—தன்மகனாக வன்பேய்ச்சிதான் முலையுண்ணக்கொடுக்க வன்மகனாயவளாவிவாக்கி முலையுண்டரும்பி நன்மகளாய்மகளோடு நானிலமங்கைமனனா என்மகனையம்மமுண்ணு யென்னம்மம்சேமமுண்ணுயே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்	கெஞ்சில் க்ரெளர்யத் தை யுடைய	ஆவி	ப்ராணனை
பேய்ச்சி	புதலையானவள்	வாங்கி	(முலைவழியே)முடித்து
தன்மகனாக	தன் புத்தனாக அபி	முலை	முலையை
தான்	தான் [நயித்து,	உண்ட	உறிந்தருளினி
முலை	முலையை	நம்பி	(ஆய்சர்ய பிசஷ்டமதம் களால்) பூர்ணான
உண்ண	புண்க்கும்படி		வளை!
கொடுக்க	(வாயில்) வைக்க, (அவ்வளவிலே),	நல்மகள்	நிருபாநிக ளந்தீ தவத் தை யுடைய
வல் மகனாய்	வலிய ஆண்பிள்ளையாய்	ஆய்மகளோடு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக் கும்,
அவன்	அந்தப் புதலையினு டைய		

வா;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகளித்தயாதி) கிழ்ப்பாட்டிலே இத்தனை போதுகான் பொதுக்கமாட்டே னென்னச் செய்தே வினையாட்டிலே மிகுதியானே அலகி உறக்கப்படுவதி, அது ஆய்வனே செய்யாய்; வாவென்று அழைக்கிறவென்று ஸங்கதி.

‘கள்ளமனத்திலுடையை’ என்றநினர்த்தம் (உன் கெஞ்சிலித்தயாதி).

நால்நிலமங்கை நால்வகை நிலங்களுக் கயிமாரிசியான ஸ்ரீபு மிப் பிராட்டிக்கும் மணலா வல்வயநுணவனே! என்மகனே எனக்குப் பிள்ளையாகப் பெற்றவனே!	சேமம்	அம்மம் உண்ணாய்; கேடமத்தை விளைக்கக் கடவ என் அம்மம் உண்ணாய். (எ)
---	-------	---

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (தன்மகனாக) யசோதைப் பிராட்டி யாக வந்தாளாயிற்று. (வன்பேய்ச்சி) இவனைக்கண்டவிடத்திலும் கொகிழாத கொஞ்சில் வன்மையை யடையவள். (தான்முலையுண்ணக் கொடுக்க) பரிவோடே கொடுக்கிறாளைன்று தோற்றும்படி கொடுக்க. (வன்மகனித்யாதி) தானும் தாயென்று ப்ர(ஸ்)மியாதே அவனபிலந் தியை புத்திபண்ணி அப்பருவத்திலே பெரிய ஆண்டிள்ளையாய் அவள் ப்ராணைகளை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்து இப்படிப்பட்ட செயல்களாலே பூர்ணானவனே!

(தன்மகனித்யாதி) இப்படி பூதனைகையிலே அகப்பட்ட நீ உன்னை ஆராக நினைத்தாய். நிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்தையுடைய கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனானவனே! (என்மகனே) அப்படியே ஒரேத்தம்போலே காணும் இவள் மகனானாலும். (சேமமுண்ணாயே) அம்மம் என்று - புஜிக்கப்படு மவை எல்லாவற்றுக்கும்போர். (எ)

மு;—உந்தமடிகள்முனிவருன்னை நானென்கையில் கோவால் கொந்திடமோதவும்கில்லே னங்கள் தமா நிராயெல்லாம் வந்துபுகுதரும்போது வானிடைத்தெய்வங்கள் காண அந்தியம்போதங்குகில்லே லாழியங்கையனேவாராய். (அ)

அந;—எழாம்பாட்டு. (தன்மகனித்யாதி) "நீ காணவே தீமைகள் செய்தி" என்னுந் தினாய்; நான் செய்த தீமைகளில் ஒன்றைச் சொல்லிக் காணையென்ன; பூதனை முலைப்பாலுண்டி தீம்பு செய்தாயில்லையோ வென்கிரு னென்று ஸங்கதி.

வேற்றுமுலையறிந்து உண்கை தீம்பென்றுகருத்து. "தான்" என்றதின் பரிதம் (பரிவோடேயித்யாதி).

நாலுவகைப்பட்ட நிலத்துக்கு அயிமாரிசியானமங்கை யென்றருளுகிருர் (ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும்) என்று. ... (எ)

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (உத்தமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூதனை முலை யுண்டத்தைத் தீமையாகச் சொல்லுகையாலே நம்மைக்கட்டவும் அடிக்கவு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உந்தம்	உன்னுடைய	வந்து	(கால்களில் மேய்ந்து)
அடிகள்	பிதாவான கந்தகோபர்	புத்தரும்போ	(யீன்மெந்து)
முனிவர்	சிறுவர்,	து	(ஊருக்குள்ளே) புறம்
உன்னை	(தீம்பிலே கைவளருதி	வானிடை	போது
கான்	து) உன்னை	செய்வங்கள்	ஆகாபரத்திலுள்ள
என்	(உன்னை நோக்கக் கட	காண	தேவகாதகன்
கையில்	வ) கான்	அந்தியம்போ	(எச்சில் தன்னுறல்)
கோலால்	என்னுடைய	து	காணும்படி
கொந்திட	கையில்லாதின் றுன்ன	அந்து	(அன்பாரச் சூக்கு பல்லம்
மோசலும்	கோலாவே	கில்லெல்	வளரக்கடவு) ஸந்த
கில்லென்	கோம்படியாக	ஆயி	யா காலத்திலே
உங்கன் தம்	அடிக்கவும்	அம்	காற்குந்தியிலே
ஆந்ரை	சாக்கையாகிதிலேன்;	கையனே	கில்லாதே கொள்;
ம்	உங்களுடைய	வாதாய்	திருவா தியாழ்வானாலே
	ஆந்ரை எல்லாபசுக்கட்டமெல்லாம்		அழிய
	ம்		திருக்கையை யுடைய
			வனே!
			(என்னருசே)கா. (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமடிகள் முனிவர்) தாயா
ரைக்கண்டால் தீமைதிலே ஒன்று பத்தாகப் பனைத்தும், பரிந்த
கோபர்க்காயிற்று அஞ்சவது. அத்தாலே அலனுக்கு அச்சமுறுத்து
கைக்காக யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுமாயிற்று. உங்கள்
முதலியார் சிறுவர்கிடர். (உன்னைகான்) தீம்பிலே கைவளருதி
உன்னைநோக்கவிருக்கிறான். (என் கையில் கோலால்) கண்டாயிற்றே
இதன்போர். இப்போதே கிவிட்கென்ன அடிக்கலாயிற்றே. அதுமாட்
கித்திலேன்.

அடிக்கலேண்டும்படி செய்த தீமைதா எனென்னென்ன; (உங்கள் தயி
மழைக்கொளாக வேணும்; "அம்ம முன்ன" என்று வ்யாஜமாத்த மென்று
காலடி ஓட, கோலும் கையுமாய் பின்னூட்டிந்து அச்சமுறுத்தி அழைக்கிற
னென்று ஸங்கதி.

கோலும் கையுமாய்த தான் நிற்க, "உந்தமடிகள் முனிவர்" என்பா
னென்னென்ன வருணுகிறார் (தாயாரையித்யாதி).

"நிரை எல்லாம்" என்று ஸமுதம பாணுமாயம் சொல்லுகைக்குத் தாந்

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, பெற்றத்தலைவன். 3408

த்யாதி) உபயவிபூதியோபாதிபும் பரப்புப்போருமாயிற்று. இவன் தன்னையொழியவேயும் கண்ணெர்சிலாம்படியாயிற்று அவை வந்து புருரும்போதிருப்பது. இங்குகாண்கின்றருண்டோ வென்ன வேண்டா; (வானிடைத்தெய்வங்கள் காண) எத்தனை தேவதைகள் ஆகாசத்திலே பார்த்து நிற்கக்கடவது. ஆசாரர்களுக்கு ப(2)லம் வர்த்திக்கும்போது அங்குநிலலாதேகொள். (அங்கு) "இவை இவனின்" என்று உன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லலாம்படி அங்கு நிலலாதேகொள். (ஆழியித்யாதி) இவற்றைமீயாழியவேயும் (க) "வடிவார்த்தோதி வலத்திறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டி" என்றும்படியாயிற்றிருப்பது. (அ)

மு;—பெற்றத்தலைவனென்கொயான் பேரருளாளன்மதலாய் சுற்றக்குழாத்தினங்கோவே தோன்றியதொல்புகழானா கற்றினம்தொயும்மறித்துக் காணத்திரிந்தகனிமே எற்றுக்கென்னம்முன்னுதே பெயம்பெருமானிருந்தாலே.

பதம்.		உரை.	
பெற்றம்	பசுக்களுக்கு	தோன்றிய	எங்கும் ப்ரஸித்தமாய்
தலைவன்	ப்ரதானனவனே!	தொல்	ஸ்வாபரவிசமாய்
என்கொயான்	எனக்குள்வாயியானவனே!	புகழானா	எத்தும்படியான அபதாசமுடையவனே!
பேர் அருளாளன்	மஹாதயாளுவான கந்தகோபருடைய	காணத்தொறும் காடுதொறும்	கன்றுஇனம் பசுக்களின் திரிபுர
மதலாய்	திருமகனே!	மறித்து	மேய்த்து
சுற்றக்குழாம்	பந்துவர்க்கததுக்கெல்லாம்	திரிந்த	உவாயின
இளங்கோவே	புவராஜாவானவனே!	கனிமே	மத்தகஜம் போன்றவனே!

பர்யமருளுகிரூர் (உபயேத்யாதி). நின்றால் குற்றமென்னென்ன; அங்கு நின்றால் "கருஷணன் மாட்டுத் திறமித்தினையோ?" என்று ஸம்ருத்தியைக் கண்டால் த்ருஷ்டி தேஷமாமென்று கருத்தருளுகிரூர் (இவனித்யாதி). நீயும் நின்றால் கேட்க வேண்டாவிடுற என்று கருத்து. "ஆநிலைவரும்போது" என்றத்தாலே, அந்தி என்னுபதுபலிக்கவும், "அந்தி" என்றருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்தருளுகிரூர் (ஆசாரர்களுக்கித்யாதி). "அங்கு" என்று காற்சந்தி. அங்குநிலலாதேகொள் குற்றமானமையருளுகிரூர் (இவையித்யாதி). இவனின்) இவனுடையவை. (அ)

(6) திருப்பல்லா-3.

கடி ௦௨ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௦-பா, இம்மையிடர்கொட.

எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை	அம்மம்	ஸ்தக்யத்தை
	வினக்கத்தக்கவ	உண்ணுதே	உண்ணாமல்
எற்றுக்கு	வதுக்காத	[னே]	இருந்தாய்
என்	என்னுடைய		இராகின்றாய். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றத்தலைவனெனக்கொமான்) பகக்கருக்கு பரதானனுனவனே!. மேல்விழுந்து முகையுண்ண ஏத்துகிறார். எனக்குஸ்வாமியானவனே!. இத்தால் ஐஸ்வர்யம்சொல்லுகிறது. (பேருளித்யாதி) அருளால் குறைவற்றவன் மகன் னே நீ. அவன்படி உனக்குமுண்டாகவேண்டாவோ?. (சுற்ற) பத்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம் புவராஜாவானவனே! (தோன்றிய) எங்கு மொக்கப்பரவித்தமான ஸ்வாபாவிசமான புகழ்ஐடையவார்த்தைப்பாட்டையுமுடையவனே!. (சுற்றினம்) கன்றிஐடையதிரன், ஒன்றிரண்டுபோராது. கன்றுகளைத்திரளாக மறித்துக்காட்டிலே அங்கே இக்கேதட்டித்திரியும்போது ஒருமத்தகஜம் உலாவுமாபோலேயாயிற்றிருப்பது. (எற்றுக்கு) உனக்கு விடாய்இல்லாமையோ?, உனக்கு முலைதாராதொழிந்தமேயாது காண் தரிப்பனையோ? (க) மு;—இம்மையிடர்கொடவேண்டி பேந்தெழில்தோள்கலிகன்றி

செம்மைப்பனுவல் நூல்கொண்டு செங்கணெடியவன் நன்னை அம்மமுண்ணின் அரைக்கின்ற பாடலிலையக்துமைக்கும் மெய்ம்மைமனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகனுமாமே. (த௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்து	பெருமையான (யிருந்த)	கெடவேண்டி	எரிக்கவேண்டி,
எழில்	அழகையுடைய	செம்மை	எர்வசக்துணைமைப்பந்த
தோள்	தோளையுடையரான	தால்	மாய்
கல்கன்றி	ஆழ்வார்,		(இவ்வருளுள்வார்க்கு)
இம்மை	இத்தமைஸாரத்திலுள்		பாஸ்தரம்போன்ற
இடர்	துன்பமானது [ள]		

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி)கீழே அச்சமுறுத்திப்பார்த்தான். அது கார்யகரமாகரமையாலே யிகவும் கொண்டாடி அழைக்கிறுவென்று ஸங்கதி.

“எற்றுக்கு” என்றதுக்கு நாகரகோடிகள் சொல்லவென்றாகையாலே அருளுகுர் (உனக்கித்யாதி). (க)

பனுவல்கொண்டி	அருளிச்செயல்களைக் - கொண்டி,	மெய்ம்மை	யதார்த்தமீன (அந்த பா(ஈ)வந்தோடே
செய்கண்	புண்டரீகாக்ஷண	மனத்து	மகஸ்ஸில் [கடின]
செடியவன் தன்னை	ஸர்வேஸ்வரனை	வைத்து	தரித்து
அம்மம் உள் என்று	"அம்மமுண்ணவா" என்று	எத்த	அநுஸந்திக்க (அவர்கள்)
உரைக்கின்ற	அழைந்தமையைச் சொல்லாநின்ற	விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளாக
பா-ல்தீவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்க ஐத்தம் ஐந்தம் னையும்	ஆகலுமாம்	ஆவர்கள்; (அவர்களைவா டொக்கப் பெறுவர் கள்). (50)

ஸ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையிட்யாதி) இவள் முலை கொடுத்தல்லதுதரியாதாப்போலே, கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப்பாடின கவியாயிற்று. மிக்களழிலைபுனைத்தான தோளையுடைய ஆழ்வார். (செய்க்கைப்பனுவல்கொண்டி) சாஸ்த்ரங்களில் பரக்கச்சிசரன் லுகிற லக்ஷணங்களிலே ஒன்றும் குலையாமல் செய்ததுவுமாய், இதுதான் இவ்வருளுள்ளார்க்கு சாஸ்த்ரமாக எழுதிக்கொள்ளலாயிருக்கிற இவற்றைக்கவிகாண்டு. "பனுவல்" என்றும் - "நூல்" என்றும் - சாஸ்த்ரமாகையாலே சொல்லிற்று. புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனை "அம்மமுண்" என்று சொன்ன இப்பத்தையும் அந்த பா(ஈ)வந்துத்தியோடே சொல்லுவார்க்கு வந்தேறியான முக்தரா

ஆ;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையிட்யாதி). "இடர்கொடவேண்டி- அம்மமுண்ணென்று உரைக்கின்ற" என்றவயம் நிருவுள்ளம்பற்றி ஸயில்யா ஹா நாத்பர்யமருளுகிரர் (இவளித்யாதி), மசோதைக்கு முலைக்கெப்பும், இவருக்கு நாக்கு வரட்டியும் இடரென்று கருத்து. சாஸ்த்ரமாகையாலே அந்தப் பேஷஜமென்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டும், மூன்றாம்பாட்டும், அஞ்சரம்பாட்டும், ஆரம்பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டின்க - ஐந்துபாட்டும்—முலைக்கெப்பாலே அவஸாதம் தோற்றச்சொன்னவையுமாய், மற்றவைத்தும் அங்கனையன்றிக்கே சொன்னவையென்று இரண்டி வகையாக வருளிச் செய்தாரென்னுமதுதோற்ற, (இப்பத்தையும்) என்றுகட்டி அருளிச்செய்தாரென்றுகொள்வது. "ஐந்து ஸயந்தம்" என்றது - இப்பத்தையும் என்றபடி. (அந்த பாவ

க.அ.ச பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, பூங்கோதைப் ப்ரவேசம்.

னவர்களின் திக்கே, அன்புருஷ்டஸம்ஸாரிகளான நித்ய ஸூரிக
னோடொக்கத் தரம் பெறலாம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிசுளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

பூங்கோதை ப்ரவேசம்.

வ்யா;—முலையில் வாசியநிர்குணனும் பிள்ளைப்பருவத்தை
அதபவித்து இனியராஜரீழி; அதுக்ககந்தரம் ஸீலையிலே இழிந்து
சப்பாணிகொட்டும் பருவத்தை அதபவித்து இனியராகிரார். *

பூ;—பூங்கோதையாய்ச்சி கடை வெண்ணெய்ப்புக்குண்ணை

ஆங்கவளார்த்துப்புடைக்கப் புடையுண்டு

ஏகவியிருந்து சிணுங்கி விளையாடும்

[பரணி]

பூங்கோதவண்ணனைசப்பாணி யொளிமணிவண்ணனைசப்

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

பூ	மாலையாலே அவங்கரி கம்பட்ட	ஆங்கு ஆர்த்து	அவ்விடத்திலேயே (தாம்பரல்) கட்டி
கோதை	மயிர்முடியையுடைய	புடைக்க	அடிக்க
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	புடைஉண்டு	அவ்வாயையுண்டு,
கடை	கடைகிற [யானவன்]	ஏக்கிஇருந்து	(சந்துப்போது) அழு து கொண்டிருந்து
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		(அகத்தரம்)
புக்கு	(அக்கேறம்) புக்கு	சிணுங்கி	சீராட்டப்பெற்று
உண்ணை	அழுதுசெய்தவளவில்	விளையாடும்	விளையாடாவிடிற,
அவள்	அந்தயசோதைப்பிரா ட்டி		

வ்ருத்தி)என்றது-அர்த்தயாதார்த்தய நிபந்தனமான இருவகைப்பட்ட பாவங்கு
த்தி என்கை. (௧௦)

ஜீயர்திருவடிசுளே சரணம்.

அநு;—பூங்கோதைப் ப்ரவேசம். "அம்முண்ணாய்" என்றத்தையும், "சப்
பாணிகொட்டாய்" என்றத்தையும் கடாங்கித்தருளுகிரார் (முலையில் த்யாதி).

ஒங்குலுதம்	விளர்ந்த கடல்போன் ற [னே!	ஒளி மணி	புகரையுடைத்தான மணிபோன்ற
வண்ணனே	வடிவையுடையவ	வண்ணனே	திருநிறத்தையுடைய
சப்பாணி	சப்பாணிகொட்ட வேணும்;		வனே! சப்பாணி.

வ்யா;—முதற்பாட்டு, (பூங்கோதையித்யாதி) செவ்விமாலை யாலே அலங்காந்தமான மயிர்முடியையுடைய யசோதைப்பிராட்டி கடைகிற வெண்ணெயை. ஒப்பிற்று நின்றுவிற்றுத் தயிர்கடை வது. (க) “லாசந அங்குமுலாய்ச்சியர்”. (கடைவெண்ணெய்புக்கு ண்ண) கடைந்து திரட்டிச்சேமித்துவைத்தால் களவு காண்கை யன்றிக்கே, கடைகிறபோதே நிழலிலே ஒதுக்கிக் களவுகண்டாயி ற்று அமுதுசெய்வது. (ஆங்கவளித்யாதி) அவளுக்கும் தயிர் கீடைகையிலன்றே அக்யாசதை; இவளை கோக்குகையிலேயிதே, ஆகையாலே அவள்கண்டு பிடித்துக் குட்டியடிக்க அடியுண்டு.

(எக்கியித்யாதி) பாதமபரிபவாசையாலே முந்தற ஏக்கி, அந்தரம் அது ஆதிச் சீராட்டிப்பின்னை லீலையோடே தலைக்கட்டும். தேங்கின கடல்போலையாயிற்று அப்போதிருக்குயிருப்பு. (உ) “விர லொடித்யாதி” (ஒளி) அவ்வளவேயன்றிக்கே புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிறவனே! (சப்பாணி) வடிவைக்காட்டி வாழ் வித்ததுவேயன்றிக்கே, சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். (க)

மூ;—தாயர்மனங்கள் தடிப்பத் தயிர் கெய்யுண்

டேயெம்பிராக்க ளிருநிலத்தெங்கள் தம்

ஆபாழக வடிகளரவிந்த

[சப்பாணி.

வாயவனேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அந்;—முதற்பாட்டு. (பூங்கோதையித்யாதி). யசோதைப்பிராட்டி தசை இவருக்கு இருந்தபோதிலும், அத்தாபநாகங்களிலும் மெல்செய்யும் சேஷ்டி தக்களே இவருக்கு அநபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே (யசோதைப்பிரா ட்டி கடைகிற) என்றருளிச்செய்தது, “வெண்ணெய்” என்ன அமைந்திருக்க, “கடை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடைந்தியாதி).

“இணங்கி” என்றநினைத்தம் (சீராட்டி) என்றது. விளையாடும்போது ஒங்கோத வண்ணனில், எக்கியிருந்தபோது எப்படியிருப்பென்ன வருளுகி றார் (தேக்கினலித்யாதி). (க)

(க) திருப்பாவை-௭.

(உ) ௧-திருவ-௨௪.

கனடக பெரியநிருமொழி, சு-ப, இ-தி, உ-பா, தாயர்மனங்கள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயர்	தாய்மார்சுளுடைய	எங்கள் தம்	எங்கள் இடைஜாதி
மனங்கள்	நெஞ்சுகளானவை	ஆயர்	லானாரில்
தடிப்ப	(ஹர்ஷத்தால்) தடிக்க	அடிக்க	மிக்க அழகையுடைய
தயிர்	தயிரையும் [கும்படி	அரவிர்தம்	வனே!
செய்	செய்யையும்	அடிகள்	செத்தாமரைமலர்
உண்டு	அழுதுசெய்து,	வாயவனே	போன்ற
எய்	இது தனக்குப்பொருள்	சம்பாணிகொட்டாய்;—	திருவடிசனையும்
எம்பிராக்கள்	இது தனக்குப்பொருள்	மால்வண்ண	திருவதரத்தையழு
இரு	தின செயலென்றி	சே	டையவனே!
நிலத்து	ருந்தான்	சம்பாணிகொட்டாய்.	
	எம்பெருமானே!,		
	பரப்பையுடைய		
	பூமியில்வந்திக்கிற		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயர்மனங்கள் தடிப்ப) பெற்று வளர்த்த தன்னோடொத்த ப்ராப்தியையுடையவர்கள். (மனங்கள் தடிப்ப) அழர்ந்தமானகொஞ்சு-கண்ணுக்குத் தோற்றம்படி துடியா கின்றது. சரீரத்வாராதோற்றமிதே. தயிரையும்செய்யமுண்டு. (எயெம்பிராக்கள்) தயிரையும் செய்யும் களவுகண்டு புணிக்கை போராததொரு செயலிதே. இப்படிபோராத செயலைச் செய்தோ மென்று லஜ்ஜிக்கவுமறியாதே தனக்குப்பொருந்தின செயலைச் செய்தானாய், அத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனே! தனக்குத் தகுதியான செயலைச் செய்தானாய் செய்ததுக்கு லஜ்ஜிக்கவும் கூடவறியாத மெளக்த்தயத்திலேயாயிற்று இவளும் தோற்றது.

(இருநிலத்தெங்கள் தமாயாழக) பரப்பையுடைத்தான பூமியில் எங்களினட ஜாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே! (அடிகளரவிர்தவாயவனே) திருவடிகளும் திருவதரமும் செவ்வித்

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயரித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் தான் மகிழ்ச்சி சம்பாணி கொட்டச் சொன்னாய், இதிலும் தாய்முறையாரெல்லாரும் சம்பாணி கொட்டச் சொன்னாராயிருக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(சரீரத்வாரா) என்றவாற்றாய் "ஹர்ஷம்" என்றுசேஷம். "எய்" என்றதுக்கு ஒத்திருக்கையாய், ஆயருக்குக் கருத்தருளுகிறார் (தயிரையுரித்யாதி). லீவரணம் (தனக்கித்யாதி). (உ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௩-பா, தாமோருருட்டி. கஆ௦௭

தாமரைபோலே யிருக்கிறவனே!, அன்றிக்கே, “அடிசுரவீந்தமாயவனே” என்றபாடமாகில், திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவனென்றாகிறது. “என்பிராக்கள்” என்பானென்? “அழக” “வாயவன்” என்று ஏகவசகமாயிருக்க வென்னில்; (க) “பத்துடையடியவர்க்கெனியவன்” “அரும்பெறலடிகள்” என்றாப்போலே, (மால்வண்ணனே) அதுக்குப்பரபாக (௭௫) மான நிறத்தையுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும். (உ)

மு;—தாமோருருட்டித் தயிர்நெய்விழுங்கிட்டுத் தாமோதவழ்வரென்றாய்ச்சியர் தாம்பினால் தாம்மோதரக்கையாலார்க்கத் தழும்பிருந்த தாமோதரா கொட்டாய்சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனேசப்பாணி. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	தாம்	ஆய்ச்சியர் தாம்	இடைச்சிகளானவர்க
மோர்	மோரை	தாம்பினால்	தாம்பாலே [ன்
உருட்டி	உருட்டிவிட்டு,	மோதர	அடிக்கவும்
தயிர்	தயிரையும்	கையால்	கைகளாலே
கெய்	கெய்யையும்	ஆர்க்க	கட்டவும்
விழுங்கிட்டு	விழுங்கிவிட்டு,	தழும்பிருந்த	தழும்பேறிக்கிடவா
தாமோ	“இப்படி பெருத்தகார்		நின்ற
..	யத்தைச் செய்த	தாமோதரா	(அதுக்குச்சிறப்பமான)
	அவர் தாமையோ		“தாமோதரன்”என்
தவழ்வர்	(“அரியாதவர்போல்)		னும் திருநாமத்தை
	தவழாநின்றார்”		யுடையவனே!
என்று	என்று சொல்லிக் கொ		சப்பாணிகொட்டாய்;
	ண்டு		தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி.

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு. (தாமோருருட்டியித்யா இ) தயிரையும் கெய்யையும்மோரையும் சேரவைப்பர்கள்-பாகவதர்களோடே அபாக (௭௫) வதர்கள் கவந்திருக்குமா போலே; இங்ஙனே தாவா மோரை உருட்டிப் பரியோஜனபாமான தயிரையும் கெய்யையும் அழுது செய்யுமா

அந்;—முன்றும்பாட்டு. (தாமோரித்யாதி) இழும்பாட்டில் தயிர் கெய் உண்டது பொருந்தின செயலாய், அதனைப்பொருத்தப்பண்ணிக் கொண்டு சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகின்றனென்ற ஸங்கதி.

(தாவா) தாவி. (பரியோஜன பரமன்) என்றது பரியோஜனங்களில் பரமெ

(௩) தி-வாய்-௧-௩-௭

கஅ௮ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, ௩-பா, பெற்றார்.

யிற்று. (தாமோதவழவர்) அப்பெரியசெயலைச் செய்யாப் பின்னைத் தவழாநிற்பர். முன்பெல்லாம் கிடந்து உறக்கி, அவர்கள் பேரரின்ற வந்ததாம் இவற்றை அழுதுசெய்து, அந்தரம் "இவனை இங்ஙனே சொல்லும்படி யெங்ஙனே" என்னும்படி தவழாநிற்கும்.

"நீ எல்லாம் செய்து மறைக்கப்பார்த்தாலும் உன்னையொழிய இச்செயல் செய்வாருண்டோ?" என்று இடைச்சீகள்தாங்கள் தாம் பாலே, (மோதா)கையாலேபட்ட என்னுதல்; அன்றியே-அலங்கிருத மான கைகளாலே கட்ட. "தாம்மோதாக்கையால்" என்று பிரித்து, மோதாததை "மோதிரம்" என்று வ்யவஹரிக்கிறவித்தனை. "படா கை, கணறு" என்கிற இவற்றை "பிடாகை, கிணறு" என்கிருப் போலே, (தழும்பித்யாதி) உடம்பிலே தழும்புகிடக்கையாலே "தா மோதரன்" என்னும் திருகாமத்தை யுடையவனே! எனக்குக்கட்ட லாம்படி பவ்யனான நீ இத்தையும் செய்யப்பாராய். ... (௩)

மு;—பெற்றார் தனாகழலப் பேர்க்கதக்கயலிடத்து

உற்றுரொருவருமின்றி யுலகினில்

மற்றருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் கஞ்சண்ட

கற்றயனேகொட்டாய் சப்பாணிகார்வண்ணனே கொட்டாய்சப்பாணி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	யாதாபிதாக்களுடைய	ஒருவரும் இன் ஒருவருபின்றிக்கே,	
தனை	காலில் விலங்கானது	நி	
கழல	கழன்று விழுப்படி	உலகினில்	லோகத்திலும்
பேர்க்கு	வந்து அவதரித்து,	மற்றரும்	(உறவு முறையின்றிக்
அக்கு	அவ்விடத்தில்		கே யிருக்கிற) மற்ற
அயலிடத்து	கிட்டின [பார்		றுள்ளாரும்
உறார்	உறவுமுறையா யிருப்	அஞ்ச	அஞ்சும்படியாக

ன்றாய், பரமப்ரியோஜகமான வென்றபடி. "தாமோ" என்றது-வ்யங்க்யபரமா ய், அந்தையருளுகிரர் (அப்பெரியவித்யாதி). பெரிய செயலானபடி எக் கனே யென்னவருளுகிரர் (முன்பெல்லாமித்யாதி).

"ஆய்ச்சியர்-தாம்-தாம்பினால் ரீமீதரக் கையாலே ஆர்க்க" என்றவ்யி த்து, ஆய்ச்சியருக்குத்தாமான தன்மை நிருபண சாதுரியென்று, அதனை அருளுகிரர் (நீ எல்லாமித்யாதி). "போதா" என்னுமாபோலே, "மோதா" என்று கிடக்கிறதென்றந்த மருளுகிரர் (மோதா) என்று. (க) "இங்கே போதர்க்கண்டகே" என்னுமாபோலே, 'மோத' என்னுகிறது. ... (௩)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௮-பா, சோத்தென. ௧-௮௦௯

போய்	திருவாய்ப்பாடியேறப்	கன்ற	கன்றுகளை மேய்க்கை
	போய்		க்கு
வஞ்சம்	வஞ்சனை செய்வவந்த	ஆயனே	இடைக்குலத்தில் வந்
பெண்	பூதனையின்		தவதரித்தவனே!
நஞ்ச	(முலையில் தடவின)	சப்பாணி கொட்டாய்;	
	விஷத்தை	கார்	காளமேகம்போன்ற
உண்ட	அழுது செய்தருளின	வண்ணனே	வடிவையுடையவனே!
		சப்பாணிகொட்டாய்.	(ச)

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) மாதா பிதாக்கள் காலை விலங்கு கழனும்படி வந்தவதரித்து. பேருகையாவது - முன்பிருந்த விருப்பு நினைதும் போருகை. (ச) “*नामस्तुभ्यं कृत्यं* கதி” ஸ்ஹுஸாஸ்தீக் - நாகபர்யங்கமுதல்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” இத்த்யாதி. (அங்கித்யாதி) அங்கு அருகும் உறவுமுறையாபிரும்பாரொருவரும் இன்றிக்கே, லோகத்திலும் உறவுமுறை யின்றிக்கே யிருக்கிற மற்றுள்ளாருமெல்லாம் ஆளுகும்படியாகப்போய். (கற்றயனே) ஜா த்புகிதமான ஸ்ருத்தியையுடையவனே! கன்றுகள்மேய்க்கு மவனே! (ச)

மு;—சோத்தென நின்னைத்தொழுவுள் வரந்தாப்
மேய்க்கி முலையுண்ட பிள்ளாய் பெரியன
ஆய்ச்சிய ரப்பந்தருவ ரவர்க்காகர்
சாற்றியோசாயிரம் சப்பாணி தடக்கைகளால் கொட்டாய் சப்பாணி.

ஆ;—காலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) சேழ்ப்பாட்டில் கொய்கண்டது † பொருந்தாத செயல் என்றத்தை உபபாதித்தருளி, அவ்வளவேயோ? நஞ்சுண்டதும் † பொருந்தாத செயல் என்னக்கோலி அடியே பிடித்துச் செய்த செயல்களை யுஞ்சுகிருர் என்று ஸங்கதி.

(அங்கு) நந்தர்திருமாளிகை. (அருகும்)-அசலகம். (போய்) என்றது திருவாய்ப்பாடியில் போயென்றபடி; அதாவது-வந்தென்றபடி. (ச)

அந்—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) நஞ்சுண்டதைப்பற்றி † பொருந்தாத செயலை எனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லிக்கொண்ட சப்பாணி கொட்டைக்காக அப்படிக்கை நினைப்பிட்டுப் பரமத்திற்கு னென்று ஸங்கதி.

† (பா) பொருத்தின.

(க) ஹரிவம்ச.

கடிதம் பெரியதிருமொழி, க-ப, இ-தி, க-பா, கேவலமன்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையின்	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சினைகளையர்
முலை	(விஷணும்பிஸ்ரமாள)	பெரியன	நிகழ்பெரிதான [கன்
	ஸ்தத்யத்தை	அப்பம்	அப்பங்களை
உண்ட	அமுதுசெய்த	தருவர்	(உனக்குக்) கொடுப்
பின்னாய்	கண்ணபிரானே!		பர்கள்;
வரம்	என்னுள் பார்த்திக்கம்	அவர்க்காகச்சா	அவர்களுக் கென்றொ
	பட்டதை	த்தி	கு வ்யாஜமிட்டு
தர	நீ தருகைக்காக	ஜர் ஆய்ரம் சப்பாணி;	
நின்னை	உன்னை	தட	போக்யதை மிக்கிருக்
சோத்தென	'சோத்தம்' என்று சொ		துள்ள
	ல்லிக் கொண்டு	கைகளால்	திருக்கைகளால்
தொழுவன்	தொழுகின்றேன்;	சப்பாணிகொட்டாய்.	(இ)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) “சோத்தம்” என்று வாயாலே கொல்லாநின்றுகொண்டு உன்னைத் தொழுவன். ஏதுக்காகவென்னில்; (வரம் தர) என்னுடைய ப்ரார்த்திதங்களை நீ தருகைக்காக. (பேய்ச்சி முலையுண்டபின்னாய்) பருவம் நிரம்பாத வளவிலே உபகரித்தவனே! உனக்குப்பருத்த அப்பங்களை இடைச்சி கன் தருவர்கள். (அவர்க்காகச் சாத்தி) அவர்கள் பேரிட்டு எங்களை வாழ்விக்கவேணும். (தடம் கைகளால்) கண்டுக்கொண்டிருக்க வேண் டும் கைகளால் சப்பாணி கொட்டவேணும். (இ)

மூ;—கேவலமன்றுன்வயிது வயிற்றுக்கு
கானவலப்பம் தருவன் தருவிளைப்
பூவலர் நீண்முடி நந்தன்றன் போரேறே
கோகலனே கொட்டாய் சப்பாணி குடமாம கொட்டாய் சப்பாணி.

“என” என்றது-எனதுஎன்றாய், ஆதினர்த்தம் (கொல்லாநின்றுகொண்டு) என்றது. (ப்ரார்த்திதங்கள்) ஆணைசம்படப்பட்டவை. (பேரிட்டு) வ்யாஜ மாக்வி. சிறுகைகளை தடமென்னைக் கூடுமொவென்னீ, போக்யநாதிக்யம் விவ சூழித மென்றருளுகிரர் (கண்டுகொண்டித்யாதி). ... (இ)

வநு;—ஆரும்பாட்டு. (கேவலவித்யாதி) “ஆய்ச்சியரப்பம் தருவர்” என் னவே, இவன்சையில் தந்தவற்றை அமுது செய்து இவறுமனையிருக்க, தான்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருவினைப்பூவை	காசணம் பூப்பொன்றி	உள்	உன்னுடைய
வள்	விதிசைத யுகடைய	வயிறு	வயிருளது
	யாய்	கேவலம் ஆன்	காடாணமானதன்
நீள்	ஆதிர்ஜயவசிகமான	று	று;
முடி	திருவாரிஷைகந்தையு	நான்	நான்
	முடையையாய்	வயிற்றுக்கு	(உள்) வயிற்றுக்குப்
நந்தன்தன்	பூர்ந்த கோபர் வளர்	அவல்	அவலையும் [போரும்படி
	க்க வளர்ந்த	அப்பம்	அப்பத்தையும்
போர்	செருக்கின	தருவன்	கொடுப்பேன்;
விற	வருஷபம் போன்ற	சப்பாணி	கொட்டாய்
கோவலனை	பசுமேயக்கம் பிறந்த	குடமடி	குடக்கத்தாடிவையனை!
	கண்ணனை!	சப்பாணி	கொட்டாய்; (சு)

வயா;—ஆறும்பாட்டு. (கேவலமன்றுள் வயிறு) “ஓர்ப்பம் தந்
தோம்” என்றுகைவாங்கியிருக்கவொண்ணாது. (உள்ளித்யாதி) உள்
வயிற்றுக்குப் போரும்படி நான் அவல் அப்பம்தருவன். (கருவினை
யித்யாதி) கருவினைப்பூவைக் காட்டாரின் துள்ள கிறத்தையும், ஆதி
(டி)ராஜ்யவாசிகமான முடியையுமுடையையாய்க்கொண்டு ஸ்ரீகந்த
கோபர் கொண்டாடிவளர்க்க வளர்ந்த செருக்கையுடையவனை!
(கோவலனையித்யாதி) ஜாதுசிதமாம்படி குடமடி வாழ்வித்த நீ
சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேதும். (சு)

மு;—புள்ளினைவாய்ப்பினந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்துத்
துள்ளிவினையாடித் தூங்குறிவிவண்ணிணைய
அள்ளியகையா லடியேன்முலைசெருகும் [சப்பாணி.
பின்னைப்பிராண்கொட்டாய் சப்பாணிபேய்முலையுண்டானே

அவலையும் அப்பத்தையும் தன்வையிலே வைத்துக்கொண்டு காட்டி சப்பாணி
கொட்டச் சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

“கான்வலவப்பம்” என்று வ்யாகக்கயாசங்களிலே பாடபேதமுண்டு. (கரு
வினைப்பூவை) காக்கணம்பூவை, ... (சு)

அந;—ஏழும்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) “கான்வேண்டின அப்பம்தருவன்”
என்னக்கெய்தேயும், சிறுபின்னையாய், சப்பாணி கொட்ட அநியாதவனைப்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	பள (பு) ஸாரணு	வெண்ணெ	வெண்ணெயை
வாய்	வாயை [டைய	யை	
பிளந்து	கிழித்துப்பொகட்டு,	அள்ளிய	அள்ளி அழுது செய்த
பு	புத்துக்கிடந்த	கையால்	திருக்கைகளாலே
குருந்தம்	குருந்தமரத்தை	அடியேன்	என்னுடைய
சாய்த்து	வேரோடே பறித்து,	முலை	முலையை
துள்ளி	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி	கெருகும்	(பரல்கரக்கைக்காக) கெருகிற
விளையாடி	விளையாடும்பலித்து,	பிள்ளைப்பிரான்	பிள்ளைத்தனத்திலே
தூங்கு	தூங்கா நின்றள்ள		யே உபகரித்தருளி
உதி	உதியிலே சேமித்து வைத்திருந்த		ன கண்ணனே!
			சப்பாணி கொட்டாய்;
			பேய்முலை உண்டானே! சப்பாணி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளிணையித்யாதி) வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த பகாஸான்வாயைக்கிழித்து, அடியேனுடங்கித்தலை யளவும் தர்பலியமாகப்பூத்துநின்ற குருந்தை வேரோடே பறித்து, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி விளையாடும்பலித்து, (தூங்குமியித்யாதி) தூங்காநின்றள்ள உதியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அள்ளி அழுது செய்தகையில் முடைநாற்றத்தோடே கூடி, என்னுடைய செயலிலே மோலிக்கிற என்னுடைய முலைக்கண்ணைப் பரல்கரக்கைக்காக கெருகிற, (பிள்ளைப்பிரான் கொட்டாய் சப்பாணி) பிள்ளைத்தனத்திலே கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தே உன்னை நோக்கித்தந்து உபகரித்தவனே! (பேய்முலையுண்டானே சப்பாணி) அன்றுபூகளைதன்னை முடித்து உன்னைநோக்கித்தந்த நீ இன்று நான் சொல்லிற்றுச்செய்ய வேண்டாடீவா? (எ)

முடி—யாயும்பிறரு மறியாதயாமத்து
 மாயவலைவைப் பெண்வந்து முலைதாப்
 பேயென்றவனைப் பிடித்துயிருண்ட [சப்பாணி.
 வாயவனைகொட்டாய் சப்பாணிமால்வண்ணனே கொட்டாய்
 போலே முலை வேண்டிப்போக, முலைகொடுத்து மீளவும் சப்பாணி கொட்டாய் சொல்லிப் பார்த்திக்கிருளென்று ஸங்கதி.

“சாய்த்து” என்ற பதவாஸனா (வேரோடேயித்யாதி). ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாயும்	பெற்றநாயாரும்	அவளை	அவளை [ணி,
பீதரும்	மந்துமுள்ளவர்களும்தும்	பேய்என்று	பேய்என்று புத்திபண்
அநியாத	அநியாத	பிடித்து	(முலைவழியே)பிடித்து
யாமத்து	நடுச்சாமத்திலே,	உயிரைஉண்ட	(அவளுடைய)ப்ராண
மாய	வஞ்சகபரையாயும்		னை யமுது செய்த
அலன்வ	பரிவுதோன்றபவறுஜன்		ருளின
	பங்களை யுடைய	வாயவளை	திருப்பவளத்தையுடையவளை!
	ஞாயன		
பெண்	பூதனையானவள்	சப்பாணி	கொட்டாய். (அ)
வந்து	வந்து	மால்வண்ணனை	சப்பாணிகொட்டாய்
முலைதா	முலைகொடுக்க,		

• வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுநித்யாதி) பெற்றநாயும் மந்து முள்ளவாளொருவரும்; இவர்களொருவருமநியாத நடுச்சாமத்திலே. (மாயவலவை) வஞ்சகத்தையுடையளாயிருக்கச் செய்தேயும் யசோதைப்பிராட்டி பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொண்டு வருமாயோலே பூதனையானவள் ஜல்பித்துக்கொண்டு வந்து முலையைக்கொடுக்க; (பேயென்றித்யாதி) "பேய்" என்று-அவளைபுத்திபண்ணி முலைவழியே அவளைப்பிடித்து முலையுண்டு, அவளை முடித்ததிருப்பவளத்தை யுடையவளை! (மால்வண்ணனை கொட்டாய்) உகவாதாரை அழியச் செய்துவிதி, உகப்பார்சொல்லிற்றும் செய்யவேண்டாவோ? (அ)

ஸ்ரீ;—கள்ளக்குழுவியாய்க் காலால்சகடத்தை தள்ளியுதைத்திட்டுத் நாயாய்வருவானை மெள்ளத்துடர்ந்து பிடித்தாருயிருண்ட [சப்பாணி. வள்ளலேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனைகொட்டாய்

ஆநு;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுநித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "பேய் முலையுண்டானை!" என்றது பின் காட்டி அதின்படியை யடையச் சொல்லுகிற ரென்று ஸங்கதி.

அவலை-ஜல்பிக்கையாய், அததை ப்ரக்ரூதோபயுத்தமக விசேஷிக்கி றார் (யசோதைநித்யாதி). (ஆ)

ஆநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளிநித்யாதி) வாயால் பேயை வென்ற வளையேயோ? சிறு காலாலே சகடத்தையும் சாடினென்று அவன் யடியையும் சொல்லி சப்பாணி கொட்ட ப்ராந்தித்திருளென்று ஸங்கதி.

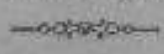
கடவுளை பெரியதிருமொழி, க0-ப, 10-தி, க0-பா, காரார்புயல்கை

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்னம்	கிருத்திரிமச்செய்கைகள் அமைந்த	வருவானே	வந்து தோற்றின பூத களையை
குழலியாய்	பின்னைப்பருவத்தை யு டையையாய்,	மெள்ளத்தொ டர்க்கு	காமத்திலேகிட்டக் கொண்டு
சகடத்தை	(அநுராவிஷ்டமான) சகடத்தை	பிடித்து ஆர்	மேல்விழுந்து பிடித்து அருமையான
காலால்	திருவடியாலே	உயிர்	(அவளுடைய) ப்ரா ணனை
தன்னிலைதத் தன்னியுதைத்து, இட்டு		உண்ட வள்ளலே	அழுது செய்தருளின பாயோதாரனே!
தாயாய்	தாயின்வடிவையுடை யளாய்	சப்பாணி கொட்டாய்; மால்வண்ணனேசப்பாணிகொட்டாய்.	

வ்யா:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னக்குழலியாய்) பின்னைப்பரு
வத்திலே கிருத்திரிமத்தை யுடையையாய். (காலால்சகடத்தை)
“முலைவாவுதாழ்த்தது” என்று திருவடிகளை நீட்டின வ்யாஜத்தா
லே கலியக்தோலி, மேலிட்ட சகடத்தைப் பொடியாம்படி தன்னி
உதைத்து. மசோதைப்பிராட்டி வடிவுடையளாய் வந்து தோற்
றின பூதளையை அவள்வருமளவும் ஆதீயிருந்து கிட்டக்கொண்டு,
தப்பாதபடி மேல்விழுந்து பிடித்து முலையெண்டு அவளைமுடித்துத்
தன்னைக்காத்தமழேறாதாரனே!, உதாரராயிருப்பார்க்கு அபேதழித
ங்களைல்லாம் செய்யவேண்டாரனே?, (க)

மு;—காரார்புயல்கைக்கலிகன்றி மங்கையர்க்கோன்
பேராளன்செஞ்சில் பிரியாதிடம்கொண்ட
சீராள செக்தாமரைக்கண்ணு தண்டுழாய்த [ணி.
தாராளாகொட்டாய்சப்பாணி தடமார்வாகொட்டாய்சப்பா

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகம்போலே	கை	திருக்கைகளை யுடைய
ஆர்	பூர்க்கை	ராய்	[க்கு
புயல்	கொடாநின்ற	மங்கையர்	திருமங்கையி ளுள்ளார்

“வள்ளலே” என்றதுக்கு பரக்குதோபயோகம் (உதாரராய்த்யாதி). (க)

கோன்	கீர்வாஹகராய்	[க்கு	சண்ணு	திருக்கணவியுடைய
பேராளன்	மதுராயரஸ்வியான		தண்	குளிர்ந்த [வனே
கவிமன்றி	ஆழ்வாருடைய		துழாய்	திருத்துழாயாலே தொ
கெஞ்சில்	திருவுள்ளத்திலே			டுக்கப்பட்ட
பிரியாது	கண்ணகாலமும்விட்டுப்	தாராளா		மரையை அணிந்தவ
	பிரியாயல்			சப்பாணி கொட்டாய்; [னே
இடக்கொண்	கீத்யவாலம் பண்ணு	தடம்		விசாலமான
ட	கின்றன	மாற்பா		திருமாற்பை யுடையவ
சீராளா	ஸம்பத்தை யுடையவ			னே!
	னே! [ன்ற			சப்பாணி கொட்டாய். (௧௦)
செந்தாமரை	செந்தாமரைப்பூப்போ			

ல்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கார்காலத்திலே வருத்தேகட்டளையாக கீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸர்வாதி காரமசம்படி ப்ரபத்தத்தைப்பண்ணின மஹோதாராய், திருமங் கையிலுள்ளாரருக்கு கீர்வாஹகருமான. (பேராளன்) ம்மாழ்வார்- (௧) “சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு” என்னு; அந்தாம் “யாவர் நிகர்” என்றூப்போலே கவிபாடப்பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே தாமே தம்மைப் புகழ்ந்தாப்போலே “பேராளன்” என்கிறார்.

(பேராளன்கெஞ்சில் பிரியாதிடக்கொண்ட சீராளா) இவரு டைய திருவுள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாதே இங்கே கீத்யவாலம் பண் ணுகையாலுள்ள ஸம்பத்தையுடையனானவிது-பிராட்டியைத் தன க்குடையனானதுக்குமேலே ஒன்றுபிற்று. (செந்தாமரையித்யாதி) இவையுமெல்லாம் ஐய்வர்யஸ்சைகாயிருக்கிறது. இதுக்கு பல

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) காற்போலே-மேகம்போலே, ஆர்-பூர்ணமாக, பயல் கொடுக்கிற கையையுடையவரென்று சந்தார்த்தமாய், தாற்பர்யமருளுகிறார் (கார்காலத்திலித்யாதி).

கீர்-ஸம்பத்தம், பிராட்டியும் என்றிரண்டர்த்தமாய், இரண்டையு மரு ளுகிறார் (இவருடைய வித்யாதி). “தம்மைத்தாமநியாமை” என்றது - இப் பாட்டிலும் யசோதாபாலரை நடக்கையாலே என்கை. ஆனால் (௨) “இரக்கமி ன்றி” என்கிற திருமொழியில் பத்தாம்பாட்டிலேயும் தோற்ற சாக்ஷஸர் பாவரை அதுவர்த்திக்கவும், “தங்குமுரண்டமே கண்டுகொள்மின்” என்று

கடவுள் பெரியதிருமொழி, கப-ப, க-தி, எங்காணும்ப்ரவேசம்

ந்ருதிசொல்லாவிட்டது தம்மை அறியாமையே இவ்வதுபவந்தானே
பிறர்க்கும் பலமாயிருக்கிறது. (கௌ)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஆறந்திருமொழி
எங்காணும்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—சப்பாணி கொட்டி விளையாடும் பருவத்தை அதுபவித்
தார்க்கீழ்; அதுக்கந்தரமாக வெண்ணெயும் தயிரையும் களவுகண்ட
முது செய்தபடியைப் பரிவுடையயசோதைப்பிராட்டிபாகாத் தாலே
அதுபவிக்கவென்ற வார்த்தைமறந்து, தாம் அதிலேசடுபட்டு, அவ
னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தையும்,
வேண்டப்பாட்டையும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலுண்டான உத்கர்ஷத்
தையுமடைய அதுபவித்து, “அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யுடைய
வன் இன்று இவ்வளவே ஓரபலிகையாலேகட்டுண்டு அடியுண்டு நோவு
படுவதே?” என்று இவன் ஸௌலப்ப்யத்தை அதுஸந்தித்து இரைய
ராகிரார்.

பலம் சொல்லவில்லையோ? இங்கேயும் பலம் சொன்னாலே வென்ன வருளுகி
ரார் (இவ்வதுபவமிய்யாதி). ... (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந்;—எங்காணும்ப்ரவேசம். சீழ்த்திருமொழியிலும் யசோநாபாவகை
அதுவந்திக்கவும், இத்திருமொழியும் க்ருஷ்ணாவதாசாபநாநாறு ஸந்தாநமா
யிருக்க, நானூன் தன்மையாலே பேசுவானென்னென்ன (சப்பாணியிய்யாதி).
பிறர் வாயாலேபேசுவாரைப்போலே † ஆழ்வார் ஈடுபட்டாப்போலே பேசும்படி
ஈடுபடுத்திற்று அவன் படி என்று கருத்து. *

† “அந்த யசோதை நானே” என்ற அதிகாரம்.

முடி—எங்காணும் தொப்ப தோர்மாயமுண்டே
 உராரணனு அலகத்தறநூல்
 கிங்காமைவீரித்தவ னெம்பெருமான்
 அதுவன்றியும் செஞ்சுடரும் சீவனும்
 பொங்கார்கடலும் பொருப்பும்செருப்பும்
 செருக்கிப்புகப் பொன்மிட றத்தனைபோது
 அங்காந்தவன்காண்மி னின்னாய்ச்சியரால்
 அனைசீவண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உராரணன்	ஆய்நரகாராயண ரூபியா புகொண்டு	மிடறு	திருமிடற்றை
உலகத்து	லோகத்திலே	அத்தனைபோது	இவை உள்ளேபுருமா வும்
அறம்	நரம்பாநாசகயான	அங்காந்தவன்	விவரித்துக்கொண்டிரு காண்மின்
நூல்	வேதநூல்த்ரமானது	ந்தவன்	கிடர்!
கிங்காமை	லங்குசிதமாகாதபடி	இன்று	இப்போது
வீரித்தவன்	(அத்தை) வீசுதரிப் பித்தவனும்,	அனை	கடைத்து திரட்டின
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்;	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
அதுவன்றியும்	அவ்வளவு மன்றிக்கே	உண்டி	(கனவுகண்டு) அமுதி செய்து
செஞ்சுடரும்	சந்திரலிரயர்களும்	ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிகளாலே
சீவனும்	பூமியும்	ஆப்புண்டிருந்	தாம்பால் கட்டுண்டி தவன்
பொங்கார்	திரைக்கிளப்பத்தையு	நது ஒப்பது	இத்தோடொத்திருப்ப மாயம்
கடலும்	சுமுத்தரமும் [டைய	எங்காணும்	ஆய்ச்சியம் [தொரு எங்கேனுமோ ரிடத்தி வே தான்
பொருப்பும்	மலைகளும்	உண்டே	கண்டதுண்டோ? (ச)
செருப்பும்	அக்கியும் (ஆகி. இவை யடக்கனும்)		
செருக்கி	செருக்கிக்கொண்டு		
புக	புகும்படியாக		
பொன்	ஸ்ப்ருஹஸீயமான		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (எங்காணும்) எங்கேனுமோரிடத்திலே
 தான் இத்தோடொத்திருப்பதோ ராய்ச்சியமுண்டே? இப்படிப்
 பட்ட ஆய்ச்சியந்தானே தென்னில்; (சுனித்யாதி) நரகாராயணரூபி

கடவுள் பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, உ-பா, குன்றென்று.

யாக்கிகொண்டி லோகத்திலே, அறநூலுண்டு - ஓந்தாநுசாலகம் பண்ணப்போந்தவேதம்; அது சிங்காதபடியாக - அதுவக்சுசித நாகாடீம் விஸ்த்ருதமரம்படி பண்ணினவனே, உபதேசத்தாலும் அதுகட்டாத்தாலுமாக விஸ்த்ருதமரம்படி பண்ணினான். (எம்பெருமான்) தான் ஓந்தகாமலுமிருக்கு யிருப்பனக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (அதுவன்றியும்) அத்வையாழியவேயும்.

(செஞ்சுடரித்யாதி)சந்த்ரணவிர்யர்களும், பூமியும், திரைக்கிளப்பத்தைதயுடைத்தான பெரியகடலும், மலைகளும், அக்ரீயும், இவையடைய நெருக்கித் கொடுபுகும்படியாக ஸ்லாக்ச்யமான பிடற்றை இவைபுகுமளவும் விரித்துக்கொண்டிருந்தவன்கிமர், இன்றுதயிரையும் வெண்ணெயும் களவுகண்டு அமுதுசெய்து ஓரிடைச்சிசையாவே கட்டுண்டு அடியுண்டு ஒருபுத்திரியை அந்நாப்போகமாட்டாதி யிருக்கிறான். (க) "காரோழி" என்கிறபாட்டின்படியே. (க)

மு;—குன்றென்றுமத்தா வாவமளவித்

சூரமரகடலைக் கடைத்திட்டொருகால்
நின்றான்டைகொண்டோட்டிவன்கன்சியிர
நிகைத்தபெருமா ளதுவன்றியும்முன்
கன்றுண்டதொல்தீர் மகரக்கடலேழ்
மலையேபூலகே தொழியாமெகம்பி
அன்றுண்டவன்காண்யி னின்றும்ச்சியரால்
அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

ஆந்;—முதற்பாட்டு. (எங்கானுமித்யாதி) (ஓந்தாநுசாலகம் பண்ணப் போந்த வேதம்) என்றது-வேதனாராமான திருமந்த்ரமென்றபடி. நாராயணனும் விரித்தால் போராதோ? கரணுவாவனென்னென்ன ; (உபதேசத்தாலுமித்யாதி). "இருந்தவனே" என்றவிடத்தில் ஏவகாரத்தை "எம்பெருமான்" என்றவிடத்திலே கட்டவேண்டுமென்று திருவுள்ளமாயருளுகிறார் (எழுதிக்கொண்டவனே) என்று. (க)

ஆந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) வேதனாமுந்த்ரமதகம் பண்ணித் திருமந்த்ரமாகிற அம்ருத்தத்தை பூ(ஊ)லாரீகளுக்குக் கொடுத்தவன்கிமர் வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று நடுபட்டான் அதில்; கந்த்ரமமுந்த்ரமதரம்பண்ணி ஸாக்ஷாத ம்ருதத்தை ஸாரருக்குக் கொடுத்தவனே - வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று நடுபடுகிறவென்றுஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதிமமான	உன்று	அழகிதாச
குன்று	மந்தரபர்வதத்தை	உண்ட	தன்னுள்ளே அடங்கிக் கிடக்கிற
மத்தா	மத்தாகக்கொண்டு	தொல்	நிரவநிகமான
அரண்மனை	வாஸுகியை	சீர்	ஸம்பத்தைபுடைத் தாய் [நான
அளவி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	மகர	முதல்களையுடைத்
குரை	கோஷத்தை யுடைத்	கடல் ஏழ்	கடல்களேழும்
மாசுடை	பெருங்கடலை [நான	மலை ஏழ்	மலைகளேழும்
கடைநீட்டி	கடைத்தருளி,	உலகு ஏழ்	உலகங்களேழும்
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்திலே	குழியாமை	(ஆகிய இவையொன் றும்) தப்பாதபடி
நின்று	முன்புநின்ற நிலையிலே நின்று	சம்பி	ஆதரித்து
உண்டடைகொ	(வில்லினுள்ள) உண் •ண்டோட்டி	உண்டவன்	தன் திருவயிற்றிலே
வன்கடன்	வலியகடனானது	எண்ணின்	வைத்துக்காத்தரு ளினவன்கிடை
நிமிர	நிமிரும்படி	இன்று	ஆய்ச்சியரால் அனை வெண் ணையுண்டிடிப்புண்டிருத்தவன். (உ)
நினைத்த	திருவுள்ளமாயருளின		
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய், அது அன்றியும்;—		
முன்	முன்னே [வே,		
அன்று	அந்தமஹாப்ரஸயத்தி		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றென்றுமத்தா) அத்தீய
மான மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியினுடைய உடலை அங்
கே கடைகயிருகச்சுற்றி, கோ (கூ) வத்தையுடைத்தான பெருங்
கடலைக்கடைந்தான். முன்பு நின்ற நிலையிலே நின்று வில்லினுண்டா
ன உண்டடைகளை நடத்தி வலியகடன் நிமிரும்படிசெய்த ஸர்வேஸ்
வரன். அதுக்குமேலே. (உன்றிதயாதி) அங்கே இங்கே சிலபிரிகநிர்
படாமே அழகிதாசத்தன்னுள்ளே அங்குக்கையாகிற நிரவநிக ஸம்
பத்தைபுடைத்தாய், மகரங்களையுடைத்தான கடலேழும் மலையே
ழும் உலகேழும் இவைஒன்றும் தப்பாதபடியாக ஆதரித்துத்தன்

“அளவி” என்றதிலிந்ததம் (சுற்றி) என்றது. (முன்பு நின்ற நிலை) என்
றது-ராமாயதாரத்திலே. என்னை. (க) “க.கெனசிறைய” என்றவிடத்திலே
ராமாவதாச விஷயமாக ஒருயோஜனை யுண்டிட்டு, “சம்பி” என்றதிலிந்ததம்

(க) தி-வாய்-க-தி-இ.

கடிஉ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, கூ-பா, உளைத்திட்டெழுந்த.

திருவயிற்றிலே வைத்தவன்விடர். (இன்றித்யாதி) அந்தப் பரளயகாலத்து அவை தன்வயிற்றிலே புகாதவோ துண்டான தளர்த்தியெல்லாம் இவ்வெண்ணெய் பெருகுதபோது உடையனாய்க்கொண்டு அழுது செய்தான். (2)

மு;—உளைத்திட்டெழுந்த மதுகைடவர்கள்

உலப்பில்வலியா வலர்பால்வயிரம்
விளைத்திட்டதென்றெண்ணி விண்ணோர்பரவ
அவர்பாலொழித்த பெருமான்முனகாள்
விளைத்திட்ட வில்லாளி வல்வாளெயிற்று
மலைபோலவுண் ணுடல்வள்ளுகிரால்
அளைத்திட்ட வன்காண்மி னின்றாய்ச்சீமரால்
அளைவெண்ணெயுண்டாப்பிண்ட ருந்தவனே. (3)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலப்புதில்	நீரவதிகயான	பெருமான்	எர்வேய்வரனாய்,
வலியால்	பலத்தினால்		(அதுவுமல்லாமல்)
எழுந்த	பெரியகிளர்த்தியோ	முனகாள்	முன்னோள்
	டே தோன்றின	விளைத்திட்ட	விளைத்திருந்துள்ள
மதுகைடவர்கள்	மதுகைடபர்களோ	வில்லாளி	வில்லைக்கையிலே
எவர்பால்	டே		யுடையனாய்,
வயிரம்	ஸாத்ரவமானது	வல்	வன்மையையுடைத்
விளைத்திட்டது	உண்டாய்விட்டதெ		தாய்
என்று	ன்று	வாள்	ஒளிபொருந்திய [ய்
எண்ணி	புத்திபண்ணி	எயிற்று	பந்தனையுடையடையனா
உளைத்திட்டி	அஞ்சி (செங்கி)	மலைபோல்	மலைபோன்ற உடலை
விண்ணோர்	தேவர்கள்		யுடையனான
பரவ	(திருவடிகளிலே விழுந்த) உத்த,	அயுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு
	(அவர்களுக்காக)	உடல்	ஸார்த்ததை [டைய
அவர்	அந்தமதுகைடபர்களு	வன் உகிரால்	விளைத்த நகங்களிலே
நாள்	ஆயுஸ்ஸை [டைய	அளைத்திட்டவ	இரண்டாகக் கிழித்த
ஒழித்த	முடித்த	ன்காண்மின்	வன் கிடர்!
			இன்று இய்யாதி பூர்வவந். (4)

(ஆகரித்த என்தது. கீழ்ப்பாட்டில் "அங்காந்தவன்" என்றந்தாலே-உண்டத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலும் அதையே சொன்னதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). ... (5)

பெரியதிருமொழி, க-ப, சு-தி, ச-பா, தளர்ந்திட்டு. ௧௮௨௧

வ்யா:—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தியாதி) உலப்பில்வலிய ராய்க்கொண்டு எழுந்தமதுகடபரோடே வைரம்கிளைந்ததென் றெண்ணி விண்ணோர் உளைந்திட்டுப்பாவ. மிக்கப(ய)லத்தையுடைய ராய்க்கொண்டு பெரியகிளைற்றியோடே தோன்றின மதுகடபர் களோடே நிலைின்ற வாநாவமானது விளைந்ததென்று புத்தி பண்ணி, தேவர்கள் கடுங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, அவர்களுக்காக அந்த மதுகடபர்கள் ஆயுஸ்வைக்கழித்தவர்களை வரன். (வளைந்திட்டவித்யாதி). சத்ருபகூமானது முடியும்படி வளைந்தவில்லைக்கையிலேயுடைய பெரியமிடுக்கன். வன்மையையும் ஒளிவையு முடைத்தான எயிற்றையுடையனும், மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையனான ஓரிரண்யாஸூரனுடைய முருட்டுடலை வளைந்த உகிராலே இரண்டாகக்கிழித்தவன்கிடர்; பெருமிடுக்கனான ஓரிரண்யனை நிரஸித்தவன்கிடர், இன்று ஓர் அப(ய)லைகையிலே கட்டுண்டிருக்கிறான். (௩)

மு:—தளர்ந்திட்டிமையோர் சான்றாவெனத்தான்

சரணம் முரணையவனையுசிரால்

பிளந்திட்டமார் கருள்செய்துகந்த

பெருமான் திருமால்விரிநீருவகை

வளர்ந்திட்டதொல்கீர் விறல்மாவலியை

மண்கொள்ளவஞ்சித் தொருமாண்குறளாய்

அளந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனை. (௪)

வ்யா:—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தியாதி) சீழ் இரண்டு பாட்டாலும் அம்ருதப்ரதனும், ஆபத்தைகளுவன் கிடர் வெண்ணெய்க்கு ஆப்புண்டானென்றார்; இதில்-வீரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவன் கிடர் கட்டுண்டா னென்கிற ரென்று ஸங்கதி.

அந்வயத்தைக் காட்டி, தததுருணமாக வர்த்தம். (மிக்கவித்யாதி). "ஆய்ச்சியர்" என்றது-ஆத்மநிபலம் வசனமாக்கி (ஓரபலைகையாலே) என்றது.

வ்யா:—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்திட்டித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் ஓரிரண்ய நிர ளகம் பின்னாட்ட, அவன்-வய்யனான ப(ய)லியை வஞ்சித்து மண்ணை அடிப் படுத்தின வீரகன் கிடர் வெண்ணெய் களவு காண்புக்குத் தலைக்கட்டமாட் டாதே ஆப்புண்டானென்று சபெய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பதம்:	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையேயர்	தேவர்களானவர்கள்	வளர்க்கிட்ட	மேன்மேலென வளராகி
தளர்க்கிட்டி	(அஸுவர்களாலே நெருக்குண்டு) மிகவும்	தொல்	ன்றுள்ள
	பரிதிலராய்	சீர்	நிரவதிகமான
சரண்தாளன	"நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேணும்" என்ன,	விறல்	ஸம்பத்தையுடையனும்
	தான்சரணாய் தான்ரக்ஷகனாகின்று	மாவலியை	பெருமிடுக்களுன
முரணயவனை	பெருமிடுக்களுன ஹிரண்யனை	மண்கொள்ள	மஹாபலியை
உகிரரால்	திருவுகிரர்களாலே	வஞ்சித்து	பூமியைக்கொள்ளுநக
பிளக்கிட்டி	கிழித்துப்பொகட்டு	ஒரு	க்ருத்திரிபித்து [க்காக"
அமர்க்கு	தேவர்களுக்கு	மாண்	அதவிதீயமாய்
அருள்செய்து	க்ருபை பண்ணி	குறன் ஆய்	தர்ஸநீயமான
உகந்த	திருவுள்ள முகந்தருளின	விநீநீர்	வரம்க வேஷத்தை பு
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,	உலகை	டையனாய்க் கொ
திருமால்	ஸ்ரீரீயபதியாய்,	அளக்கிட்டவ	கடல்சூழ்ந்த [ண்டி
		ன் காண்மின் கிடர்.	லோகத்தை
		இன்று இதயாதி பூர்வவத். (ச)	

வ்யா.—காலரம்பாட்டு. (தளர்க்கித்யாதி) தேவர்கள் அஸுவர்களாலே நெருக்குண்டு போரத்தளர்க்கிதுவந்து "நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்ன; ரக்ஷகனாய். (முரணயவனை) பெருமிடுக்களுன ஹிரண்யனைத் திருவுகிராலே பிளந்து தேவர்களுக்கு க்ருபைபண்ணி "அவர்கள் கிரோதிபோகப் பெற்றோம்தே" என்று உகந்த ஸர்வேஸ்வரன். ஆதக்கு சிபத்தகமென்னென்னில; ஸ்ரீரீயபதியாகை. கடல்சூழ்ந்த பூமியை. (வளர்க்கிட்டதொல் சீர்விறல்மாவலியை) மேன்மேலெனவளராகின்றுள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய பெருமிடுக்களுன மஹாபலியை. பூமியைக்கொள்ளுநகக்காக தர்ஸநீயமான வரம்கவேஷத்தையுடையனாய்த்கொண்டு க்ருத்திரிபித்து லோகத்தை அளந்தவன்கிடர், மஹாபலியைச் சிறையீனிட்ட ஆண்டிள்ளை கிடர் ஓரபலையிட்ட சிறை கிடர்க்கொள்ளமாட்டாதேயிருக்கருள்.

"சரண்தா" என்று பதவிபாக (ஓ'ந)மாய் அருளுகிரார் (நீஎமக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௫-பா, நீண்டான் குறளாய், ௧௮௨௬

மு;—நீண்டான் குறளாய் கெடுவானவரும்
 அடியார்பொழி துயராயவெல்லாம்
 நீண்டாமைநினைந் திமையோரளவும்
 செல்வையத்திரா னதுவன்றியும்முன்
 வேண்டாமை கமன்தமவிரந்தமரை
 வினவப்பெறுவாரை ரென்றுவகேழ்
 ஆண்டானவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 ஆனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குறளாய்	வாமகவேஷத்தோடே	வைத்த	(திருவடிகளை) வைத்
கெடு	வந்துதோற்றி	யிரான்	தருவின
வான்	பரப்பை யுடைத்தான	முன்	உபகாரகரூய்,
நீண்டான்	ஆகாச மெங்கு மிடம	வேண்டாமை	அது அன்றியும்—
அடியார்	டையும்படி	முன்னே	முன்னே
பதம்	வளர்ந்தவனாய்,	வினவப்பெறு	வினவப்பெறு
ஆழ்	தன் திருவடிகளில் ஆ	வார்அலர்	வார்அலர்
துயராயவெல்லாம்	யிரயித்தவர்கள்	என்று	என்றதன்
மீ	அறுபவியா நின்ற	உலகு ஏழ்	நியமகத்தை) வேண்
நீண்டாமை	ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்த	ஆண்டான்	டாத படியாலே
நினைந்து	ப்பண்ணுவதான	வன்சாண்மின்	வன்சாண்மின்
இமையோர்	துயராயவெல்லாம்	இன்று	இன்று
அளவும்	பாபங்களைல்லாம்	உலகு ஏழ்	உலகு ஏழ்
செல்	மீ (அவர்களை) ஸ்பர்ஸி	ஆண்டான்	ஆண்டான்
	யாதபடி	வன்சாண்மின்	வன்சாண்மின்
	மனோதித்து	இன்று	இன்று
	நித்யஸூரிகளளவும்	உலகு ஏழ்	உலகு ஏழ்
	அளவும்	ஆண்டான்	ஆண்டான்
	செல்லுப்படியாக	வன்சாண்மின்	வன்சாண்மின்
		இன்று	இன்று

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) வாமகவேஷத் தோடேவந்துதோற்றி, பரப்புடைத்தான ஆகாசமெங்குமிடமடையும்படி வளர்ந்தான். (அடியாரித்யாதி) தன் திருவடிகளை ஆயிரயித்திருக்கும் செஷஜுதர்க்கு அறுபவித்தாலல்லது நசியாதபாயங்க

க.அ.உ.சு பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-நி, க-பா, பழித்திட்ட.

வேல்லாம் அவர்களை ஸ்பர்ஸியாதபடியாக மகேரத்தித்து விரோதியைப் போக்கிக் கொடுத்து, அவ்வளவேயன்றிக்கே சித்யஸூரிகளாலும் செல்லும்படியாகவைத்த உபகாரகள். (வேண்டாமையித்யாதி) யமனுடையார் கம்முடையாரை ஆராயக்கடவால்வர், அதுக்கு நிபந்தனைமன்னென்னில், வேண்டாமாம். "அல்லாதாரை இவன் ஆராயக்கடவன், என்நீட்டகாமே இதைக் கழித்துக்கொடுத்தோம்" என்றுஇப்படியாலே வேரகத்தளையையும் தன்ஆஜ்ஞையிலேகடத்தினவன்கிடர் இன்னுதன் ஆஜ்ஞையுழிந்து ஓர் அரணையிலே கட்டுண்டு அடியுண்டினுள். (டு)

முடி—பழித்திட்ட வின்பப்பின் பற்றறுத்தப்
 பணிர்தேத்தவல்லார் துயராயவேல்லாம்
 ஒழித்திட்டவரைத் தணக்காக்கவல்ல
 பெருமான் திருமா லதுவன்றியும்முன்
 தெழித்திட்டெழுந்தே, பெதிர்நின்றமன்னன்
 கினத்தோளவையாயிரமும் மழுவால்
 அழித்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 ஆளவேண்னெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பழித்திட்ட	பாஸ்தரங்களிலே துஷ்கம்பிட்ட	துயராயவல்லா	பாபங்களை யெல்லாம்
இன்பம்	ஐதிகஸுகமாத	ஒழித்திட்ட	கழித்து
பயன்	ப்ரியோஹந்ததை	அவரை	அவர்களை
பற்றறுத்து	ஸவாஸகமாகக் கழித்துவிட்டு	தணக்கு	ஆக்க தணக்கு சித்ய கிங்கர்
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து	வல்ல	களாகக் செய்யவல்ல
வத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்கவல்லவர்களுடைய	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
		திருமால்	ஸ்ரியபேதியாய்,
			அது அன்றியும் முன்;—

ஸு;—அஞ்சாஸ்யாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான யாமலாவதாரத்தை அடியொத்திக்கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு யமபாசங்களை யடைய விடுவிப்பான்தானே ஆப்புண்டானென்றாக்கி யருளுகிறார் (அல்லாதாராயித்யாதி). (இத்தை) ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தை. ... (டு)

தெழித்திட்ட பெரிய ஆரவாரத்தைப் பின்னம்	கேபத்தாலே ஆடியா
பண்ணிக்கொண்டு	பின்னள்ள
எழுந்து மிக்கவிரத்தி கொண்டு	தோள் ஆவை தோள்களாயிரத்தையு
	ஆயிரமும் ம்
எறிக்கின்ற ("நான்எதிர்" என்று	மழுவால் "பாக" என்னும் ஆய
பொருவதாக)முன்	தத்தினால்
வே வந்து நின்ற	அழித்திட்டவ துணித்துப் பொகட்ட
மன்னன் ஸூரை பாழ்வர்ஜுக	ன் காணமின் வன்கிறர்!
ஹடைய	இன்று இதயாதி பூர்வவத. (௧)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) பாஸ்தரங்கள்
 லே சிலேதிக்கப்பட்ட ஐயுகல -கமாகிற பரயோஜகங்களைவாஸரை
 யோடே கழித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த வல்லவர்களுக்கும்
 காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியான
 பாபங்களைமடையக் கழித்து, அவர்கள் தாங்களே (௧) "தனக்கேயாக
 வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்னப்பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரன். அது
 க்கு நிபந்தம்- ஸ்ரியகீபதியாகையாலே. (தெழித்தித்யாதி)பெரிய
 ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு மிக்கவிரத்தியோடே "நான்எதி
 ரி" என்று பொருவதாக முன்னேவந்து நின்ற மன்னனுண்டு-ஸூர
 ஸ்ராய ஹ்வர்ஜுகன்; அவனுடைய சினத்தைபுடைத்தான தோள்
 களாயிரத்தையும் அழகுக்குப்பிடித்தமழுவாலே துணித்துப்பொகட்
 டவன் கிறர் இன்றோபலைகையிலே சுட்டுண்டிருந்தான். (௧)

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் ஆயிரித
 விஷயத்தில் பீ திபுத்ததையும், காணாவதாராபதாமும் சொல்லிற்று. அந்த
 ஆயிரிதரை ஆளுப்படியும், அந்த வாயகாவதாரத்துக்கு அந்தராவதாரமான
 பரகரம விஜயத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஆப்
 புண்டிருப்பதே" என்று கடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

* (நிபந்தம்) என்றவந்தம் "சீங்கனே யென்னில்" என்று சேஷம்.
 (சினத்தை) பனைத்தலை. (௧)

அந்;—ஏழும்பாட்டு. (படைத்தித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டிலே பரகரமாவ
 தாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; அவர் யிடுக்கையும் விஞ்சின சகரவந்தித் திரு

பு;—படைத்திட்டில்வையமுய்ய முனநாள்
 பணிந்தேத்தலல்லார் துயராயவெல்லாம்
 துடைத்திட்டவரைத் தனக்காகவென்னுத்
 தெளியா வரக்கர் திறல் போயவிய
 மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா
 விலங்கல்புகட்பாய்ச்சி விமமக்கலை
 அடைத்திட்டவன்சாண்டி வின்றும்ச்சியரால்
 அள்ளவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனநாள்	ப்ரளயங்கொண்ட கா	தெளியா	அறிந்துகொள்ளாத
இவ்வையம்	வத்தில்	அரக்கர்	ராசநஸர்சுருடைய
படைத்திட்டி	இவ்வலகங்களை	திறல்	யிங்க்கானது
(கரணகளைபரங்க	(கரணகளைபரங்க	போய் அலிய	அழிந்துபோய்ப்படியாக.
னோடு) ஸ்ருஷ்டித்	னோடு) ஸ்ருஷ்டித்	மிடைத்திட்டி	மெருக்கிக்கொண்டு
அது	அவைகளானவை [து	எழுந்த	கிளர்ந்த
உய்ய	வழிபடுகைக்குடனாக,	குரங்கை	வாநாவீரர்களையே
பணிந்து	(அதுபலித்து) திருவடி	படைமா	வேண்டியாகக்கொண்டு
எத்தலல்லார்	களிலே விழுந்து	விமம	(கடல்) நிரம்பும்படி
துயராயவெல்லாம்	வை	விலங்கல்	மலைகளை
பாபங்களையெல்லாம்	வை	புகட்பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டி
ம்	வை	கடலை	ஸமுத்தத்தை
துடைத்திட்டி	போக்கி	அடைத்திட்டி	அடைத்தவன் கிசர்!
அவரை	"அவர்களையடைய	வன்காண்பின்	
தனக்கு ஆக்க	தனக்கேசெய்யமாக்		
ன்ன	க வேணும்" என்		
	ற சர்வராப்பிரா		
	யத்தை		

இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௭)

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (படைத்திட்டி) முன்புஇது க்கலும்ப்ர
 ளயங்கொண்டு உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, இவற்றுக்குக்கரண களை
 பரங்களைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து அவைவழிபடுகைக்குஉடலாக,
 அதுபலித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்தலல்லர்களுடைய பாப
 மென்று போர்பெற்றவற்றையடையப்போக்கி, அவர்களையடையுத்

மகன் செய்த அநிமாதஷ சேஷ்டிதத்தை அதுஸக்தித்து வித்த (ஐ) ராகிரு
 ரென்று ஸங்கதி.

முன்னால் இவ்வையம்படைத்திட்டி, அது உய்யும்படியாக "தனக்காக"
 என்று அவ்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (முன்பித்யாதி). "தனக்காக

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, அ-பா, செறித்திட்ட. க.அ.உள்

தானிட்டவழக்காகவென்ன. (தெனியாவித்யாதி) "நன்விராயிப்பா
யம் இதுவாகாதே" என்று தெனியமாட்டாத துன்புக்குத்திகளான
பாகுலர்நிடுக்கழும்படியாக நெருக்கிக்கொண்டு தோற்றின ஸர்
வாகரவீரர்களைவே வேரையாகக்கொண்டு மலைகளிட்டு சிரம்பும்
படியாகப்பாய்ச்சி கடலை அணைசெய்தவன்கிடர் ; மழைத்தவமான
கடலை அணைகட்டினவன் கிடர் இன்றொருத்தி கட்டவீட்கமாட்
டாதே யிருக்கிறான். (எ)

முடி—செறித்திட்டமென்குழை நன்னெரிழையோ
டெனயவில்லென்ன வல்லேயதனை
இறுத்திட்டவளின்ப மன்போடணைந்திட்
டினங்கொற்றவனாய்த் துளங்காதமுந்நீர்
செறித்திட்ட டிலங்கைமலங்க வரக்கன்
செழுநீன்முடி தோளொடுதான் துணிய
அறுத்திட்டவன்காண்யி னின்றாய்ச்சியரால்
அணைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருத்தவனை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறித்திட்ட	செறித்திரா தின்றுள்ள	அவன் இன்பம்	அவனோட்டைமயம்
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	வேஷி ஸாகத்தை	
கடலை	யபீர்முடியை யுடைய	அன்போடு	ப்ரீதியோடே
கல்	விலகைணமார் [ளாய்	அணைத்துட்டு	லயித்தது
நேர்	அழகியதான	இளங்கொற்றவ யுவராஜாவாய்	
இழையோடு	ஆபரணங்களாலே அ	ரூய்	
	லங்கருதையான பி	துளங்காத	ஒருவாரலும் சலிப்பீக்க
	ராட்டியோடே		வொண்ணாத
உடனாய	கூடப்பிறந்த	முந்நீர்	கடலை
வில்லென்ன	த() நடிப்பரலித்தியை	செறித்திட்டி	அணைகட்டி
	யுடைத்தாய்	இலங்கை	லங்கையானது
வல்லய்	மிக்ககையுடைத்தாயி	மலங்க	கலங்கும்படியாக
	ருத்துள்ள	அரக்கன்	ராவணனுடைய
அதனை	அந்தவில்லை	செழு	செழித்து
இறுத்திட்டி	முறித்து விட்டு	நீன்	ஆதிராந்யஸரிசகமான
		முடியோடு	முடிக்கோடு

வென்ன" என்றது என்று நினைக்கவு மென்றபடி. "விம்ம" என்றதுணர்த்
தம் (சிரம்பும்படி) என்றது. ... (எ)

கடிவய பெரியதிருமொழி, 30-ப, ௧-தி, ௮-பா, வெறித்திட்ட

தோள்	தோள்களும்	அறுத்திட்ட அறுத்தவன்சிடர்! வன்காண்கின் இன்றுஇத்யாதி பூர்வவத். (அ)
தான்	தான்களும்	
துணிய	துணியும்படி	

வயா;—எட்டாம்பாட்டு. (வெறித்தித்யாதி) வெறித்து ம்ருது
வான மயிர்முடியைய யுடையளாய், விலகணமான ஆபாணங்கவாலே
அவக்கருதையான பிராட்டியோடே ஒக்கப்பிறந்தத(ர்)துப் ப்ரஸிக்
தியைய யுடைத்தாய், மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கிற அந்தவில்லை. இவ்
வில்லை முறித்தார்க்கு இவ்வைக்கொடுக்கக்கடவதாக சியம்மீத்தயடி
யாலே "உடையளும்" என்கிறது. "அல்" என்று-இருளாய், இரு
ண்டலில்லென்னுமாய். அந்தவில்லைமுறித்து அவனோட்டை ளம்
யிலேஷண+கத்தை மீதியேரடே லபித்து யுவராஜாவாய், ஒருவரா
லும் சளிப்பிக்கவொண்ணாதகடலை அணைகட்டி, வங்கையானது ஒரு
வர்குறை எழுவருக்கும்படியாக ராவணனுடைய முடியோடே
தோள்தானிலை துணியும்படி அறுத்தவன்சிடர் இன்று ஓரடலை
சுட்டமிழக்கமாட்டாதிருக்கிறான். (அ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (வெறித்தித்யாதி) கீழே கடலை அணைகட்டின்
படி சொல்லிற்று. இவ்வளவேயோ? வில்லை முறித்த வீரமும், பூசலால்
செய்த பெரளாயமும் குறைவற்றவனுவன்சிடர் * கண்ணிறன் சிறுத்தா
ம்பைஅறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிறனென்று ஆய்சர்யப்படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"வெறித்து" என்றது - (அ) "கடழை முடிக்கொடா" என்கிறபடியே 'முடி
கொடா'மையாலே, இத்தால் பருவத்திளமை சொல்லிற்று. (தூன்றய) - பணி
யில் கேசிய ; வலக்கடிமுத்தி க்ருதமான இறை என்றாய் பவீதம் (விலகண
மான) என்றது. "யுவராஜாவாய்" என்றதுக்கு-சகாவர்த்தி யெளவராஜ்யத்
திலே வைக்கக் கோலினதுக்கு விதம் வர, மீ பாதாழ்வான் "மஹராஜ
ராகவேணும்" என்று சரணம்புகச் செய்தேயும், பித்ருவாக்ய பரிபாலகபரரா
ன்கயாலே பாதுகாதவாரா ஸங்கஸீத்த யெளவராஜ்யத்தை நடத்தியபடி
யாலே என்று கருத்து. மீண்வெந்த பின்பிறே பெருமான் மஹராஜாவாய்
மீ பாதாழ்வான் யுவராஜாவானது. (அ)

புரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டலித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டி
லும் ப்ரஸுதுதக்கான ருசங்கைப் படையாக்குகைக்கும், அரக்கன் முடி
கலை அறுக்குகைக்கும் ஆடியான லைப்பஞ்சு கர்ணகாரணச்செநங்கைச்சொல்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-11, ௬-தி, ௯-பா, ௬-திட்ட, ௧௮௨௯

முடி—சுரித்திட்டசெந்தே முனைப்பொங்கரிமாந்
 துலையப்பிரியாநு சென்றெய்தியெய்தா
 திரித்திட்டிடங்கொண்டங்கா ததன்வா
 யிருகறுசெய்த பெருமான்முனநான்
 யசீத்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து
 மலைபோலருவத் தெரிநாக்கதிமுக்கு
 அரித்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியால்
 அனைவெண்ணொயன் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரித்திட்ட	சுருண்டிரா நிற்பன வாய்	அதன் வாய்	அந்தக் கேசியினுடைய வாயை
செய்தேழ்	சிவந்தநிறத்தை யுடை யனவான	இருகறுசெய்த த	இருபிளவாம்படி பண் ணின
உனை	பீடரி மயிர்க்கிளையுடை த்தாய்க்கொண்டு	பெருமான் முனநான்	ஸ்வாமியாய், ராமாவதாரத்திலே
பொங்கு	களித்து வாராநின்றான் ன	வரித்திட்ட வில்லால்	கட்டுடைத்தான வில்லாலே
அரி மா	சாத்ரவம் பொருந்திய குதிரைவடிவம் கொ ண்டகேசியானவன்	மரம் கழும் எய்து	மரமரங்களைழையும் முதிற்று,
துலைய பிரியாநு	முடிந்துபோம்படியாக (அத்தை) விடாத்த	மலைபோல் உருவம்	மலைபோன்ற வடிவையுடையளான
சென்று எய்தி எய்தா	சென்று கிட்டி, ஒருகாலும் வந்து கி டாததாய்	ஒரு திராக்கதி முக்கு	குர்ப்பணகை யென்பா கொரு ராஜகுமரியி [ன்
திரித்திட்ட இடங்கொண் டடங்காது	அந்ருமிங்கும் திரித்த அவகாசம் கொடாதே அப(ஜ)வ்யமாய்க்கி டாத	அரித்திட்டவ ன்காண்மின் னர்! இன்று இந்நாதி பூர்வவத். (க)	

வ்யா;—தூன்பதாம்பாட்டு. (சுரித்திட்டவித்யாதி) சுருண்டி
 சிவந்த நிறத்தையுடைத்தாய், "கேழ்" என்று-கிறம். உனைமயினை

வா நின்றகொண்டி, கட்டுடைக்ருஷ்ணனுடைய வீரயந்தானும் அநபுதமா
 யிருக்கையாலே கேசுகிரஸைத்தையும் அநுஸக்தித்து வித்த(ஜ)ராஜேவரென்று
 வங்கதி.

கரு-பெரியதிருமொழி, கரு-ப, க-தி, கரு-பா, நின்றூர் முகப்பு.

யுடைத்தாய்க்கொண்டு களித்துவருகிற கேசிமுடியும்படியாக அந்
 தைவிடாதே சென்றுகிட்டி. (எய்தாதித்யாதி) ஒருகாலும்வந்து
 கிட்டாதே அங்கேயிழ்க்கேதிர்ந்து. (இடங்கொண்டடங்காது) அவ
 காசம்கொடாதே அபவ்யமாய்க்கிரிகிற அநிலுடையவாயை இரு
 பிளவாம்படிபண்ணின வர்வேஸ்வரன். (வாந்தீத்யாதி) கட்டுண்டத்
 தானவில்லாலே மஹாராஜரை விஸ்வவிப்பிக்கைக்காகமராபரங்களே
 ழையுமெய்து, மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையளாயிருக்கச்
 செய்தேயும், பிராட்டிபோலே தன்னை ஸமாகையாக புத்திபண்ணி
 வந்த சூர்பணகிக்கு வைரூப்யத்தைப்பண்ணி விட்டவன்கிமர். ப்ரதி
 கூலையாய் வருகையாலேயேறே வைரூப்யத்தை விளைத்துவிட்டது.
 அறுகலைக்கு அகப்படாமையிலேயேறே. (க).

முடி—நின்றூர் முகப்புச் சிறி தும்நினையான்
 வயிற்றைநிறைப்பா னுதிப்பால்தயிர்கெய்
 அன்றாய்ச்சியர்வெண்ணெய் விழுங்கியுரலோ
 டாப்பண்டிருந்த பெருமானடிமேல்
 கன்றாய்தொல்சீர் வயல்மங்கையர்கோன்
 கலியனெனினசெய் தமிழ்மலைவல்லார்
 என்றானுமெய்தா ரிடரின்பமெய்தி
 யிமையோர்க்குமப்பால் செலவெய்துவாரே. (க)
 தீருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்றூர்	(வெண்ணெய் களவு செய்து கட்டுண்டிருந்த வாஸ்சர்யத்தைப்பார்க்கவந்து) நின்றவர்களுடைய	உறி	உறிகளிலே சேமித்து
முகப்பு	முன்பே	பால்	பாலையும் [வைத்த
சிறிதும்	ஏகதேசமும்	தயிர்	தயிரையும்
நினையான்	வழிநினைக்கமாட்டாதவ	கெய்	கெய்யையும்
வயிற்றை	வயிற்றை [ரூய்,	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
நிறைப்பான்	நிறைக்கையெய்தினது மே ஒருப்பட்டவ	விழுங்கி	(களவுகண்டு) அமுது
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகன் [ரூய்	அன்று	அப்போது [செய்து,
		உரலோடு	உரலோடே
		ஆப்புண்டிருந்த	கட்டுண்டிருந்த
		பெருமான்	கண்ணபிரானுடைய
		அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலே

“அரிமா”-சத்ருவான குதிரையாய்குளுகியூர் (கேசி) என்று. ... (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்றாய	வினாவுணமாய்	என்றானும்	ஒருகாலும்
தொல்	நிரவதிகமான்	இடர்	துன்பத்தை
நீர்	ஸம்பத்தை யுடைய	எய்தார்	அடையமாட்டார்கள்;
வயல்	வயல்கூழ்த்த [ராய்	இன்பம்	நிரதிசயாநந்தத்தை
மக்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	எய்தி	அடைந்து
கோண்	நீர்வாழ்ககரண [க்கு	இமையோர்க்குப் பரஹ்மாதிகள்	குடியி
கலியன்	ஆழ்வார்	ம்	குப்புக்கும்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	ஆப்பால்	அவ்வருகான பரமபத
தமிழ்	தீரவிட பாஷா ரூப		த்தை
மாலை	சொல்மாலையை [மான	செலஎய்துவா ப்ராபிக்கப்பெறுவர்கள்.	
வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்	ர்	(௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) களவோடேகண்டு
 விடித்துக்கட்டினவாதே பலரும் பார்க்கவருவர்களே; அவர்கள்
 முகத்தைப் பார்த்து வஜ்ஜிக்குமது ஏகதேசமுமில்லை. (வயிற்
 றை நிறைப்பான்) இதொன்றையுமாயிற்று எப்போதும் நினைத்திரு
 ப்பது. உழிகளிலே இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த பால்தயிர்கெய்
 • வெண்ணெய் இவற்றை அமுதுசெய்து, அவர்கள் உரலோடே சேர்
 த்துக்கட்டக் கட்டுண்டவன்மேலே சொல்கிறது. (என்றானுமித்
 யாதி) ஒருகாலும் துக்கத்தைப் ப்ராபியார்கள். நிரதிசயாநந்தத்தை
 ப்ராபித்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும்வருகான பரமபதத்
 தைப்ராபிப்பர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஆரூந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) "எறிதும் கிணையானுமாய், வயிற்
 றை நிறைப்பானுமாய், ஆப்புண்டிருந்த" என்றவ்யம். ... (௧௦)

ஆத்வார் திருவடிகளேசானம்.

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
மானம் பாவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெய் களவுகாணும் பருவத்தைத்தப்பி, வெண்
னெயும் பெண்ணெயும் சூக்கக்களவுகாணும் பருவமாயிருக்கிறபடி வை
அதுஸந்தித்து, யசோதைப்பிராட்டியானவள் விளைவதறியாழை
யாலே "இது எவ்வளவாய்ப்புகுகிறதே?" என்று அஞ்சியிருக்க,
இவனாலே கோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் "அதுபோயிற்று,
இதுபோயிற்று" என்று இக்களே முறைப்பட, அவளும், அவர்
சுருமாகப் பரிமாறின அப்பெரிய சூழாக்கீனத்தாமறபவிக்கிரார்.

அவ;—ஒருத்தியைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லுகிரார். *

மு;—

மானமுடைந்துங்களாயர்குல மதனூல்பிறர்மக்கள் தம்மை
ஊனமுடையனசெய்யப்பெறுவென் தீர்ப்பனூரப்பகில்லைன் [கேள்
காணமுறைத்திலேன் கந்தன்பணித்திலன் நங்கைதான் காணென்செய்
நாணுமோர்கன்னியும் கைழயகத்துத் தயிர்கடைகின்றான்போதும்.

அர;—மானத்தின்பாவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே யசோதைப் பிரா
ட்டி பா(று)வகையிருக்கச் செய்தே, அவள் பிறர் வாயாலே சொல்லுமா
போலே திருமங்கையாழ்வார் சபெட்டாராகப்பேசி வித்தராயிருந்தார், அவன்
தானும்-இவன் பருவம் அன்பம் முற்றின வளவிலே பெண்களைக் களவுகாணக்
கண்டு வித்தை(ஐ)யாயிருக்க, அவ்வுரிலெல்லாரும் முறைப்பட்ட வளவிலே
அத்தை அதுஸந்தித்து அத்தனைபெருடைய தசையைமுமுடையாய், அது
பவிக்கிராரென்று ளங்கதி யருளுகிரார் (வெண்ணெய்த்யாதி). *

அரு;—முதற்பாட்டு. (மானயித்த்யாதி) "நங்கைகள்" என்று பஹு
வசமாகப் பாட்டிலே யிருந்தாலும், பிள்ளையின் து (அரு)ரித்த சேஷ்டி தத்
தைப்பலர் கேட்கச் சொல்லுமது சேராமையாலே அந்தரங்கையானு னொரு
த்தியை உபசரித்து பூஜ்யதைதோற்றச்சொல்லுகருளென்றருளுகிரார் (சுருத்
தியை யித்த்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க-ப, ஏ-தி, க-பா, மானமுடைத்து, கஅகந

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்	“உங்களுடைய	நத்தன்	(தமப்பனான) பூநீர்
ஆயர்குலம்	இடைக்குலமானது	தகோபரும்	
மானமுடை	மாந்தையுடைய	பணித்திலன்	(ஒன்று) அருளிச்செய்யப் பெற்றினர்;
த்து அதனால்	தாகையால்	கங்கைகள்	ப (ஓ) வ்யான பிள்
பிதர்	அயலாருடைய	கைகளைப்பெற்று	
மக்கள் தம்மை	பெண்கள் பக்கலிலே	வளர்க்கும் பூர்த்தி	
ணமுடையன	இழிதொழில்களை	யையுடைய பெண்	
செய்யப்பெறு	செய்யாதொழியவே	காள்!	
ய் என்று	னும்” என்று	நான்என்செய்	நான்செய்யக்கூடவ
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ரா	கேன்	தென்?;
	ர்த்திப்பேன்;	(இக்கண்ணபிரானுவன்,)	
	(அத்தனைபோக்கி)	நானும்	நானும்
உரப்ப	பொடித்துவார்த்தை	நூர்கன்னியும்	நூர்கன்னியுமாய்க்
	சொல்ல	கொண்டி	
கில்லேன்	சுந்தையாகிறிலேன்;	கேழஅகத்து	கேழண்டைவீட்டில்
நானும்	(நாயான) நானும்	தயிர்	தயிரை
உரைத்திலே	(ஒன்று) சொல்லப்	கடைகின்றான்	கடைந்து கொண்டிரா
ன்	பெற்றிலேன்;	போலும்	கின்றான் போலும்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மானயித்யாதி) எங்கேனுமோரிடத்திலே “கூருகூரு” என்னக்கேட்டால் பின்னைக்கொண்டு ஜீவியார்கள் மாந்தாலே; ஆகையால் பிறருடையபெண்களை லம்போகசிக்ஷங் களை விளைத்துவிடப்பெறுவென்று இங்மனே இரப்பன். (உரப்ப கில்லேன்) பொடியில் தீம்பிலே இரட்டிக்குமே; காலைப்பிடித்து இரப்பன்; பொடிகிறிலேன்; நான் சொல்லிற்றைச்செய்தல், தமப்பனார் சொல்லிற்றைச்செய்தல் செய்யாதபருவமிதே உன்பருவம். நானும்

“உங்களாயர் குலம் - மானமுடைத்தாகையாலே - பிறர்மக்கள் தம்மை ஊன முடையன செய்யப்பெறும்” என்றவயம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத பர்யமருளுநீர். (எங்கேனுயித்யாதி). (கூருகூரு) ஏகாந்தமாகஅபவாதம் சொல்லுகை. உரப்புதல் இரட்டிக்கைக்கு நேரதுவாமோ வென்ன; அவன் பருவம் அப்படிப்பட்டதென்று மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி).

சதுசுசு பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௭-தி, ௨-பா, காலையெழுந்து.

சொல்லிற்றிலேன்; தம்பையனாரும் அருளிச்செய்திலர்; (கங்கைகாள்) நீங்களுமெல்லாம் பிள்ளைபெற்று வளர்ச்சிற்றிகோளே, நான் இனிச் செய்வதென்? (தானுமித்யாதி) ஸூசுகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரக முழுண்டாயிருந்தது. (க)

மு:—

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மோர்விற்கப் போகின்றேன்கண்டேபோ மாலை அக்குஞ்சி வந்தன்மகனல்லால் மற்றவந்தாருபில்லை [நேன் மேலையகத்துகங்காய் வந்துகாண்பின்கள் விண்ணெனயெயன்றிருந்த பாலும்பதின்ருடம் கண்டிலேன் பாவியெனென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையெழுந்து	பிராதிகாலத்திலெழு	வந்தாரும்இல்	(என் அகத்தில்)
கடைந்த	கடைந்த [ந்து	லை	வந்ததில்லை;
விம்மோர்	இந்தமோரை	மேலைஅகத்து	மேலண்டையகத்தி
விற்க	விற்பதற்காக	லுள்ள	லுள்ள
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகா	கங்காய்	யசோதைப்பிராட்டி!
	கின்றகான்,	வந்து	(என் அகமேற) வந்து
	(எனக்கெதிராகவந்	காண்பின்கள்	(கண்ணன்செய்ததை
	த கண்ணபிராண)		ப்)பார்க்கக்கடவை;
கண்டே	பார்த்தே	வெண்ணெயே	(கடைந்துவைத்த)
போனேன்	(இனி எவ்வளவாய்	அன்று	வெண்ணெய்யுயே
	வினாயுமோ வென்		யன்றிக்கே
	றஞ்சிப்)போனேன்;	பதின்ருடம்	பத்துக்குடங்களிலே
மலை	பூமாலையாலே	இருந்த	(கடைகைக்காக) சே
கரு	பரிமளியாநின்றள்ள		மித்துவைத்திருந்த
குஞ்சி	மயிர்முடியையுடைய	பாலும்	பாலையும்
	ஞய்	கண்டிலேன்	காண்கிறிலேன்;
கந்தன்	ஸ்ரீகந்தகோபருடைய	பாவியென்	யதநா பரபத்தைப்பண்
மகன் அல்லால்	குமாரனான கண்ண		ணின் நான்
	ஞெருகெழுழிய	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
மற்று	மற்றெருவரும்	என்செய்கேன்.	[வேன்?

கருகருகேட்டு நீ "இங்கனென் என் செய்கேன்" என்கிறதென்னென்ன வரு னுகிருர் (ஸூசுகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரகம்) காரணம். பெண்ணும் பிள்ளையுமாயிருந்து தயிர்கடைந்தபடி கண்டால், இனி ஸம்ஸ்க்ரேஷ்த்துக்கு ஸம்ஸ்ய முண்டோ வென்று கருத்து. (க)

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்து) ப்ராஜ்மே முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஹிதசந்தைபண்ணுவாரைப்போலே. (கடைந்த) இவையடையப் பாழிலே போக்கவொண்ணாதே, போகாநிற்கச்செய்தே நடுவழியிலேகண்டு “இது எவ்வளவாய் விளையக்கடவதோ?” என்று அஞ்சிப்போனேன்; (மாலையித்யாதி) ரக்ஷகவத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவனை யொழிய; செய்ததுக்கு நிவாரீகரில்லாதவனையொழிய இதுசெய்யக்கடவாரில்லை; (மேலையகத்துநங்காய்) வந்தார்க்கு அறிவிக்குமது தவிர்த்து அழைத்துக்காட்ட வேண்டுமளவாய்வந்து விழுந்தது. கடைந்து சேமித்துவைத்த வெண்ணெயேயவன்றக்கே கடைக்கக்கு யோக்யமான பாஹும்குடக்கண்டிலேன். (பாலியேனித்யாதி) கோத(௩)ராகையாலே உபஜீவ்யம் கவ்யாராரிருக்குமிதே. அதனை இழந்தால் பின்னைப்பொறுக்க மாட்டார்களிதே. (உ.)

மு:—

தெள்ளியவாசியான நங்கைகாளுநிலேத்தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொந்த வெண்ணெயைவாரிவிழுக்கிவிட்டு கள்வனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்கொய்வயிறு பின்னைபரமன்றிவ்வேழலகும் கொள்ளும்பேதைபெனென்செய்கேனே

ஆந:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) ஆனைச்சாந்தன் எழுந்திருக்கும்மாலத்திலேவாசநறுங்குழலாய்ச்சியொருத்தி-தயிர்கடைய, அவனோடே தயிர்கடைத்து புறப்பட்டபடியைக்கண்டு, தாயானவன் அந்தசர்கையான ஒருத்தியோடே கொல்லி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அந்தரம் கடைந்த யோரை லிந்தவேணுமென்று வேழயகத்து குடும்பிதியானவன் புறப்பட்டுப் போய் வந்து வெண்ணெயும் பாலுமிழந்த க்லேசாதிசயத்தாலே மேலையகத்து க்கையானபசோதையோடே முறைப்பட, அந்த தகையையுடையாரய்த்நாமதுபவிக்கிறாரென்று ஸக்கதி.

(ஒண்ணாதே) என்றவநந்தாம் “என்று” என்று செஷம். “அழைத்துக்காட்ட” என்றதுக்கு-மேலையகத்து நங்கையான பசோதையைத்தானே அழைக்குமளவாய், அந்தனை க்லேசமென்று கருத்து. “பதின் குடயிருந்தபாலும்” என்றநவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தரத்தர்யம் (கடைந்தவியித்யாதி). (உ.)

ஆந:—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலேகீழையகத்துநங்கையசோதையோடே முறைப்பட்டிருக்க, அங்கே பெருங்குட்டமாக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்கைகாள் —;	உறங்குகின்ற	உறங்காரின்றான்;
தென்னிய	(அழுதவழுவிலே)	ன்	
	தெளிந்திராநின்ற	வந்து	காண்மின்கள்;—
	ள்ள		(செய்த களவைய
வாய்	திருப்பவனத்தை யு		றைக்கவொண்ணாத்
	டையான		படி)
சிறியான்	இச்சிறுப் பின்னையான	கை எல்லாம்	கைத்தலக்களடங்கலும்
	வன்,	கெய்	கெய்யாயிராநின்றன ;
உயிமேல்	உயியின்மேல் வைக்கப்	வயிறு	(இவனுடைய) வயிறு
தடா	மிடாவிலே [பட்ட		னது
நிறைத்த	நிறைக்கப்பட்டும்	பின்னையரம்	பின்னைப் பருவத்துக்கு
வெள்ளிமலை	வெள்ளிமலையானது	ன்று	சிய திறமுடைத்தா
இருந்தாலொ	இருந்தாற்போலிரா நி		யிருத்ததில்லை;
த்த	ன்றுள்ளதுமான	இவ்வேழுலகும்	இந்த ளப்த லோகங்க
வெண்ணெ	வெண்ணெயை		ளையும் [ஏழும்;
யை		கொள்ளும்	உள்ளேயடங்கக்கொள்
வாரி	(தந்தடக்கையார) வாரி	பேரையேன்	அதிலியான ளான்
விரும்பியிட்டு	விரும்பியிட்டு	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
கள்வன்	கள்ளத்தனத்தைக் கா		வேன். (க)
	ட்டா கின்றவனும்		

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு. (தென்னியவாய்ச் சிறியான்) கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செய்கின்றபடியும் காண். (நங்கைகாளித்யாதி) மேலே தடாத்தன்னிலே வெள்ளிமலைபோலே சேமித்தவைத்த வெண்ணெயை வாரி அழுதுசெய்து “இவனைஎங்கனே இதுசொல் ளும்படி” என்னும்படியாகத்தான் அதியாதாரைப்போலே கிடந்து உறங்காநின்றான். நீங்கனெல்லாம் இத்தை வந்த்பாருக்கோள். இவன் மறைக்கப்பட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லை, கையெல்லாம் கெய்யாயிருக்க, (பின்னையரம்) இவன் பருவத்தளவல்ல வயிற் றின்பெருமை. வெண்ணெயேயன்றிக் கே இவ்வேழுலகும் கொள் விருப்பாரை யெல்லாரையும் பார்த்து யசோதைதான் அவன் செய்தவதுக்கு முறைப்பட்டபடியைத்தா மதபலிக்கிறாரென்று உட்கதி.

“தென்னியவாயில் அழுதவழுவில் தெளிவுடைய சிறியான்” என்று சப்தார்த்தமாய், “வந்து காண்மின்கள்” என்னுமளவுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கண்ணுக்கித்யாதி). கேட்ட பெருங்கூட்டத்திலே நீயும் எங்களைப்போலே

பெரியதிருமொழி, க-ப, எ-தி, ச-பா, மைநம்புவேல்கண். க-அக-
 ளும். "இத்தயிரும்பாலும் பாழ்போகாமே ஒருரிள்ளையேனுமென்
 றன்றே நீபெற்றது. அவன் இப்போது அமுதுசெய்தானாகில் நீ
 இப்படிபடுகிறதென்" என்ன; (பேதையெனென் செய்கேனே) "அவ
 னுக்கு இது லாந்மியா தொழியில் செய்வதென்" என்றன்றே
 அஞ்சுகிறது நான். (க)

சூ;—

மைநம்புவேல்கண் கல்லாள் முன்னம்பெற்றவளைவண்ணநன் மா
 தன்நம்புகம்பியுயிந்து வளர்ந்த தவனிவைசெய்தறியான் [மேனி
 பொய்ச்சம்பியுன்னுவன் கன்வம்பொதியறைப் போகின்றவாதவழந்திட்டு
 இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க் குய்வில்லை யென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மை நம்புவேல்	அஞ்ஞனயணிந்த வேல்போன்ற	இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை செய்தறியான் செய்ததில்லை;
கண் கல்லாள்	கண்களையுடையளாய், ஆத்ம குணங்களையுடையளான தேவ கிப்பிராட்டி	பொய் நம்பி புள்ளுவன் கன்வம்	பொய்யால் குறைவற்ற வனாய் வஞ்சகரில் தலைவனாய் கள்ளத்தனத்துக்கு
பெற்ற	பெற்ற	பொதியறை	ஒரு கொள்கலமாயிருந் துள்ள இக்கண்ணாயிரான், (நான்களவு செய்யாதவன் போலே)
வளைவண்ணம்	சங்க (சீட்ட) த்தின் நிறத்தை யுடைத்தாய்	தவழந்திட்டு	தவழ்ந்து
நல்	விலகாணமாய்	போகின்ற ஆ	போகிறபடிஎன்றான்!;
யா	மாண்மையை யுடைத்தான	இந்நம்பி	நிரபேகாண இவன்
மேனி	திருமேனியை யுடைய	நம்பியா	(இப்படி தீம்பான்) பூர்ணனும் போதைக்கு
தன்நம்பி கம்பியும்	கம்பி நம்பி முத்தயிரானும்	ஆய்ச்சியர்க்கு	(அபலைகளான) இடைச்சிதைக்கு
முன்னம்	முற்காலத்திலே	உய்ய இல்லை	உஜ்ஜீவிக்கவழியில்லை;
இங்கு	இவ்வாய்ப்பாடியில்	என்செய்கேன்	என்செய்கேனே. (ச)
வளர்ந்தது	வளர்ந்ததுண்டு;		
அவன்	அவன்		

வெண்ணெய்க்காக முறைநயிடப்போமோ? என்ன; "அதுகன்று என்கருத்
 து" என்று சொல்லுகையிலே நாத்பர்யம் "பேதையெனிதயாதிக்கு" என்
 றருளுகிறார் (இத்தயிருயித்யாதி). ... (க)

கடிந அ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௫-பா, தந்தைபுருந்திலன்.

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (மைநம்பித்யாதி) மைபற்றின - அஜ்ஜகம் பற்றின வேல்போவேயாயிற்றுக் கண்ணில் † கருமையும் புருமிருக்கிறபடி. அவ்வளவல்லாத ஆதமகுணத்தையுடையவன்பெற்ற. (வளைவண்ண நன்மாமேனி) சங்கவண்ணாயிதே நம்பிழற்ற பிரானிருப்பது. தந்தமையன் தீம்பால் குறையற்றிருவனிதே. அவன் முற்காலத்திலே இங்கு விளையாடித்திரியும்போது காங்கள் இப்பாடுபட்டறியோம்.

(பொய்யும்பி) பொய்யால் குறையற்றிருக்கிறவன். (புன்னுவன்) கண்ணி வைப்பாரைப்போலே கடைகிறபோதே தூட்கி “இவர்கள் எத்தனைவர்கள்னோ?” என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியாநிற்குமாயிற்று. (கள்ளம்பொதியறை) களவிட்டு வைக்கைக்கொருகொள்சலம். (போகின்றவாதவழிந்து) இக்களவைச்செய்து தானல்லாதாரைப்போலே தவழாநிற்கும். (இந்நம்பி நம்பியாலாய்ச்சியர்க்குய்யில்லை) நிரபேகுகுற இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கூ உஜ்ஜீவிக்கவிரகில்லை. (என்செய்கேணித்யாதி) இவர்கள்கீழே எவ்வளவு நான் இவ்வூரில் குடிபுகுக்கும்படி. (ச)

மூ;—

தந்தைபுருந்திலன் காளிக்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை
சந்தமலர்க்குழலாள் தனியேவிளையாடு மீட்குறகிப்
பந்துபறித்துத் துசில் பற்றிக்கீறிப் படிதன்படி யசெய்யும்
கந்தன்மதலைக்கிப்பென் கவோம் கங்காயென் செய்கேனைன்செய்கேனோ?

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (வைவித்யாதி) தீழில்பாட்டிலே யசொதைப் பிராட்டி கிழையசத்துகங்கைக்கு உத்தரமாய்படி எல்லாரையும் பார்த்துத் தானும் இழந்தபடி சொல்லிவிட்டார்; அததைக் கேட்டுக் கிழையதத்து நங்கைமறமாற்றம் காணுகையாலே, வாய்வந்தபடி பழிந்துக்கொண்டு நம்பிழற்ற பிரானைக்கொண்டாடி, “இனி ஒருத்தருக்கும் இங்கேயிருந்து பிழைக்கவிரகில்லை” என்று கொண்டு, வெறுத்துக்கொள்ளுகிற படியைத் தாமதப்பலிக்கிறவென்று ஸங்கதி.

“கல்லாள்” என்றதுக்கு - தாத்தாயம் (அவ்வளவித்யாதி).
(கண்ணிவைப்பார்) வலைவைப்பார். (இவர்கள்) ராமகிருஷ்ணர்கள். (ச)
† (பா) பெருமையும் கடர்மையும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	இடம்	ப்ரதேசத்திலே
தந்தை	ம்!	குறுகி	சென்றுகிட்டி, (அவன்
புகுந்திலன்	(இப்பெண்பிள்ளையின்)	பந்து	அடித்துக் கொண்
நான்	தமப்பனார் [லர்;	பலித்து	பந்தை [டிருத்த)
இங்கு	வீட்டில் ப்ரவேசித்தி	துகில்	பரித்தும்
இருந்திலேன்	(தாயான) ராணும்	பத்திகேரி	பரியட்டத்தை
தொழிமார்	இந்த வீட்டில்	படிய	பிடித்துக் கிழித்தும்
ஆரும்	இருக்கிறதனில்லை;	செய்யும்	(ஆகஇப்படிப்பட்ட)
இல்லை	தொழிமார்களில்	படிநன்	தீம்புகளை
சீர்தம்	ஒருத்தியும்	நந்தன்மதலைக்	செய்யாசின்ற
மலர்	(அருகில்) இருந்திலன்;	கு	து(நூ)ர்த்தரூப்
குழலான்	பரிமளம்பிக்க	இங்கு	நந்தகோபர் குமாரன
தனியே	பூக்களணிந்த	என்கடவோம்	என்செய்யக்கடவோம்;
விளையாடும்	யயிர்முடியைய யுடைய	என்செய்கேள்! என்செய்கேளோ!	(இ)
	என் பெண்பிள்ளை		
	அத்கிதீயையாய்		
	விளையாடாநின்ற		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) சொன்னபடியே தலைக்கட்டிற்று. இவர்கள் தமப்பனார் புகுந்திலன்; நானும் இங்கிருந்திலேன்; (தொழிமாராருமில்லை) கூட்டிக்கொடுக்கைக்குத் தொழி மாருமில்லை. இவன்தான் பெண்பிறந்தார் தனியே விளையாடும்

ஆர்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கீழையகத்து கங்கைமுறையிட்டிக் கொண்டிருக்கச்செய்தே எதேனும் சொல்லி, அசலகத்தார் வதேனும்பெசக்கெட்ட மாட்டாத வந்தயசோதைப்பிராட்டியோடே மற் றும் அசலகத்தொருத்தி பெண்ணைக்களவு கண்டபடியையச்சொல்லி முறைப் பட அத்தசையை மறுபயிக்கிறொன்று ஸங்கதி.

பாட்டில் ப்ரமேயத்தையெல்லாம் கடாக்கித்து, கீழ்ப்பாட்டில் "ஆய்ச்சி யர்க்கு உய்வில்லை" என்றதும் திருவுள்ளத்திலோடி வ்யாக்யாதாவின் ௩௫ பாடாகத் தாத்பர்யம் (சொன்னவித்யாதி). "இங்கென்கடவோம்" என்று பறமாவசமாயிருக்கையாலே தன் பெண்ணைப் படுத்திப்படி எல்லார்க்கு மொக்கு மென்கிறுளையாலே அருளுகிறார் (இவர்களென்று); - பெண்க ளென்றபடி. (இ)

கடிசை பெரியதிருமொழி, க-ப, ஏ-தி, சு-பா, மண்மகன்கேள்வன்.

பார்த்துகொடுத்திரியும். அவர்களுடே சென்னைசிட்டிப் பந்தைப் பறித்தும், பரிசுட்டங்களைக்கிழித்தும், (படிநன்) பின்பு சொல்ல வொண்ணாதபடி களவுசெய்யும். (நந்தன்மதலைக்கு) ப்ரபுக்கள் கீழ் குடியிருக்க வொண்ணாதே ளரதுக்களுக்கும். (6)

மு:—

மண்மகன்கேள்வன் மலர்மங்கைகாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை அண்ணலிலைக்குழலாதி நம்சேரிக்கே + யல்லில்தான் வந்தபின்னைக், கண்மலர்சொர்த்து முலைவந்துவிம்மித் தமலச் செவ்வாய்வெறுப்ப என்மகன்வண்ணமிருக்கின்றவா நங்கா யென்செய்கே னென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூரிணையான யசோதா	வந்தபின்னை	வந்தபிறகு,
மண்மகன்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குய்.	கண்மலர்	கயகமலமானது
கேள்வன்	வல்லபனாய்,	சொர்த்து	மிகவும் வதங்கி
மலர்மங்கை	தாமரைமலரில் திருவ வதரித்தருளின ஸ்ரீ	முலை	முலைகளானவை
நாயகன்	நாயகனாய், [தேவிக்கு	வந்து விம்மி	நெறித்துக்கிளர்ந்து
நந்தன்	ஸ்ரீநந்தகோபர்	கமலம்	தசமரைபோலே
பெற்ற	பெற்ற	செம்	சிவந்திருந்துள்ள
மதலை	சிறுப்பிள்ளையாய்,	வாய்	அதரமானது
அண்ணல் தா	ஸர்வசேஷியான கண்	வெளுப்ப	(ஆத்தலாசாயப்ப போ
ன்	ணபிரானவன்,		கையாலே) ஓடுரு
இலை	இலையாலான	என் மகன்	மையைக் காட்ட
குழல்	முள்ளியை	எண்ணம்	என்னுடைய பெண்பி
காதி	காதிக்கொண்டு	இருக்கின்றது	நிதமானது [ள்ளையின்
அல்லில்	இரவில் [ற		(வைவாண்யப்பட்டு)
நம்சேரிக்கே	நம்முடைய சேரியே		இருத்தபடி பாராய்;
			என் செய்கேன்! என்செய்கேனே.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகனித்யாதி) தாய்மாரும் தாய்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகனித்யாதி) கீழை அசைகத்தான் பூசலி ட்டான்; அப்போதே அசல்சேரியில் நங்கை நன்மகனிிருக்கின்றவற்றைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அந்தத் தசையைடைந்து அதுபலிக்கிருரென்றுணங்கதி.

அசல்சேரியானவளுக்கு ஸ்ரீபூவல்லபனென்னுமது தெரிந்தபடியென் னென்ன; அதுக்கு இரண்டுவகையாக வருண்கிறார் (நாய்மாரித்யாதி). தாலா

† (பா) அல்லுற்றான்.

மாரொடு ஒருகோவையாயிருப்பாரும் உகக்கும் பாசரம். “மண் மகன்நாதனோ? மாமலரான் நாயகனோ?” என்றயிற்று உகப்பது. அன்றிக்கே, பாணயதா(டி)ரையில் அவர்களுக்கு தேகிகளுனவன்சி மர் இவளை இப்படிப்பதித்தினுன்னன்னமாம். (நந்தன்பெற்றமதலை) அதுக்குமேலே பிறப்பாலுண்டான ஏற்றம். (அண்ணல்) தன்னுடைய சேவரிதவத்தைக்காட்டி எல்லாரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கு மவன். (இலைக்குழலாதி) குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராதிரியிலே வந்தபின்னை. (கண்மலர்கோர்த்து) ஸம்போகாநந்தரம் விளைந்த கலவிக்குறிகள். (கமலச்செவ்வாய்) தாமரைபோலேயிருக்கிற அதரமானது. (வெளுப்ப) வெளுத்த என்றபடி. (என்மகன்வண்ணம்) இவன்றிறம் பெறுகைக்கு நான் எந்தைச்செய்வேன். (சு)

மு;—

*ஆயிரங்கண்ணுடை யிந்திரனருக் கன்றாயர் வீழ்வெடுப்பப் பாசனநல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம் போயிருந்ததற்கொரு பூதவடிவுகொண் டின்மகனின் அநங்காய் மாயனதனையெல்லாம்முற்ற வாரிவளைத் துண்டிருந்தான் போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!— ;	இன்று	இன்றையதினம்
அன்று	முற்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஆயர்	இடையர்கள்	போயிருந்து	போயிருந்து,
ஆயிரம் கண்	ஊழல்களாகூறான	ஒரு	அத்புதமான தொரு
உடை	.	பூதம்	பூதத்தின்
இந்திரனருக்கு	தேவேந்திரனுக்காக	வடிவுகொண்டு	வடிவைப்பூண்டு
வீழவு எடுப்ப	அந்நத்தினால்உதஸவம் செய்வதற்கு	மாயன்	(அழுது செய்தருளி ன) ஆய்சர்யசேஷ டிதமுடைய
நல்லன	நல்லவையான	உன்மகன்	உன் பிள்ளையானகண் ணன்,
பாசனம்	பாத்ரங்களிலே (சேயி த்து வைத்து)	அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி முற் றம்முற்ற	அந்நராசி முற் றம்
பண்டிகளால்	வண்டிகளாலே	வாரி	(கைகளால்) வாரி
புகப்பெய்த	கொண்டுவந்து தள்ளப் பட்ட	உண்டி	அழுது செய்து
அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி யடந் தும்,		வளைத்திருந் (அல்லாதாரப்போலே)	
		தான்போ	குழந்து கொண்டிருக் தான்போலும். (எ)

ட்டிப் பாட்டுப்பாடிப்போது பிள்ளை இவன்சொல்லுவாரென்று கருத்து. (சு)

க.அ.ச. பெரியதிருமொழி, 30-ப, ௭-தி, ௮-பா, தோய்த்ததயிரும்.

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (ஆயிரங்கண்ணித்யாதி) தான் ஆயிரங் கண்ணையுடையனாகையாலே இதரவினஜாதியலும், தான் தேவயோ சியிலே பிறந்தவனும், அத்தாலே துர்நாந்யாசிருக்கிறவனுக்கு இடையர் உதவையாகப்போத்தி நல்ல பா (ஓ) ஐங்கணிலே சோற் றையெடுத்து சகடத்தாலே கொடுவந்தானள், அத்தையடங்கலும் “கோவர்த்தகோஸ்யி” என்று தான் அமுதுசெய்த ஆஸ்சர் பசக்தி யுத்தன். (அதனையித்யாதி) அத்தையடங்கலும் அமுது செய்தாலும், அல்லாதாரைப்போலே இருந்தானயிற்று. (௭)

மு;—

தோய்த்ததயிரும் ஆயிரங்கண்ணியும்பா ஐ மோரோருடம் துற்றிடுமென்று ஆய்ச்சியர்கூடி யழைக்கவும் தானிதற்கென்கியிவளை நங்காய் சோத்தம்பிரானிவை செய்யப்பெறு மென்றிரப்பணரப்பகிலேன் பெய்ச்சிமுலையுண்டபின்னை யிப்பின்னையைப் பேசுவதஞ்சுவனை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோய்த்த தயிரும்	நங்காய்:- “தோய்த்த வார்த்த தயிரையும்	ஆய்ச்சியர் கூடி	இடைச்சிகளடைய திரளாகக்கூடி
நது	(புதிதாக உருக்கப் படும்) பரிமளித	அழைக்கவும்	கூப்பிடச்செய்தேயும்
நெய்யும் பாஹும்	நெய்யையும் [மான பாலையும்	நான்	(அவனைப்பெற்ற தாயான) என்
ஓரோருடம்	ஓவ்வொரு தடாக்களி னின்றும்	இதற்கு	இந்தச்செயலுக்கு
துற்றிடம் என்று	(கண்ணிரான்) அமுது செய்துவிடுவன்” என்று	என்கி	கடுபட்டு, (அகத்தாம்)

அநு;—எழாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி) அசலகத்தாரும் ‘அசல்சேரியா ரும் எல்லாரும் எககாலத்திலே முறைப்பட்டபடியைக்கண்டு, “என்னபுதுமை, நீங்களும் பின்னாபெற்றதில்லையோ? என்மகனித்தனை செய்யவல்லனோ?” என்றுயசோதைப் பிராட்டி சொல்ல, அத்தைக்கேட்டு எல்லாரும் ஒருவிடரு ய்ச் சேர்ந்து, “பருப்பதத்தை யுண்டவனன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாதது மொன்றுண்டோ?” என்கிறவர்கன்படியாலே, அநுபல்கிறுவென்று ஸங்கதி.

(பாஹங்களிலே) பாத்தர்களிலே, “பூதவடிவுகொண்டு” என்றவநத்த ரும் “உண்ட” என்றுசேஷம். (௭)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-நீ, ௮-பா, தோய்த்தவியிரும், ௧௮௪௩

இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி	(இப்பிள்ளையானவன்)	
பிரான்	"உபகாரகனே!	பேய்ச்சி	பூதனையின்
சோத்தம்	உணக்கோரஞ்ஞவி;	முலை	(விஷயிற்சமான) முலையை
இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை		
செய்யப்பெறு	(இனி) செய்யாதொழியவேணும்"	உண்டபின்னை	அமுதுசெய்தபின்பு,
ய		இப்பிள்ளையை	இப்பிள்ளையிடையாட்டத்திலே
என்று	என்று அநுசயம்பண்ணிக் கொண்டு	பேசுவது	பொடிந்து வார்த்தை சொல்லுவதைப் பற்றி
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) பார்த்திப்பேன்;	அஞ்சுவனே	மிசவும் பயப்படாரின் நேன். (அ)
உரப்பினிலேன்	சீறிப்பேசமாட்டுகிறிலேன்;		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) நின்ற நின்ற அவஸ்தைகளுக்கோறும் சேஷியாதபடி பண்ணினாளுயிற்று. தோய்த்த அட்டின தயிரையும், புத்துருக்கு நெய்யையும், நெய்வாங்குரைக்கு யோக்யமானபாலையும் சேஷியாதபடியாக அமுது செய்யுமின்று ஆய்ச்சியவிரல்லாரும் கூப்பிடச்செய்தேயும். (நாண்தற்கெளகி) நான் இதுக்கீடுபட்டு, இவனை ஆக்ரஹியாதே (பிரானே சோத்தம்) "இவ்வனை செய்யலாகாதுகான்" என்றும் இரவாரித்பன். என்செய்ய, உன்முகனானபின்பு நிக்ரஹிக்கலாகாதோவென்ன; இவன் பூதனையுண்டயமுலையை அமுதுசெய்தபின்பு என்னுடைய பிள்ளையென்றிருக்க அஞ்சவின். (அ)

ஆர்;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எல்லாரும்கூடி, "இந்தானுகிட்ட சோற்றையெல்லாமுண்டவனுக்கு இவ்வூர்பால் வெண்ணெய் முதலானவை சேஷிக்க விரகுண்டோ? தீம்பிலே கைவளரும்படி பண்ணினாய் சீயன்றோ" என்று கூசலிட, அத்தையெல்லாங்கேட்டு பூதவாரணங்கவிட்டு எல்லாரும் கேட்கும்படி அதிலே ஒருந்நியைப்பார்த்துப் "பேய்முலையுண்டவனை நான் உரப்ப அஞ்சுவன், இங்குள்ளைக் குற்றம்சொல்லவேண்டா" என்ற அவன் தாயாயதுபவிக்கிறவென்று ஸங்கதி.

(நின்றநின்ற அடிஸ்ததைகள்) என்றது - ஒருகையத்துக்கே தயிராகசமுதலானவெல்லாத் தசைகளைக்கை. (அட்டின) வார்த்த. (ஆக்ரஹியாதே) கோப்யாதே. (அ)

க.அ.ச.ச. பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௬-பா, ௪௦ம்வலியுமுடைய.

மு;—௪௦ம்வலியுமுடையவர்க்கும் பிறந்தவெழுதிங்களில்
 எடலர்கண்ணியினுனை வளர்த்தி யமுனைநீராடப்போனேன்
 சேடந்திருமறுயார்வன் கிடந்துதிருவடியால் மலைபோல்
 ஓடும்சகடத்தைச்சாடியபின்னை யுரப்புலதஞ்சுவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
௪௦ம்	சீர்பலத்தையும்	திரு	பிராட்டியையுமர்
வலியும்	மிடுக்கையும்	மறு	ஸ்ரீவதஸத்தையும்
உடைய	உடையனாய்	மார்பன்	திருமார்விலே உடை
இரங்கி	பூர்ணான இப்பின்னை		யான இவன்,
பிறந்த	அவரித்த	மலைபோல்	ஒருமலைபோலே
எழுதிங்களில்	ஏழாம்மாஸத்திலே,	ஓடும்	ஊர்சின்ற
எடு	இதழ்களானவை	சகடத்தை	(அஸாராவிஷ்டமான)
அவர்	அலராநின்றான்		சகடத்தை
கண்ணியினு	மாலையாலே அவங்கரிக்க	கிடந்து	தான் கிடந்த கிடை
னை	கப்பட்டுள்ள இப்		மாருதே
	பின்னையை	திருவடியால்	திருவடியாலே
வளர்த்தி	(குளிப்பாட்டித்) தூவ	சாடியபின்னை	முறித்துத் துகளாக்கி
	கப்பண்ணிவிட்டு,		ன பிரகு
யமுனை	யமுனாகதியிலே	உரப்புலது	(இவனைச்) சீறிப்பேசு
நீராட	நீராடுவதற்காக		மவிஷயத்திலே
போனேன்	போனேன்;	அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன். (௬)
சேடன்	மிகவும்இளையனாய்		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (௪௦மித்யாதி) கனமுடைமையும்
 மிடுக்குமுடைய இப்பின்னை ஏழாமாஸத்திலேகுளிப்பாட்டிச்செவ்வியு
 முடைத்தான மாலையைச்சூட்டி வளர்த்திவைத்துப்போனேன், யமு
 நையிலே நீராட. (சேடன்) அத்யந்த சைசுவத்தையுடையவன்; இவ

வாநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (௪௦மித்யாதி) எல்லாரும்கூடி "பேய்ச்சிமுலை
 புண்டத்தை நினைத்தஞ்சுவன்" என்றாய்; பின்னையினுடைய ஜீவநாதருஷ்ட
 த்தாலே அவன் முடிந்தான்; அதனைக்கண்டு நீ அஞ்சுகைக்குப் போருமோ
 வென்ன; அது ஒன்றுமேயோ? சகலிதைத்தபடியைத் தேளுங்கோளென்கிரு
 ளென்று ஸங்கதி.

(கனமுடைமை)-காயபலம். (மிடுக்கு)-பராபிபவகலாமர்த்தயம். (எடு)-
 தனமாய், (அவர்)புஷ்யமாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (செவ்வியித்
 யாதி). (௬)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௦௧-பா, அஞ்சுவன், ௧௮௪௫

ன் செய்யும் செயல்களடைய ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கும். (திருவடி யால்) திருவடிகளாலே மலைபோலே ஊருகிற சகடத்தைச்சாடித்து களாக்கினபின்பு இவனைப்பொடிய அஞ்சுவன், (௧)

மு;—

அஞ்சுவன்சொல்லி யழைத்திட நங்கைகளாயிர காழிடுமய்யை பஞ்சியமெல்லடிப்பிள்ளைகளுண்கின்ற பாகந்தான் வையார்களே கஞ்சன்கடியன் கறவேட்டுநாளி லென்கைவலத்தாதுமில்லை நெஞ்சத்திருப்பனசெய்துவைத்தாய்மய் யென்செய்கேனைன்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்கைகள்	பூர்ணைகளான பெண் கள்!	கடியன்	யிகவும் க்ஞரனாயிரா நி ன்றான்;
சொல்லி	(இவன் செய்த தீம்புக ளைச்) சொல்லி	கறவு	(அவனுக்குக் கட்டவே ண்டிய)கப்பமானது
அழைத்திட	(இவனை) அழைக்க பயப்படாநின்றேன்;	எட்டுநாளில்	எட்டு நாளைக்குள் கட் டவேண்டும்படி னா
அஞ்சுவன்	கண்ணபிரானே!	மீட்டத்தது;	
மய்யை	பஞ்சபோலே	என்	எனக்கு
பஞ்சியம்	ம்ருதுவான	கைவலம்	கைம்முதல்
மெல்	அடிகளையுடைய	ஆதும் இல்லை	ஒன்றுயில்லை ;
அடி	(உன்னோடொத்த ஆ யிரம்) பிள்ளைகள்	(ஆனபின்பு)	
பிள்ளைகள்	புணியானின்ற	நெஞ்சத்திருப் (என்னுடைய) நெஞ் பன	சில்புண்பட்டிருக்கு
உண்கின்ற	ஆயிரநாழிகளிலே நி ய்யை	ம்படியான கார்யங் களை	
ஆயிரநாழிகளிலே	தைக்கப்பட்டகெய் யில்	செய்துவைத் பண்ணிவைத்தாய் ; தாய்	
ய்யை	பாதிபாகத்தையும்	என்செய்கேன் என்செய்கேனே. (௧௦)	
பாகந்தான்	சேகரித்து வைக்கிறவர்		
வையார்கள்	கம்ஸானவன் [கள்];		
கஞ்சன்			

ஆக;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும், பிள்ளைச் செவ்வைக்கேட்டைக்கேட்டித் தாங்கனெல்லாரும் முகங்களைப்பாத்த துக்கொண்டு இனி மறுமாற்றமுண்டொ வென்று திகைத்திருக்க, அவர்க ளெல்லாரையும் பார்த்து, "நீங்கள் எது சொல்லிலும், இவனைக்கூப்பிட நான் அஞ்சுவன்;" என்று நிருத்தரமாகச்சொல்ல, எல்லாரும் "இப்படியுண்டோ? உனக்குக் கட்டவழிக்கவும் எளியனாயிருக்க, உரப்ப அஞ்சுவன்" என்கிற

கடிசை பெரியதிருமொழி, கல-ப, ஏ-தி, கக-பா, அங்வுணம்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு, (அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட)
 (பஞ்சியமிக்கயாதி) பஞ்சுபோல மருதுவான அடியையுடையாயிரு
 க்கிற பிள்ளைகள் ஆயிரநாழி நெய்யை உண்கிறவிடத்தில் பாசியும்
 சேஷியாதபடியாயிற்று புஜித்தது. (சஞ்சன்கடியன்) கம்ஸனா
 வன் சாலக்கொடியவன். (சறவெட்டுகாளில்) சறவென்று-இறைக்
 குப்பேர். எட்டுகாளில் இறை இடையர் பாசிருக்கக் கடவதாயிரு
 க்குமிதே. (என்னைவலத்தாதுமில்லை) எனக்குக் கைம்முதலென்று
 மில்லை. அன்றிக்கே, என்னையில் பலமில்லை என்னவுமாம். (வெஞ்
 சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்கம்பி) என் நெஞ்சுப்புண்மாறுதபடி
 யாகப் பண்ணினாய்; நான் இக்காரஹஸ்த்தய தர்மத்தை எங்களை
 அதுஷ்ட்டிக்குமாடி. (கல)

பு;—

அங்வுணம் தீமைகள் செய்வர்களோ கம்பி ஆயர் மடமக்களைப்
 பங்கயகீர்குடைத்தாடுகின்றார்கள் பிள்ளை சென்றொளித்திருந்து
 அங்கவர் பூத் துகில்வாரிக்கொண்டிட டரவேரிடையாரிப்ப • •
 மங்கைகல்வீர்வந்துகொள்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போ லும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பி	கண்ணிரானே!	செய்வர்களோ செய்கக் கடவதோ?;	
ஆயர்	இடையர்களுக்கு	பங்கயகீர் தாமரைப் பொய்கை	
மடம்	பய்யைகளான	குடைத்து அவகாஷித்து [யிலே	
மக்கள்	பெண்கள்திறத்திலே	ஆடுகின்றார்கள் கீராடப்புக்க ஸ்திரீக	
அங்வுணம்	அப்படியங்குட	ளுடைய	
தீமைகள்	தீம்புகளை		

விதில் நாம் குடிவாங்குபித்தனை. பெண்களைப் புடைவைகளை உரிவது
 முதலான தீமைகளுக்கு ஒரு கணக்கில்லையென்று முறைப்படி, அவர்களை
 விட்டு அவர்கள் முன்னே தனிப்பினையை கயமிக்க ஒருப்படுகிறோள் மேல்காறு
 பாட்டுடென்று ஸங்கதி.

*சோதே அறம்செய்யும் நந்தகோபாலன்பிள்ளையாகையாலே" தீதான் - தன்
 னேராயிரம் பிள்ளைகளல்லது உண்பதில்லை; அவர்களுள்வாரக்கும் ஆயிரநாழி
 நெய்யைத்தாராதே தீராத; அவர்களுண்னும்பொது சேஷித்ததை யாதிதும்
 இறைக்குக்கட்டி வைக்கவிரகில்லை. கொண்கிறநகைக்குக்கைம்முதலுயில்லை;
 நீயே என்னகத்திலே இத்தனை தீம்புசெய்கிறது' என்று வெறுக்கிறுனென்று
 விவகித்து உட்கருந்தருளுகிறார் (என் நெஞ்சித்தயாதி வாக்யத்தையத்தாலே).

பெரியதிருமொழி, கடு-ப, எ-தி, கடு-பா, அச்சந்தினைத்திணையும், கஅசள்

பின்னெசென் பின்னே போய் ற ஒளித்திருந்து மறைத்து கொண்டிரு அங்கு அவ்வட்டத்தில் [ந்து அவர் அந்த ஸ்திரீகளுடைய பு அழகிய துதில் பரியட்டங்களை யடை வாரிக்கொண் வாரிக்கொண்டு, [ய ட்டி	இசப்ப நல் மங்கைமீர் "அழகிய பெண்கள்! வந்து காணிருக்கு மிடமேற வந்து கொண்பின் உங்கள் துகில்களைப் பெற்றுப்போங்கே ள்" [ண்டு என்று என்று சொல்லிக்கொ மாம் மாத்தினுச்சியிலே எறியிருந்தாய் எறியிருந்தாய், போலும்	(தந்தாம் பரியட்டங்க ளை) யாசிக்க, "அழகிய பெண்கள்! காணிருக்கு மிடமேற வந்து உங்கள் துகில்களைப் பெற்றுப்போங்கே ள்" [ண்டு என்று என்று சொல்லிக்கொ மாம் மாத்தினுச்சியிலே எறியிருந்தாய் எறியிருந்தாய், போலும்
(அவ்வகையிலே) அரவு ஏர் அரவு போலே நண் ணிதான் இடையார் இடையையுடைய அ ப்பெண் பிள்ளைகள்	(கக)	

வ்யா;—பதினொரம்பாட்டு. (அங்கனுயித்யாதி) சொல்ல
வொண்ணாதபடியான தீம்புகளை விளைக்கக்கடவதோ? ஒரு சூடியி
லே பிதந்த பெண்பிள்ளைகளைச்செய்யும் தீம்பு. தாமரைப் பொய்கை
யிலே சென்று ஒளித்திருந்து அவர்களுடைய பரியட்டங்களை யடை
ய வாரிக்கொண்டு. (அரவேரிடையாரித்யாதி) அரவுபோலே நண்
ணிய இடையையுடைய ஸ்திரீகள் இரக்க, (மங்கைமீர் துகில்
கொண்பினின்று மாமேறியிருந்தாய்போலும்) வேணுமாகில் இங்
கினை ஏறிவாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்றிருந்தாய். (கக)

மு;—
அச்சந்தினைத்திணையுயில்லையிப்பிள்ளைக் காண்மையுச்சேவகமும்
உச்சியில்முத்திவளர் த்தெடுத்தேனுக்குரைத்திலன்தானின்றுபோய்
பக்கிலைப்பூங்கடம்பேறி விசைகொன்பொய்ந்துபுக் காயிரவாய்
மச்சழல்பொய்கையில்நாசத்தினேசியிணைக்கிவைந்தாய்போலும்.(கஉ)

அநு;—பதினொரம்பாட்டு. (அங்கனுயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "என்
செய்கேன்" என்று தன்னைப்பார்த்துசேறேயும் சிலரைப்பாரா அச்சந்தோற்ற
நீற்க, அந்தநாம் கங்கைகள் சொன்ன தீம்புகளைத்தான் சொல்லி இப்படி
செய்ய வகிக்குமோ வென்று கேட்கிறுனென்று ளப்கதி.

(செய்யும் தீம்பு) என்றவந்தாம் "எதென்று" என்று சேஷம்; இது
க்கு "கொள்ளுங்களென்று, இருந்தாய்" என்றத்தோடே அர்வயம். (கக)

கடிசை பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௨-பா, அச்சுத்தினைத்தினையும்

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
இப்பிள்ளைக்கு இத்தப்பிள்ளைக்கு		பூ	பூத்தத்திடந்த [தி
தினைத்தினை சுஷத்தம்		கடம்பு ஏறி	கடம்பமரத்தின்மேலே
அச்சம் இல்லை பயமில்லை ;		விசைகொண்டு பெரியவேகத்தோடே	
ஆண்மையும் பெருவுழும் [து;		பாய்ந்துபுக்கு (மடுவிலே) ஏறப்பாய்ந்து,	
சேவகமும் சேவகப்பாடுமே யுள்ள		ஆயிரம் வாய் ஆயிரம் வாயாலும்	
உச்சியில்முத்தி உச்சிமோந்து		நச்சு அழல் விஷத்தை உமிழா நிற்	
வளர்த்துளடுத் வளர்த்தெடுத்தநாயா		பானாய் [கிடக்கிற	
தேனுக்கு ன எனக்கு		பொகையில் நச்சுப் பொய்கையிலே	
தான் தான்		நாகத்தினோடு காளிய நாகத்தினோடு	
உரைத்திலன் (செய்யப்புகும் செய்		கீ	இனம்பருவத்தனான கீ
கைகளைச்) சொல்		பிணங்கி போர்செய்து	
லுகிநிலன் ;		வந்தாய்போல வந்தாயோதான்.	
இன்று போய் இன்றைக்குப்போய்		ம்	(௧௨)
பச்சிலை பசுமையான இலைக			
ளை யுடைத்தாய்			

வ்யா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) பயமேகதேசமும் கூட வில்லை, இப்பிள்ளைக்கு. (ஆண்மையித்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனமும் சேவகப்பாடுமேயாயிற்று உள்ளது. (உச்சியில்முத்தி) உச்சி மோந்து வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு, ஒன்றுமுரைத்திலன் தான். இன்றுபோய், (பச்சிலையித்யாதி) திருவடிகளோநிண்டான வ்யாபரத்தாலே தழைத்துப் பூத்தகடம்பிலே எறிப்பெரிய வேகத்தாலே மடுவிலே ஏறப்பாஞ்சு; (ஆயிரவாயித்யாதி) ஆயிரம் வாயாலும் விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய் தான் நச்சுப்பொய்கையிலே கிடக்கிற காளியினோடே பிணங்கி வந்தாய்போலே இருந்தது. (௧௨)

புரு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பொய்கையிலே பெண்ணோடு பிணங்கிபடியைச் சொல்லச்செய்தே, நச்சுப் பொய்கையிலே போனது எம்ருதிவிஷயமாய், அதுக்கு வயறு மறுவியத்தைச் சொல்லி வெறுக்கிறெனென்று ஸங்கதி.

“தினைத்தினை”-என்னத்தினையென்னுமாபோலே, அப்பத்தைச்சொல்லுகிற தென்கிரார் (பயமித்யாதி), தினை-சுஷுந்தாதாயம்; “இப்பிள்ளைக்கு” என்னையாலே நக்கைகளையும் ஒருகண்ணாலே பார்த்துச்சொல்லி, மேலே இவளை ஒருகண்ணாலே பார்த்துச் சொல்லுகிறெனென்று கொள்வது. ... (௧௨)

மு—

தம்பாமல்லைவாண்மைகளைத் தனியேநின்ற அறாம்செய்வரோ?
எம்பெருமான ஊன்னைப்பெற்றவயிறுடையேனினியானென்செய்கேள்
அம்பாமெழுமதிருநிடிஞா லங்கனல்செய்கணுடை
லம்பழிகாநத் துமால்விடையோடு பிணங்கிவந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை வினாவிக்கக் கடவ கண்ணனே!	இனி என்செய்கேள்;— அம்பரம் எழும் உயரிதக லோகக்கொ ல்லாம்	
தாம்	ஓரோ காரியங்களிலே யீழிவார்	அதிரும்	அதிரும்படியாக
தம்பரம்	அல்ல தந்தாமால் செய்து த ன லைக்கட்ட வொண்	இடி	முழுக்காரின் துள்ள
ஆண்மைகளை	வீரச்செயல்களை [ஊத தனியேநின்ற தனித்து நின்று	குரல்	தவநிலையுடைத்தாய்
செய்வரோ	செய்யற்கடவர்களோ?;	அனல்	கெடுப்புப்போலே
உன்னை	இப்படி அனாத்யமான செயலைச் செய்கிற	செம்	சிவந்த
பெற்ற	பெற்ற [உன்னை	கண் உடை	கண்களை யுடைத்தாய்
வயிறு உடையே வயிற்றை	யுடையளா	மால்	சுறுத்திருந்துள்ள
ன்	ன்	விடையோடு	ரிஷபங்களோடு
யான்	யான்	லம்பு அவிழ்	மணம்மாளுதேறித்ய வளந்தமான்
		அங்கு காணத்து அச்சோலைக்குள்ளே	
		பிணங்கிவந்தாய்போலும். (௧௩)	

வ்யா;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பாமித்யாதி) ஓரோ காரிய
ங்களிலே இழிவார் தந்தாமால் செய்து தலைக்கட்டலாம் கார்யங்
களிலே யன்றொ இழிவது. (ஆண்மைகள்) ஓரோவொன்றையே

அரு;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பாமித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் "காகத்தி
ஞெடு பிணங்கி நீ வந்தாய்" என்னக்கேட்டு, நீ இதுக்கஞ்சையேனுமோ? சிறுப்
பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே நான் நச்சமுலையுண்டதாகச் சொன்னாயே. இவ்
விஷயம் எனக்கு ரஸ்யமானது ஆறுமணித்தமென்று ப்ரவித்தமாயிருக்கை
யாலே "விஷமெருத ப்ரக்குதி இவன்." என்று தேறிருக்கலாமெ பென்ன;
அதுவொன்றுமோ தேறியிருக்கைக்கு; மலைபோலே பெரியவிடைகளின்மேல்
விழந்ததுக்கு நானென்செய்கே சென்கிறனென்று லங்கதி.

கார்யங்களை என்னவேண்டியிருக்க, "ஆண்மை" என்று விசேஷிப்பதத்
தாலே சொல்லுவானென்னென்ன வருளுவிழர் (ஓரோவென்று தொடங்கி).

க.ஆ.தி. பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௪-பா, அன்னநடை.

தலைகாணவொண்ணுதபடியிருக்கை. (தனியே ரின்று) கம்பி மூத்த பிரானோடே கூடநின்று செய்தானாகில் தண்ணெய்ச்சில் வாராதபடி அவன் தலையிலே ஏதிலலாம். (தாம்செய்வரோ) "தந்தாமையும் பார் க்கவேண்டாவோ? (எம்பெருமான்) உன்னைப்பெற்றவி தலை அமை யாதோ வயிற்றெறிச்சலுக்குவேண்டிவது. நீ ஒருசெயலைச் செய்ய வேணுமோ? (அம்பாமேழும்) உபந்தலோகங்கள் அதிரும்படியான த்வசியையுடை த்தாய், அகவாரில் மரமெல்லாம் தெரியும்படி ஒரு ப்புப்போலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களைரி கூட நித்யவலந்தமான சோலைக்குள்ளே பிணங்கிவந்தாய் போலே யிருந்தது என்கிறான். (௧௩)

மூ;—அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிற்றடித்தஞ்ச அருவரைபோல் மன்னுகருங்களிற்றுருயிர்வள்விய மைந்தனைமரகடல்குழ கன்னிசன்மாமதிள்மங்கையர்காவலன் காமருசீர்கலிகன்றி இன்னிசைமலைகளீரோழும்வல்லவர்க் கெதுமிடரில்லைய.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னநடை	தாமசநியையும்	மைந்தனை	மிடுக்களுன கண்ணபி
மடம்	ஆகமகுணத்தையு மு	மரகடல்	ரான் விஷயமாக,
ஆய்ச்சி	டையளான	குழி	அகழாகப் போரும்படி
வயிற்றடித்து	யசோதைப் பிராட்டி	ரன்னி	யான கடவாலே
அஞ்ச	யானவன்	நல்	குழப்பட்டதாய்,
அருவரைபோ	வயிற்றிலே அடித்துக்	மா	ஸார்வதமாய்
ல்	அஞ்சும்படி, [கொண்டு]	மதிள்	விலகாணமாய்
மன்னு	பெரியதொருமலைபோ	மங்கையர்	அரண்கப் போரும்படி
சுரு	ல்	காவலன்	யான சூகந்தையு
களிறு	லே	காயரு	டைத்தரண
ஆருயிர்	பொருந்தியிருக்கிற		மதினையுடைய
வவ்விய	கருமையையுடைய		திருமங்கைய லுள்ளார்
	குவலையரபீடத்தின்		நிர்வாணகராய் [க்கு
	அருமையான உயிரை		ள்ருநனை யமான
	அபஹரித்த		

(தலைகாண) எல்லையாண, வ்யாகக்கயாந்ருவா க்யம் (கம்பியித்யாதி), (தந்தாம) தன் னென்குமார்யத்தை யென்னை, ... (௧௩)

சீர்	கல்பாணகுணங்களை யு	மாலைகளீரேழு சொல்மாலையான பதி
	டையரான	ம் னான்கு பாசாங்களை
கலிகம்-நி	ஆழ்வாட் (அருளிச்செய்	வல்லவர்க்கு ஓதவல்லவர்களுக்கும் யும்
இன்	இலரிதான [த]	இடர் தன்பமானது
இசை	இசைசுரையுடைய	ஏதம் இல்லை ஈஷத்தமிழ்கலை. (கஅ)

வ்யா;—பதினொலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) ஆகர்ஷகமான உடையபுடையனாய், அம்மகுணேபேதைதயாயிருக்கிற யசோதைப் பிரீசட்டியானவள் வயிற்றிலே அடித்துக்கொள்ள. (அருவரை போல்) மலை காங்கொண்டு நடந்தாப்போலேயாய், கண்டார்கண்கள் கிரீசரிப்படிப்படியிருக்கிற ஆணையை முடித்துப் பொசுட்டமிடுக்களை, (மாகடல்) கடலை அகழாகவுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாணமான ஆழ்வார். (இன்னிசையித்யாதி) இத்திருமொழியை வல்லவர்களுக்கு யசோ

அந;—பதினொலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இவ்வாழ்வாருக்கு யசோதைப்பிராப்தி தசைபற்றத்து க்ருஷ்ணன் தீம்புகளையும் அதிமாதுஷ்செஷ்டாதங்களையும் ஸாஷாத்தரித்து அதுபவிக்கும்போது, பத்தாம்பாட்டிலே சேரே அவனோடு வார்த்தை சொல்லுகையாலுண்டான அதுபவாதிசயத்தாலும், வயிறுமறகுப்படியான ஆண்மைகளையும் திருமேனிசெனகுமார்யாதிகளையும் கண்டி வயிறடித்துக்கொள்ளும்படியான ிலேமத்தாலும், கீழ்த்திருமொழிகளின் கீணத்திலே பத்துப்பாட்டாக வருளிச்செய்யும் கட்டளையும் மறத்தும் ஈரேழாக வறுஸந்தித்தாரென்று கண்டுகொள்வது.

கீழ்செனகுமார்யத்துக்கு அஞ்சினபடிசொல்லி, இதில் வயிறுபடித்தபடி சொல்லிநிறென்று ஸங்கதி. அந்த அச்சம் தீரும்படிக்குக் குவலயாபிடத்தைக் கொண்டு பெருமடுக்கைக்காட்டத் தெளிந்தவந்தாம், இத்திருமொழிக்குப் பவம்சொல்லுகிறாரென்று மேலுக்கு ஸங்கதி.

தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழியும்கிறபாட்டுக்கள் ஓரேழும், சேவகத்தைப் பேசுகைப்பாதாயேந தோற்றும்படியான தோரேழுமாகப் பிரித்து “ஈரேழு மென்றார்” என்று விவகரித்து, பாக்ருதோபயுத்தமாக வருளுகிறார் (இத்திருமொழியை யித்யாதி). (கஅ)

ஆயர் திருவடிகளை சரணம்.

கடிநில பெரியதிருமொழி, கலப, அ-தி, சு-பா, காதிங்கடிபாட்டு.

தைப்பிரசுட்டியுடைய அதுபவத்தில் குறைய அநுபவிக்கவேண்டா
வேண்டியார். (கச)

பெரியவாச்சாண்டிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளைசரணம்.

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

காதில் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெயையும் பெண்களைபொமாக்கக் களவுதாண்டி
மது தவிர்ந்து அவர்களும் கைபுகுந்து நினைத்தபடியே ஸம்ஸ்லேஷை
முன் ப்ரவ்ருத்தமாய் நின்றதுகீழ்; இனி இதுப்ரஸித்தமாய்ப்படியான
வாரே அகவநின்றான்; இவர்களுக்குப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து
ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய மத்தயந்திரமாய், அறமுருடுகொளுத்தியி
ருக்க, அவ்னும் வருத்தி காலைக்கையைப்பிடித்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி
யைப் பேசுகிறது. திருக்கிறது.

மு;—காதில்சடிப்பிட்டுக் கலிங்கமுடுத்துத்
நானூல்வ நண்ணத்துழாய்கொடணிந்து
போதமறுத்துப் புறமேவந்துநின்றிர்
எதுக்கிதுவென் னிதுவென் னிதுவென்றே. (க)

ஆ;—காதில் ப்ரவேசம். “கந்தன்பெற்றமதலை கஞ்சேரிக்கே அல்லில்
தான் வந்தபின்னை, கண்மலர் சேர்த்திதயாதி - என்மகள்வன் னயிருக்கின்ற
வாகங்காய், வன்செய்கேன்” என்கையாலும், “அங்கனம் தீமைகள்செய்வர்க
ளோடம்பி” என்றுதாயும் ஆணுடவிட்டபடியாலும், உம்ஸ்தகரணம் தலையெ
டுக்கும்படி ஸம்ஸ்லேஷைப் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதுவாத்மிக்கவேணுமென்று, பிரி
ந்தவாந்தரம், பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமல் ஊதிதல்தலையெடுத்ததென்றும்
எங்கதையை யருளுகிறார் (வெண்ணெயையுமிதயீறி), (ப்ரஸித்தமாய்ப்படி)
யிகவும் உம்ஸ்தகமாய்ப்படி கைபுகுந்ததென்னுப்படி. (மத்தயந்திரம்) காளுக்கு
மத்தயம்-ஸாயங்காலமென்றபடியாய், அத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸாயங்
காலமாவது-கேவலம் லிஸ்லேஷமுயன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷமுயன்றிக்கே,
முன்னேநித்திரிலையானவாதே யென்னை. ... * ... * * *

பெரியதிருமொழி, கரு-பா, அ-தி, உ-பா, காதிஸ்கடிப்பிட்டு, கடிபடுக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதிஸ்	காதிலெ	மணிந்து	(திருமுடிமை) அவந்
கடிப்பு	காண்புஷணத்தை	கரித்து	கரித்து
இட்டு	காத்திக் கொண்டு,	போது	(வருமகக்குக் குறிப்
கலிங்கம்	கடிப்பத் திருப்பரியட்		பிட்டுக் கொண்டு)
	டத்தை		காலத்தை
உகத்து	நரித்துக்கொண்டு,	மலுத்து	அதிகாரமித்து
தாது	இதழ்க்கையுடைததாய்	புரவெ	பின்புறத்தில்
கலவ	விலவதணமாய்	ஏதுக்கு	ஏதுக்காக
தகா	குவிர்ந்த	வந்துநின்றீர்	வந்துநின்றீர்?
அம்	அழகிய	இது ஏன்	இவதன்னகாரியம்,
துழாய்கொடு	திருத்ததாய் மாலை	இது ஏன்? இது ஏன்னோ!	(க)
	மையக்கொண்டு		

வயா;—முதற்பாட்டு, (காதிஸ்கடிப்பிட்டு) பெண்களையே... ஸம்ஸீலஷித்த வநுகிறவன் கடிப்பிட்டு வருகையாவதென்னென் னின்; பால்யாவஸ்துதையில் பிழிகொடாதே தீம்பில் கைவளர்ந்து திரிசையாலே காதுகுத்த அவஸாமில்லை; பின்பு பருவம் நிறைந்து விளையாடப்படுகலாதே பெண்களைய "விடுகாதழகியார்" என் றும், "சொன்னயழகியார்" என்றும் சொல்லுகிற கேடிபலகம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே பின்புகாணும் காதுகுத்தப்புக்கது. அதுபெருக்கிளரப் பற்றுக்கிறதில்லைகாணும்.

வநு;—முதற்பாட்டு, (காதிலித்யாதி) (க) "காதிஸ்கடிப்பை நோவத்திரி கிலுனக்கிவகு இழுக்குற்றென்காதுகள் கொந்திடுகில்லைன்" என்றத்தைத் திருமுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி), (உ) "கை யிந்திரியை இடுகிடாயின்றிந்த காரிகையார் சிரியாமே" என்ற தரய்வாய் சொல் தன் நெஞ்சக்கேற அநபுதயானவாதே காதிஸ்கடிப்பிட ஒருப்பட்டா னென்கிறார் (பின்பித்யாதி), ஆனால் (ங) "மகரக்குழைக்கொண்டி வைத்தேன்" என்றானே; காதுபெருக்கி * மகரகெழிற் குழைக்காதனாயன்றோவா அடியபது. கடிப்பிட்டுவரவேண்டுவானென்னென்ன வருகிறார் (அதித்யாதி), கடிப் பிட்டதுக்கே போதுமதித்ததாய் குற்றமாய்விழச்செய்தே, மகரக்குழையிட்டு வருமளவுதாழ்த்தால் முகம்பெறவிட குண்டிடாவென்ற கருத்து.

(க) பெரி-தி-உ-க-கஉ, (உ) பெரி-தி-உ-க-க, (ங) பெரி-தி-உ-க-க

சுடிகிடி பெரியதிருமொழி, கா-ப, அ-தி, சு-பா, காதின்கடிப்பிட்டு

“காதி” என்றையாவே வெறுப்புறத்திலே பெண்பிறந்தாரை ஆரம்பாரணைகளைக்கிச் சொன்னவற்றாயிற்று. அதுக்குமேலே சுடிப்பையும்ட்டானாயிற்று. யுவாச்சனாழி ரூப்பார்க்கு ஆராட்சிதோற்றச்செய்யும் செயலாயிற்று. (கலிங்கமுடித்து) கல்லுபுடவைகளையும் உடுக்கமாட்டாதவர்கள் உடுக்கப்படுகவாறே பொல்லாதாயிருக்குமாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, உடைவாய்ப்பாவே கெஞ்சுபிணிப்புண்ணும்படியாகவாயிற்று உசிப்பது. (தாதுகல்ல) பரிமளத்தையும் செவ்வியையும் குளிர்த்தியையமுடைத்தான இருந்துழாய்மாலையை முடிக்கவல்லன்; முடித்தவாறே கண்ணுக்கு ஆகர்த்தகமாயிருக்கும்பே.

(போதாமறுத்து) காலத்தைத் தப்பினுனாயிற்று, ஒப்பித்துவாலேண்டிகையாலே, இவர்களுக்கு உடலாக ஒப்பிக்கிறத்தோடு இவர்களோடே னம்மலேஷிக்கிறத்தோடு வாசியென்னென்றாயிற்று அவன்படி. இருந்தபடியே உசுகிற எங்களுக்கு ஒப்பிக்கவேண்டுமா? புதியுரிவங்களை அழிக்கக்காசவன்றே என்றாயிற்று இவர்களப்படி. கிட்டிவரச்சிசய்தேயும் காலத்தைத் தப்பிவருகையாலே ஓடிப்பிலே பத்தடியிட்டானாயிற்று. (கிண்டிர்) ஸாபரா தனுகையாலே கிட்டி

சுடிப்பிட்டவருவது காதிபன்றே? மூக்கிலிவாருண்டோ? காறிலென்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (காதிவித்தயாதி). அவன்பிசயும் ஆகர்த்தகமாகக்கடிப்பிட்டவந்தால், இதுவெனரு குற்றம்சொல்லாமாபோலே சொல்லக்கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (புலாக்களித்தயாதி). (ஆராட்சி) என்றது இத்தரினாலும் காதுகுத்தப்பொருத இவன் துன்னுளுக்காகவேயோ காதுகுத்திக்கடிப்பிட்டானென்று விசாரிக்கவொன்றை, டெண்டன் எச காதின்கடிப்பிட்டானென்று காதுபெரும் சொல்லும்படி நீ இசைக்கருற்றமேயன்றே வென்கிருகென்று கருத்து. “கலிங்கம்” கறுப்புத்திரிப்பரியட்டமாய், இத்தை உடுத்தென்றதுக்கு பா (து) விமேதென்ன வருளுகிறார் (கல்லவித்தயாதி).

(காலத்தை) வருகிறேனென்று சொன்னகாலத்தை, காலத்தப்பும்படி ஒப்பிக்கவேண்டுமா? எந்தவே ஒப்பிக்கலாகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர்களுக்கித்தயாதி). ஆனால் அதுவேகுற்றமாகி இவர்கள் வெறுப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (கிட்டியித்தயாதி). ஆனால் திற்பானென்னென்ன (ஸாபரா தனித்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, உ-பா, துவராடையுதித்து. கீழ்க்கி
 வரமாட்டுகிறீலன். ஆற்றாமையாலே புறம்புபேரகமாட்டுகிறீலன்.
 (எதுக்கிது) பசியில்சுடைமாத கோடுதன்மிய, (என்னிதுவென்
 னிதுவென்றோ) ஒப்பித்துக் கொடுவாவேனுமோ? காலத்தைத்
 தப்பிவரவேனுமோ? ஸாபராதனானால் மேல் விழவன்றோ வடுப்பது.

முடி— துவராடையுதித் தெர்ருசென்செல்லுப்பிக்
 கவராகமுடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டிச்
 கவராரகதவின்புறமே வந்துகின்றீர்
 இவரார்துவென்னிது வென்னிதுவென்றோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவர் ஆடை	சிவப்பு நிரப்புடைவைய	கவி	வலியையுடைய
	யொன்றை	கச்சு	கச்சுப்பட்டையை
உடுத்தது	திருவரையில் சாத்திக்	கட்டி	(திருவரையிலே) கட்
	கொண்டி		டிக் கொண்டு,
ஒரு செண்டி	ஒரு செண்டையும்	சுவர் ஆர்	சுவரோடிணந்த
சிலப்பி	(கையால்) சலிப்பித்து	கதவின்புறமே	கதவின்பக்கமாக
	க்கொண்டி(திருக்கு		வந்துகின்றீர் ;
	ழல்களை)	இவர் ஆர்	இங்கனே வந்து சின்
கவராக	இரண்டு ப்ரகாரமாக		றவர் ஆர் கொல்?
முடித்து	முடித்துக்கொண்டு,	இதுவென்! இதுவென்? இதுவென்றோ	

வ்யா!— இரண்டாம்பாட்டு. (துவராடையித்யாதி) முற்பட
 யாதி). ஆனால் கடக்கலாகாதே தாவென்ன வருளுகிறார் (ஆற்றாமையித்யாதி).
 (என்றிய)-கீழ்த்தம். என்றபடி; உன்உறவுக்கு ப்ரயோஜனவென்னென்றபடி.
 போது மறுத்துவந்தது-குற்றமானப்போலே, சின்றதும் குற்றமென்று விவகரி
 த்து "என்றோ" என்கிறஸ்வரத்துக் குக்கருத்தருளுகிறார் (ஸாபராதனித்யாதி).

அடி— இரண்டாம்பாட்டு. (துவரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே "எதுக்கிது
 வென்" என்று ப்ரணயரோஷம் முற்றிப்படியையக்கண்டு சின்றநிலையிலே தா
 னேவேறொரு வேஷம்கொண்டென்றே யுள்ளே ஒயிம்படி கடந்து சிற்க, அதிலி
 பட்டு இன்னொவ்வென்றித்யாதே மயங்கி, பின்னையும் ப்ரணயரோஷந்தாலே
 சொல்லுகிறென்று எங்கதி.

"கலிக்கமுடித்து" என்று சொல்லியிருக்க, "துவராடையுதித்து" என்
 னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (முற்படவித்யாதி). (சிவப்புநிரப்புடைவைய)

கருணை பெரியதிருமொழி, ௧௦-ய, அ-தி, ௬-பா, கருளக்கொடி.

உடுத்ததுக்கு கடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒருசிலப்புகிறப் புடவைச் சிமிழ்த்துகக்கொண்டி வந்தானாயிற்று. (ஒருசென் றிசிறு ப்பீ) புறம்பே அடியபரவென்றுதோற்றுக்கொண்டி வந்தாலே ஒரு செண்டையும் சிலப்புகிக்கொடுவந்தானாயிற்று. (கவராகமுடித்து) கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே டிவிவைப்புக்குத்துழுடித்து துழு க்தி, வலிபுடைத்தான கச்சையிட்டுக்கட்டி.

(கவரார்த்தவியப்பறமே வந்து) கவரார்த்தகதவுக்கும் புறமே வந்து, தள்ளவும் போகாதே கிண்ணாயிற்று. பாதயபிஜனோர்ஹமஸ் லாககாலத்திலேவந்தார்இவர், அடியபாடைபாவித்துவரவேணும்மோ? கதவுக்குப்புறம்பே நிற்கவேணும்மோ? தள்ளவும் போகாதொழிய வேணும்மோ? (உ)

மூ;—கருளக்கொடியொன்றுடையிர் தனிப்பாகிர்

உருளச்சகடமதுமக்கில் நிமிர்த்திர்

மருளைக்கொடுபாடி வந்தில்லம்புசுந்திர்

இருளத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்றே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதியமான	உறக்கில்	கள்ளத்திறை கொள்
கருளக்கொடி	கருடத்வஜத்தை		கின்ற காலத்திலே
உடையிர்	நிஸ்பகமாக உடையவ ரே!	சகடம் அது	அஸாராவீஷ்டமான சகடமானது
	(அந்தப் பெரியதிருவ	உருள	உருண்டு துகளம்படி
தனி	டியை)அத்விதியமாக	நிமிர்த்திர்	(திருவடியை) நிமிர்த்
பாகிர்	நடத்தவல்லவரே!,		தருளைவரே!

என்றது-சிலப்புச்சாய்மேற்றினபுடவை. (சிமிழ்த்துகக்கொண்டி) சுற்றிக்கொ ண்டி, மயிலைப்பேணுகைக்கும் கச்சகத்தினைக்கும் தாத்பர்பமென்னென்ன வுருளுகிரார் (கிண்ணகத்தில்த்யாதி). பரவாகத்திலிழிவார மயிலைப்பேணி கச்சகத்தி உதயுத்தாய்திறங்குமாபோலே, இவன் ஒருபோக (உ) பரவா ஹத்திலிழிவைக்கு ஒருப்பாடி தோற்றி கிண்ணென்னக.

(தள்ளவும்) என்றது - கதவைத்தள்ளவு மென்றபடி. அவனைத்தொட் டலாளவில் தள்ளமாட்டானிறே. கீழே "வந்துகின்றிர்" என்றுவைத்து "இவ ரார்" என்றாகுகுமோவென்னவருளுகிரார் (பாதயபிஜனெத்யாதி). அன்றி க்கே, லந்தேவழிகிறுமென்று விவகித்தருளுகிரார் (பாதயபிஜனெத்யாதி). (கதவுக்குப் புறம்பே) என்றது-கவரோடே சென்றகதவுக்கும் வரகற்படிக்கும் கடுவே என்னக. ... (உ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, ௪-பா, நாமம்பலவுமுமுடை கயிலை

இருளத்து மருளை	இராகாஸத்திலே (பெண்பிறந்தாரை) ம யத்தவல்லபாட்டை	இல்லம் புருந்தீர்	அசத்துக்குள்ளே ப்ரவேசித்தீரே!;
பாடிக்கொடி வந்து	(மென்சய்) பாடிக்கொ ண்டு வந்து	இதுவென்? இதுவென்?	[கேள்] (ச)

ப்யா;—முன்னும்பாட்டு (கருளக்கொடி) சுகந்ப்ரவித்தாயிரு
ப்பார் அப்ரவித்தரைப்போலே வாக்கடவதோ? (நனிப்பாகீர்) எல்
லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ரகணமடைய அவடுருவனுக்குமே
பண்ணவேண்டிம்படியன்றோ உமக்குருக்கிறது. (உருளக்ககடம்)
அதிவாநறணங்களையன்றோ நீர்கெய்வது. அளவாவேசத்தாலே
நின்ற சகடம் முலைவரவு நாழ்த்தவாரே சீறி நியீர்த்ததிருவடிச
ளுக்கு இலக்காய்த்துள்ளாய்ப் போயிற்று.

• (மருளை) பெண்பிறந்தாரடைய கஞ்சண்டாரப்போலே மேர
நிற்கும்படியாகப் பண்ணை கனுங்கிக்கொண்டேவந்து ராநியிலே,
ப்ரவித்தாயிருப்பார் அப்ரவித்தரைப்போலே வாக்கடவதோ?;
பண்ணைகனுங்கிக்கொண்டேவந்துவாக்கடவதோ? ராநியிலேவாக்கடவதோ?.

மு;—நாமம்பலவுமுமுடை காரணம்பி
நாமத்துளவம் மிக காநிடுகின்றீர்.
காமனைப்பாடிவந் தில்லம்புருந்தீர்
• வமத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்றே. • (ச)

அந;—முன்னும்பாட்டு. (கருளவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசல்படிச
ளுக்கே அடியிட்டவளவிலே நயிர் கலையாண்டாதே யிருக்கக்கண்டி கண்
னுக்கு இருண்டவாழிற உண்ணெபுச, அதனைக்கண்டி அவன் “கண்ணைப்
போலே வருகை-கொடிக்கடிக்கொண்டிருக்கிற உமக்கு உசிதமே” என்கிற
வென்று எங்கதி.

“கருளத்தனிப்பாகீர்” என்றவயித்து அவ்வருமுமேந்தொள்ளுகை சக்த
ணமென்று நாந்ப்யமென்றருளுகீரார் (எல்லாசரித்யாதி). காள் உங்கன் வீட்
டுக்கு அடியிட்டவா, என்னை கருளப்பாகளுகச் சொல்லுகிறதென்னென்னும்
ப்ரயோசத்திலே “கருளவித்யாதி” என்றுவிவகரித்தருளுகீரார் (அதிவாநறண
த்யாதி). அதாவது - நிருவடிமேலே வருதி; நீர் அடியிட்டவருகை வரஹஸம்.
இது உனக்கு அடியிய பிடித்து உண்டென்று கருந்தென்னை.

“மருளை, மருளப்பண்ணும்பாட்டை-பாடிக்கொண்டி” என்றவயித்து அர்
ந்த மருளுகீரார் (பண்ணித்யாதி). (கனுங்குகை) மென்சய்ப்பாடிவை. ... (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாமம்பலவுமுடைய ஊழன்	நாமக்களையு	யமத்து	இராக்காலத்திலே
டை	டைய	காமன் என	"மீர்மதனெடுவன்" எ
பாசன நம்பி	ஒன்றுளும் குறையில்		ன்னும்படியாக
	லாத ஸ்ரீமக்காராய	பாடி	பாட்டைப்பாடிக்கொ
	ளனே!		ண்டு
துளவத்தாமம்	திருத்துழாய் மாலையா	வந்து	(அரணையழித்துவந்து
மிக	சூக்கநாம்படி [லே	இல்லம்	அகத்துக்குள்ளே
நாதிக்கின்றீர்	வாஸித்துப்போராதின்	புஞ்சீர்	ப்ரவேசித்தீரே!;
	நீர்;	இதுவன்? இதுவன்? இதுவன்னே?	

வ்யா;—காவாம்பாட்டு. (நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பி) "இன்னாளுக்குச்செய்யுதன், இன்னாளுக்கு சேஷ்யுதன்" என்று நீ படைத்தபேருக்கு எல்லைபண்டிடா? சொல்லுவேணுமோ? நீச் சூர் பொது வல்லீரோ? நீர்நிரபேசுரல்லீரோ? (நாமமீத்யாதி) கலக்க வருவார் மாணிக்கச்சாந்து நாற்றத்தோடேயோ வருவது.

(காமனென்னப்பாடிவந்து) காமன் பாட்டாலே பெண்களை

அ;—காவாம்பாட்டு. (நாமமீத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மருளைக்கொடு பாடினபடியைச்சொல்லுகிறவிடத்தில், "பெண்பிறந்தாரை யெல்லாம் பிச்சேற்றாமவன்" என்று சொல்லக்கேட்டு "நான் உன்னையல்லதுவேறு அறிவனெ" என்னு நின்றுகொண்டு பெருந்தானத்திலே பாடத்துடங்கினான். அதிலே சம்பெட்டு மாமிமார் முதலானாரதீய இப்படி பாடுவாருண்டோ என்று அதவே குற்றமாகிச் சொல்லுகிறனென்று ஸங்கதி.

நாராயணபதத்துக்கு பதமாவீழி ஸமாஸபலித ஸௌலப்பயத்தைப் பற்ற ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, தத்பருஷ ஸமாஸபலித பாத்வத்தைப் பற்ற வருளுகிரார் (நீர்நிரபேசுரல்லீரோ) என்று, "மிக" என்கையாலே துளவத்துக்குள்ள பரிமளமேயன்றிக்கே, பெண்களுடைய கொங்கைத்தலத்தின் கோயில் காந்து காருநின்றதென்று சொன்னமை தோற்றுகையாலே அருளுகிரார் (கலக்கமீத்யாதி). இங்கே கலக்கவுரும் போது இட்டமால சருகாயன் னே இருக்கவேண்டுவது என்று கருத்து.

இப்படி அவன் "குதிகள் காணத்துடங்கினான்" என்று மிகவும் மருளைற்ற வேணுமென்று பாடத்துடங்க, அதுதானும் அகத்தார் அறியில் குற்றமாமென்று அதுக்கு வெறுக்கிறனென்று தாத்பர்யமருளுகிரார் (காமனித்யாதி). (4)

பெரியதிருமொழி, கல-ப, அ-தி, இ-பா, சுற்றம்குழல்தாம. ௧௮௫௧

வருத் தமாபோலையாயிற்று, இவனும் சடுபடுத்தினபடி. (எமத்து) அரணழித்துவருவார் ஆதாமுடையாரன்றோ? பூர்ணராயிருப்பார் அபூர்ணரைப்போலே வரக்கடவதோ? கலக்கவருவார் அப்ராஸித்த யாகவன்றோவருவது; அரணழித்து வரவேணுமோ? (ச)

மு;—சுற்றம்குழல்தாமச் சுரிசையனைத்து
மற்றும்பலமாமணி பொன்வெகாடணித்து
முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து கின்றிர்
எற்றுக்கிதுவென்னிது வென்னிதுவென்றோ. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குழல்	திருக்குழல்களானவை	பொன்	திருவாரணங்களைபும்
சுற்றம்	பிடரிசையச்சுற்றிலும்	அணிந்துகொடுசாத்திக்கொண்டு	
தாம	தாழ்த்தலைய, (அழகுக்குடலாக)	முற்றம்புகுந்து எங்கனகந்து முற்றம்	துள்ளே புகுந்து
சுரிசை	உடைவாளை,	முறுவல்செய் மந்தஸ்பிதம் பண்ணிந்	
அனைத்து	தரித்துக்கொண்டு,	து	கொண்ட
மற்றும்	மற்றுமுள்ள	கின்றிர்	நில்லாநின்றிர்;
பல	பலவகைப்பட்ட	எற்றுக்கு	இது எதுக்காகி;
மா	பெருவிலையான	இது என? இதுஎன்? இது என்னோ?	
மணி	ரத்தங்களால் சமைக்கப்பட்ட		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றம்குழல்தாம) மயிர்முடித்து அதில் சுரிபுடையமையாலே, குழலைப்பினுதே வந்தானாயிற்று. (சுரிசையனைத்து) உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று. சுற்றுக்களை இருதுண்டமாகவிட்டு முடிக்கும்; அதுகவலை அழகாலே கொல்லும். (மற்றும்பலமாமணி) ஆபரணகோடியோடொக்கச்

அது;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றம்குழல்தாம) கீழ்ப்பாட்டிலே காமனைப்பாடின பரட்டிக்கு இசையாதே, இப்படி பாடுகை வதென்னச்சொல்லுகையாலே, அதைவிட்டு, சிறப்பின்னப்பருவம் தோற்ற எத்தெய்வத்தா திருக்குழலையே யெள்ளவாயிட்டு முற்றத்திலே போகப்பெற்றத்தாலே க்குதார்த்தனாய்முறுவல்செய்து நிற்க, “இவ்வகக்குதார்த்தனைப்போலேமுறுவல்செய்தான்; இதென்ன” என்று அதைபும் வெறுக்கிறென்று னங்கதி.

கீழே “கவலாகமுடித்து” என்றிருக்க, இங்கே “குழல்தாம” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிள், மயிரித்தயாதி). (கருவி) னாதம். இப்போது சுரிசைக்கு பாயோஜனமென்னென்ன (ஆபரணத்தயாதி).

க.அ.க.0 பெரியநீருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, ஆனாயரும்.

சொல்லுலகயாலே அதவும் அழகுக்கு உடலாமத்தனை, பெரு விலையான சதகங்கையுடத்தால் திருவாரணங்களைச்சாந்தி.

(முற்றம்புகுந்து) (க) “சுந்தரவெண்கல - கல்தந்தளவ வ்யதிஷ்ட டத” பேசலே. (முறுவலித்யாதி) புக்கவயஸ்வாக்கு மரணமில்லை யிறே யென்றிருந்தானுயிற்று. (முறுவல்செத்து) எங்கையும்தேரந்தித்தாலன்றே உனக்கு இவ்வென்றியாவதும். (எற்றுக்கிது) மயிர்முடிபேணுதேவரவேணுமோ? அயுதத்தேரவே வரவேணுமோ? சிங்கை வெற்றிகொண்டாடி நிற்கவேணுமோ? (க)

மு;—ஆனாயருமாநியையு மக்கொழியக்
க.ஆயதேதார்கொற்ற வில்லொன்றுசையெந்திப்
பொணுரிருத்தாமாயும் பார்த்துப்புகுதீர்
எனோர்கள்முன்மென்னிது வென்றிதுமென்னோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன் ஆயரும்	கோகூணபாசான இ டையர்களும்	சந்தி	எத்திக்கொன்றி,
ஆரிரையும்	பசுக்களின் திரளும்	பொணர்	பொருமவர்க்கையும்
அக்கு ஒழிய	இங்கினந்தக்கே வேறி டத்திலே கிடக்க,	பார்த்து	(மெள்ள மெள்ளப்); பார்த்துக்கொண்டு
க.ஆயது	வீடாந்திருப்பதுமாய்	புகுதீர்	உள்ளே புகாநின்றீர்;
கொற்றம்	ஐய்ப்பாய வகைகமுமா	எனோர்கள்	போக (தூக்க) விரோ
தீர்	ஒப்பற்றதுமான [ய]	முன்	திகளா யிருப்பார் மு
வில் ஒன்று	ஒரு சதுளான		ன்னே
வை	திருக்கையிலே	என் இது என்? இது என்னோ? (க)	

இத்தனை ஒப்பினையோடே வருமவன் முற்றத்திலே நிற்பானென்? உள்ளே புகாமெலன்ன; இவ்வொப்பினக்கு அவர்கள் ஒப்பமிட்டாலிதே உள்ளே புகுராவது; என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுவான் அறுமதிலாபேசுகாராய் கின்றப்போலே தின்றெனெனகிரார் (க.பு) ஸத்தித்யாதி). உள்ளே புகப் பெருதே முற்றத்திலே நிற்பானுக்கு முறுவல்வர ப்ராசங்கமென்னென்ன வருணுகிரார் (புக்கவித்யாதி). “மரணபயம் சீழ்காளிலே உண்டாகாதே ஜீவித் தேரவே, இனியேலே அன்றே உளவது” என்று ஸத்திஷ்டாயிருப்பாசாய் போலே “சதவையுடத்தும் புறத்தின்கையிலே கிடவாதே, முற்றத்திலே இவாகளைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கப்பெய்த்குமே” என்று விரித்திருக்காரெனெ று கருத்த. அவன் முறுவல்தானே இவர்களுக்கு அந்முருகிபண்ணுவகக்கு உடலாயிற்றென்றருளுகிரார் (எங்கையுயித்யாதி). (நிற்கவேணுமோ) என்ற வகத்தாம், “சொன்னபோதுதப்பாதே வந்தாலாகாதே” என்றுசெஷம். (இ)

பெரியதிருமொழி, 30-ப, அ.தி, ௬-பா, ஆனாயரும், ௧௮௬௧

வ்யா—ஆனாய்பாட்டு. (ஆனாயரும்) உம்மையொழியச் செல்
வாதார்த்தன்ருநீர் உதவுவது. வ்யதிரேகத்தில் முடியும் பதார்த்த
க்களையன்றோ நீர் காழிப்பது. (கூனாயதோர் கொற்றவில்லொன்று
சையேந்தி) நரம்புபடாத்து வளைந்து ஸுல்வரயஸலிசகமான வில்லை
எந்தி. ப்ரணயிநிபக்கல்ஆயதங்கிளஸ்வாமிகொண்டுவாவேண்டாவே.

(பொனாரிருந்தாரையும் பார்த்து) உமக்கு முன்னடி தோற்ற
தீர். இருந்தாரையும் பொனாரையும் தெரியாதிறே. (ஏனோர்கள்
முன்) சுத்தருக்கள் முன்பே. உமக்காசையில்லையிறே. பழிவிளைகதை

அந்—ஆனாய்பாட்டு. (ஆனாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முறையாவே
பிகவும் ஊடல் தலையெடுத்துநீக்க, “தங்குணம் காணுதாரையெல்லாம்வணங்
கப்பண்ணுவது வில்லிறே” என்று, (க) ‘வாணாய - சாபமாய’ என்று
கைகண்டவராலகயாவே, ‘காலைப்பிடித்து உன்னை புகர்கடவோம்’ என்னும்
சங்கையின்நிக்கே, இருந்தாரையும் பொனாரையுமென்னுதே புகுமித நீர் இந்
தே ஆனாயகழிக்கவருகிரீர்; சக்யவார்க்கம் உமக்கு அக்கேயிருக்க, புகுவானெ
ன்” என்று வெறுக்கிறுனென்று னைக்கதி.

“ஆனாயரும் ஆராரையும் உம்மையொழிய அங்குநீர்க” என்றவயம் இரு
வுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிரார் (உம்மையித்யாதி). விவரணம் (வ்யதிரே
கத்தில்த்யாதி). நீ, சொன்னபோது காராதிருக்கவும் பிழைத்திருந்த எக்களை
காழிக்கீவந்தாயோ? என்று கருத்து. நரம்புபடாததானவில்லை நானேறிட்டிக்
கையம் வில்லுமாய்கின்ற அழகில் சுடுபடவேனுமென்று அவன்வர, இவனருக்கு
அதுவே குற்றமாய், புத்தாங்கத்தில் வேண்டின செயலை அந்தரங்கத்திலே
செய்யாநின்றாய், அது என்னபிச்சென்கிறுனென்று தாத்பர்யம். (ப்ரணயித்
யாதி).

பழிவிளைக்கப்பொனாரையும், யேல்படக்கிறகார்யமாய் இருக்கிற எந்தனார்
முதலானாரையும் பார்த்துப்புகுகையாவே, உனக்குக்கண்ணும் நெஞ்சும்எங்கே
ஓடுகிறதென்று சொல்லுகிறுனென்று விவகழித்தருளுகிரார் (உமக்கித்யாதி).
“தக்கள் தங்கள் கார்யங்களுக்கும் போவாரும் இருப்பாருமாயிரார்க்களை; இது
வும் குற்றமாகவேனுமேயர். நீ அறிவாயே படிதன்படிது செய்தான்” என்று
பூரவியவாரை, இப்போது அவர்களுமுன்னேவருகைகல்லதுக்கே? எக்களைப்
பொடியவேனும் என்றன்றோவருவது” என்னும் பாவத்தாலே “ஏனோர்கள்
முன்” என்கிறுனென்கருளுகிரார் (உமக்கித்யாதி). (ச)

கஆகஉ பெரியதிருமொழி, கர-ப, அ-தி, எ-பா, மல்லேபொருத,

க்கு வேண்டிவதேயிதே உள்ளது. (என்னிதுவித்யாதி) வ்யதிரோக
த்தில் முடிவார்க்கன்றோ கீ உதவுவது. ப்ரணயிசிபக்கல் ஆபுதந்
தோடே வரவேணுமோ? இடமநிர்க்கன்றோவருவது. (சு)

மு;—மல்லேபொருததிரேடோன் மணவாளீர்

அல்லேயதிர்தோம் துர்மணத்தின்சருத்தைச்
சொல்லாதொழியீர் சொன்னபொதிணல்வாரீர்
எல்லேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்	மல்லர்கனோடே	சொன்னபொ	அப்படி குறிப்பிட்டீர்
பொருத	பொர்செய்த	திணல்	சொன்னகாலம் கட
திரள்	திரண்ட	வாரீர்	வருகிறீர் குயில்லை;
தோள்	பு(து)லுக்களையுடைய	எல்லே	இதேதாராய்ச்சியமே;
மணவாளீர்	மணகாளப்பின்ளாய்!	இது என்	எவதக்தரரான கீர் பர
தம்	உம்முடைய	இது என்	தந்தரடைப்போலே
மணத்தின்	ந்ருதயத்திலுள்ள	இது என்	காலம் குறிப்பிட்டீர்
சருத்தை	அபிப்ராயத்தை	இது என்	போகிறதென்?
அல்லே	தேற்றிரவு (எம்மல்லே வந்தீர்ப்போதே)	இது என்	குறிக்க காலத்தில் வா
அறித்தோம்	அறிந்துகொண்டோம்;	இது என்னோ	ராதொழிந்ததென்!
சொல்லாது	(இன்னப்பாது வருகிவ வேன்றொரு குறிப் பிட்டீர்) சொல்லா	இது என்னோ	நிரபராதரைப் போலே
ஒழியீர்	போகிறீர் நிலை; [மல்]		நிப்பயமாய் நிற்கிற படியென்? (எ)

வ்யா:—எழாய்ப்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) முருடராயிருப்பா
ரன்றோ உம்முடைய செவ்வீக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்கள். ஆணையடை

மு;—எழாய்ப்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எங்களுக்கு
அவத்யத்தை வினாக்கவேணுமென்று வந்தீரென்று குற்றம்செல்ல. இனிதீது
க்கு மதுமாந்தமுண்டோவென்று கவந்தீரென்று, “கீங்கன் இத்தனை வெறு
க்க நாம்செய்தகுற்றமென்” என்றுகேட்கமாட்டாமலிருக்க. அதுபொறுக்கமாட்
டாதே வில்லழியே தொழுகிலே தண்ணைத்துப்ரணயம் விஞ்சின ரோஷ
காரணத்தையும் சொல்லுக்குவென்று எங்கதி.

“மல்லேயோடே பொருத திரண்டதோளையுடைய மணவாளப்பின்ளா” என்று
சய்தார்த்தமாய், உபகாரநாதப்பர்யமருகுதிமுர் (முரு—ரித்யாதி). “அல்லே”-

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, அ-பா, புக்காடாவம், உமக்கு

யார்ந்துக்கிடை யாதிறே, (அல்லேயித்யாதி) இரவுகலக்கிறீயோதே
 "நீனைவொன்றும், செயலொன்றுமாயிருந்தது" என்னு யிடமநிக்
 தோம்.

(சொல்லாதெய்தியீர் சொன்னபோதினும் வாரீர்) உம்மை நீர்
 நிந்தால் காலத்தைக் குறித்தோபோவது. எங்கனையநிந்தால்
 சொன்னபோதிலேவாவேண்டாவோ? (எல்லை) உறவுமுறையாயைப்
 போலே நீர்கவிழ்ந்திருக்கிறதென், இக்கேவாரீர். (இதுவென்னிது)
 உம்மை நீர் அறியவேண்டாவோ?, எங்களை அறியவேண்டாவோ?

பு:—புக்காடாவம் பிடித்தாட்டும் பனிதீர்
 இக்காலங்கள் மாமுமக்கிரதொன்றுமல்லோம்
 தக்கார்பலர்தேவிமார் சாலவுடையீர்
 எக்கேயி துவென்னிது வென்னிதுவென்னினு, (அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
புக்கு	பொக்கையிலே ஏறப் பாய்ந்து,	எதொன்றும் அல்லோம்	ஒரு சாக்காகவு மெண் ணப்பகிசிறிலோம்;
ஆதி அரண்	படமெடுத்தாடா நின் நகாளிய காகத்தை	தக்கார்	(உமக்குத்) தருந்திருப் புக்களாய்
பிடித்த	பிடித்து	பலர்	அவ்வந்தவர்களுமான
ஆட்டிம்	(அதன் உயிர்வாடிம்ப டி) ஆட்டின	தேவிமார்	மலிவழிகளை
புனிதீர்	பு(ற)வசத்தியை யு டையவரே!	சால	பெரும்பாலும்
இக்காலங்கள்	இப்போது	உடையீர்	பட்டங்கட்டி வைத்தி ராநின்றீர்;
யாம்	நாம்கள்	எக்கே	இது என்ன கஷ்டம்!; இதுஎன்?, இதுஎன்?. இதுஎன்னு?
உமக்கு	உமக்கு		

முன்பேகலக்கிற ராதிரியிலே தானே, * கரஸ்தீர் கலாலாயம்ருத பாகார்த்த
 யாக "முருடர்" என்றபாராதே ஸுகுமாரமான திருத்தோள்களைக்
 கொண்டு அவர்க்க்கண்டு மகிழ்ச்சிவனுமென்றுபோக ஒருப்பட்ட கள்வத்தன
 மறிந்தோமென்கிருளென்று விவகித்தருளுகிரூர் (இரலித்யாதி).

"உம்மை அறிந்தால்" என்றதுக்கு கதாஸ்தீர்கள் பக்கல்போகவேண்டு
 மென்று மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற கபடந்தானியிலென்றபடி. "எல்லை"
 என்றலம் போதிக்மைக்கு இத்தாத்பர்ய மருளுகிரூர் (உறவித்யாதி). (வாரீர்)
 வராதே போனீரென்றபடி. (எ)

க.அ.சு.பெரியதிருமொழி, க.ப, அ.தி, க.பா, ஆடியசைத்தாய்

ஹி, — எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடாகும்) ப்ரமாதத்தாலே காலிலே தட்டுகையன்றிக்கே ஆதினமேலேபாய்க்து லாஹஸமான செயல்களன்றோ நீர் செய்யாமை, இடையர்க்கும் இடைச்சிதனர்க்கு முண்டான மகநனத்திலன்றோ நீர் கத்தபா (ஊ)னாய்ய பரிமாறு வது. (இச்சாவங்கள்) எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலரு ண்டோவென்றான்; அதிலல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் வார்த்தை யன்றோ என்கிறான்.

கான் வேறேயும் சிலரை அறிவேனெனினும்; உமக்கு னத் துபாராயிருப்பார் பலருமிவையோ? இது தன்னைக் கொண்டாடு மலர்களன்றோ அவர்கள். (எக்கெ) இதுவென்ன கண்டமோ? லாஹ ஸங்களைச் செய்யக்கூடவநீர் இங்குவந்தென்? குறைவற்ற நீர் இங்கு வந்தென்? மேன்மையுடையார் வரக்கூடாதோ? (அ).

பு; — ஆடியசைத்தாய்மடவாரொடு நீபோய்க்

கூடிக்குரவைபிணை கோமணப்பிள்ளாய்

தேடித்திருமாமகள் மண்மகள்நிற்ப

ஏமயி துவென்னி துவென்னி து வென்றோ?

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமாமகள்	பெரிய பிராபுயாகும்	கூடி அசைந்து	ஆடியசைத்து
மண்மகள்	பூப்பூமிப்பிராபுயும்	குரவைபிணை	திருக்குரவைகோக்க
தேடித்திப்ப	தேடிக்கொண்டிருக்க,	கோமணப்பின்	அழிப்பிவளாய்! (என்
நீபோய்	நீ அவர்களை அகன்று போய்	ளாய்	து மற்றும் சிலவா
ஆய்மடவாரொடு	ஆய்மடவாரொடு	வா	த்தைக்கொடுவதற்கு
டு	டைப் பெண்களோ	இது என்	முன்காலைப்பிடிக்க)
கூடி	எம்மலேவந்தது [டே	இது என்	வாராய்தேடி!
			இவரை என்னே புரா
			விட்டதென்?
			இது என்? இது என்? என்கிறான். (க)

பு; — எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடாகும்) “கொன்னபடியே கரப்பொ மோ? ப்ரமாதிகத்துக்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? கான் இத்த னைலாஹஸத்திலே ஒருப்படுவனோ? எனக்குவேறே சிலர்தானுண்டோ உங் கையொழிய” என்று சிலநியபாஷணங்களைப்பண்ண, அவ்வார்த்தைகள் ரோஷிவர்த்தகங்கரகையாலே நொந்து கொள்ளுகிறவென்று னங்கதி.

(இதுதன்னை)வங்களைவிட்டிருக்கிறததை. விவரணம் (மேன்மையித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, ௧௦-பா, அல்லிக்கமலம். கஜசுதி

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியசைத்து) (திருமாமகன் மண்
கன் தேடிநிறி) (க) “அகவகில்வேலிறையும்” என்று அவர்கள்
ஆசைப்பட்டுநிற்கு “அம்மடவாரோடுகடி அடி அசைத்துருவை
பிணைக்கொமளப்பிள்ளாய்” என்றதுக்குக்கருத்து - ஒருவார்த்தை
சொல்லுவார்களாக நினைத்து, “வ்யதிரோகத்தால் தரிபாதவர்க்கிரு
க்க, உன்னைக்கொண்டு காரியமென்றிக்கே யிருப்பார்க்கன்றோ நீ
உதவுவது”. என்று சொல்லப்புகான், “இவ்வார்த்தை சொல்
லித் தலைக்கட்டினால் பின்னை தனக்கு அவகாசமறும்” என்று
பார்த்து அதுக்கு முன்னே கலைப்பிடித்தான், (ஏம) என்று -
தோழியைப்பார்த்து “நீயன்றோ புநூலிட்டுக்கொடுத்தாய்” என்கி
றான். அவன் அதுக்குமேலே சிலவியாதிப்ரஸங்கங்களைப் பண்ணி
றான். (இதுவென்) கலைப்பிடிக்கிறதென்? மார்வத்தெழுத்தென்
கிறதென்? வாயிதுவிரவென்கிறதென்?, (க)

மு;—அல்லிக்கமலக்கண்ணனை யங்கோராய்ச்சி

எல்லிப்பொழுதுடியஜுடல் நிறத்தைக்

• கல்லின்மலிதொள் கலியன்சொன்னமலை

சொல்லித்ததிப்பாரவர் துக்கயிவரே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாதுகளையுடைய	கண்ணனை	திருக்கண்களையுடைய
கமலம்	தாமரைப்பூப்பிப்பான்ற		கண்ணபிரானை

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியித்யாதி) நீழ்ப்பாட்டிலே “பலதேவிமார்
சாலவையெயர்” என்றவிதுக்கு வழியுண்டோ? நீய்கன்றோஷத்தாலே கல்பிக்
கிறவித்தினையிறே? என்றான்; அதுக்கு “நித்யாபாயிதிகளையும்விட்டு எங்களை
விரும்பினதில்லையோ? ராஸகரீசை - பண்ணினதுபொய்யோ?” என்று மூதலி
த்துவிட்டுவணுவியன்று அதனைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“சூரவைபிணைந்த கொமளப்பிள்ளாய்” என்றுஸம்போதித்து, மேலொரு
வார்த்தையும் சொல்லாதே, தோழியை ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்கதியருளு
கிறார் (வ்யதிரோகத்தாலித்யாதி). வீரயூதிப்ரஸங்கத்தை வெளியிடுகிறார்
(மார்வத்தித்யாதி). “கீரீஷ்யஸ் ஸகீரீஸ் - உரோவிக்யஸ்த மஷ்யம்” என்
கிறபடியே எழுதிக்கொள்ளுகிறேன், காவில் பெருவிரலைக்கவ்யகிதென்” என்
கிற உத்திகளென்று கருத்து. (க)

(க) தி-வாய்-௧-௧௦-௧௦.

கடிசை பெரியதிருமொழி, ௧௦-ய, ௮-தி, ௧௦-யா, அல்லிக்கமலம்.

அங்கு	அங்கு	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
ஒர் ஆய்ச்சி	ஒரிடைச்சி	சலியன்	ஆழ்வார் [யரான
எல்லிப்பொழு	திராக்காலத்தில	சொன்ன	அருளிச்செய்த
த	[பேசின	யலை	சப்தஸைத்தர்ப்பொடியான
தாடிய	பாணய கலஹமாகப்		இப்பத்துப் பாட்
கூடல் திறத்	வெறுப்பு வார்த்தை வ்	சொல்லி	(வாயாலே) சொல்லி
தை	நயமாக,	துதிப்பாரவர்	எம்பெருமானை எத்து
கல்லில்	யலையைக்காட்டிலும்		மவர்கள்
மலி	அதிரயித்த (பலமு	துக்கம் இவரே துன்பமற்று வாழப்பெ	றுவர்கள். (௧௦)
	டைய)		

வாய்—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லிக்கமலக்கண்ணனை) அரைசடி
 னம் மாநிற்சில கண்ணாஞ்சுழலை யிடும்படியான நொக்கையுடைய
 வன். (அங்கோராய்ச்சி) அவன்தன்னை நூறுபட்டினி கொள்ளுமவ
 ளாயிற்று. (எல்லிப்பொழுதாடிய லூடல் திறத்ததை) விவக்குவாரில்
 லாதகாலத்திலே ஈடுபட்டு உரைத்த மழாபாரதப்பரப்பை, (கல்லின்
 மலிதோள்) விநயாதி ப்ரணங்கங்களுக்கெல்லாம் பாடாற்றின தோள்
 வலியையுடையவர். (சொல்லித்துதிப்பார்) இவருடைய பா(டி)வ
 ல்ருத்தி உண்டாகாதிறே. (துக்கமில்) அவன்தான்வந்து மேல்
 லிழச்செய்தேயும் இவர்களுக்கு பா(டி)வபந்தம் கனத்திருக்கச்செய்
 தேயும் ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸங்கல்பம் குலையாதபடி சின்றதொரு
 கிலையுண்டிறே. இதுகற்றார்க்கு அந்தம்றுக்கில்லை. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வாய்—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியந்தயாதி) "ஒர்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்
 (அறுபட்டினியந்தயாதி). "திறத்ததை" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (விவக்கு
 வாரிதயாதி). *வான்வலியால் மந்திரம் கொண்டவர் வார்த்தையாகையாலே,
 சுயவரணையும் பரதந்தரணக்க வல்லமைதோற்ற விசேஷித்தாரென்று தாத்
 பர்யமருளுகிறார் (விநயேதயாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். ௧௮௬௭

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஒன்பதாத்திருமொழி

புள்ளுருவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். (௧) “ஊடல் கூடலுணர் தல்” என்கிறபடியே முன்பு விஸ்வலேஷமாய், அநந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷமாய், அது தான்விஸ்வலேஷாந்தமாய் நின்றது. ஆற்றாமையையாண்டு அவன் வருமளவும் கண்டு ஆநீயிருக்கவொண்ணாதபடி ஆசை மிகுத்து, இவர்க்கமப்ராப்தி பற்றாதபடியாயிருக்கிற இவள்தசைய அருணந்தித்திருக்கிற திருத்தாயார் “இவளாபத்துக்கு இரையிடுவதோ? அவளை அழைப்பிடுவதோ? ஊரார் சொல்லுகிறபழியைப் பரிஹரிப்பதோ?” என்று பார்த்து, “இனி அவிருத்தமாகப் போகலாம் வழியென்” என்று கினைத்து, “மிடுக்கனல்லேனோ? நினைத்த கார்யங்கள்செய்து தலைக்கட்டுமவனல்லேனோ? குணவானல்லேனோ?”

அங்—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே ஊடல் தலையெடுத்திருக்கையாலே காலப்பிடித்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, * அல்லிக்கமலக் கண்ணாய் அவனிருக்க, மீளவும் இத்திருமொழி துடங்கி “மன்றிலங்கு பாரதத்து” என்னுமளவும், விஸ்வலேஷமான போதைக்கு ப்ரலக்தி யென்னென்ன வருளுகிரார் (ஊடல் கூடலித்யாதி). “மாணமுடைத்து” என்றதிலே “அல்லில்தான் வந்தயின்ல” என்றத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷம்கடந்து, அது லாத்தயிக்க வேணுமென்று பிரிய, ஊடல் தலையெடுக்க, அதைத்தவிர்ந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்க, அது தானும் ஆதியாதமென்றறிந்து பிரிந்திருக்க, அநந்தரம் (௨) “பொன்னம் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றேனே” என்று இவள்வாய்விட்டு ஊர்வழிக்கும்படி நடந்ததென்னும்படி திருவுள்ளம். (உணர் த)ல்ஸம்ஸ்லேஷம் ஸாதமியா தென்றறிவக.

அதில் இத்திருமொழிக்கு ப்ரதிபாத்தயத்தை அருளுகிரார் (ஆற்றாமையித்யாதி). (இவர்க்கமப்ராப்தி)ராயகணுண்டபு க்ரமப்ராப்தி. (இரையிலெக)வொயு பட வேண்டா வென்னை. அப்படி சொன்னால் ஆற்றாமைய மிகுமிதே, (அவிருத்தமாக) என்றதுக்கு பா(சு)வம், கோஷபட வேண்டாவென்றால் அத்கமாய் படிக்காது புறப்படுவன்; கோஷபடக்கடவை யென்றாலும் படிது விளையும்; அவளை அழைப்பித்தால் அஷ்டி கர்ணமாகாமையாலே அதுபும்பழிக்கு

ச.அ.க.அ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௧-பா, புள்ளுருவாதி.

வடிவழிகிலே துவக்கவல்லவனன்றோ?, என்று நினைத்திருக்கிற யோ" என்றுலோகத்தில் ஆற்றாமையுடையாடெல்லாரும் சொல்லிக் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை இவளுடைய வ்யஸத்திற்கு நிதர்ஸமாசு சொல்லி, "இவள் இப்பாடுபட நீ ஆறியிருப்பாயே?" என்று இவள் தலையை அறுவந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாயிருக்கிறது. *

மூ:—

புள்ளுருவாகிறள்ளிருள்வந்த பூதனைமாள்விலங்கை ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணித்த ஆக்கமநனைநினைந்தோ கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமெங்கள் காரிகைமாதர்கருத்தும் பிள்ளைதன்சையில்சின்னமே யொக்கப் பேசுவதெந்தைபிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தை	எமக்குள்வாடியுமாய்	பேசுவது	அவ்விருப்புத்தோந்தப்
பிரானே	உபகாரகனுமானவனே		பேசுகிறவிது,
எங்கள்	எங்களுடைய	புள் உருவு	ஆதி பிள்ளைகளை அனுங்கப்
கள் அவிழ்	மதுஸ்யந்தியான		பண்ணும், சந்திக்
கோதை	மயீர்முடியையுடைய		காக்கைகள் வடிவு
	பெண்ணின்		டையளாகி
காதலம்	அபி(உ)நிலேசந்தையும்	கள்ளிருள்	மத்யராத்தத்திலே
காரிகைமாதர்	அழகு மிக்க பெண்க	வந்த	(வஞ்சகம் செய்ய) வந்
	ளுடைய	பூதனை	பூதனையானவன் [த
கருத்தம்	(இவள்காதலைப் பழிக்	மான	முடியுப்படியாகவும்,
	கையில் துணியையும்	ஒள் எரி	ஒளிபொருத்திய ஆக்கி
	(புத்தி பண்ணுதே)		பகவான்
பிள்ளை தன்	சிறப்பிள்ளைகளுடைய	இலங்கை	வங்கையை
சையில்	கையிலுள்ள	மண்டி	பொருத்தி
சின்னமேதுக்	சின்னியை நினைத்த	உண்ண	புறிக்ருப்படியாகவும்
க	போதுவாக்கக் கூடு	பணித்த	செய்தருளின
	மென்றப் போவே	வக்கமநனை	மிடிக்கை
	(ஆறியிருப்பது	நினைந்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியோ?
	ன்,)		(க)

உடலாமென்று, தானே போய்ப் பெண்படியை அப்போது அறிவித்தமை. (ஆறியிருப்பாயே என்று) என்றவகந்தரம், "திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய் தாராகையால்" என்று கூட்டுவது; இல்லாவிடில் "திருத்தாயார்" என்றது க்கு கரியை இல்லையன்றே.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௨-பா, மன்றில் மலிந்து, கழிகு

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (புள்ளுருவித்யாதி) கண்காணவொண் ணுத ஆபத்தைப் பழிநித்த மெந்த இவ்வொன்றும் பழியாய்த்தலைக் கட்டப் புருகிறதோ? என்று கொண்டுருக்கிறாயோ? (புள்ளுரு) “புள்” என்று சிலவுண்டாயிற்று. அவை மேலேஸஞ்சரிக்க, பிள்ளை கள் அனுஞ்சுவர்களாயிற்று. அப்படியே புள்ளினுடையபொகாந்தை யுடையளாய்க்கொண்டு மத்தயாநரத்திலே வந்த பூதனையாளவள் முடியும்படியாகப் பண்ணின. “உகக்கமதனைநினைத்தோ” என்றுகி னைய. (கள்ளிருள்) பிறரும் பரிஹரிப்பாரன்றிச்சே தானுமநியாத காலத்திலே யாயிற்றுவந்தது. (இவன்மையித்யாதி) அகநியானது இவனுடைய தோளை அண்டுகொள்ளுமதுக்குமுன்பு ராலணனு க்கு அஞ்சி, சோற்றுக்குவேண்டுமளவும்ஸஞ்சரித்து உடம்பு வெளுத் தாயிற்றுத்திரிவது. இவன்தோளை அண்டுகொண்ட அகநியா னது தன் நிறம்பெற்றது. “வயிறுநிரம்பி ஜிப்பிற்றில்லேரமொ” என்று உன் மிக்கை நினைத்தோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(கள்ளிழித்யாதி) இவன் மாலையையும், மயிர் முடியையும் கண்டு நீர்காதலிக்கக்கடவ வித்தையன்றே இவன் காதலிக்கிறது. (காரிகையித்யாதி) “பிராப்தவிஷயத்தில் காதலன்றே” எனநிராதே இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுகிற ஊரில் ஸதீகளுடைய துணியை யும்புத்திபண்ணுதே. (பிள்ளையித்யாதி) “பலவான்களையில்கிண்ணி யிறே வாங்கவரிது; பாலராயிருப்பார் கையிலது நினைத்தபோது வாங்குகின்றோம்” என்றிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ? (௬)

மு;—

மன்றில்மலிந்துகடந்தவந்தாடி மால்விடையேமுடர்ந்தாயர் அன்றுநடுங்கவா நிரைகாத்தவாண்மைகொலோவறியேனவான் நின்றபிராஜோநீள்கடல்வண்ணு நீயிவந்தன்னைநின்கொயில் முன்றிலெழுந்தமுருங்கையில்தேனும் முன்வைகவளைகவர்க்தாயே.

அந்;—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) ஸ்வாபதேச தாத்தாயம் (கண் காணவீத்யாதி). (இவ்வொன்றும்) நாலுநான் இவ்விபூதியிலே வைக்கை. (சில) சந்திக்காக்கைகள். “பணித்த” என்றதினூர்த்தம் (பண்ணின) என்றது. “ஒன் னெரி” என்றதுக்குத் தாத்தாயம் (அகநியித்யாதி). உட்கருத்தை விசேஷத் தருளுகிறார் (வயிறுத்யாதி).

(இத்தை) என்றவார்த்தம் “மதந்துள்ளை” என்று சேஷம், “எந்தை பிரானே” என்றத்தைக்கடக்கித்தது. “காரிகை மாதர்” ஸந்தாரிகளான எந்தீகள்; அவர்கள் கருத்து இன்னதெனறமுளுகிறார் (பிராப்தேதயாதி). (௭)

க.சு.எ. பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௨-பா, மன்றில் மலிந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கின்ற	(திருமலையிலே) கின்ற ருளின	ஆரீணா	பசுக்களின் திரீண
பிரானே	உபகாரகனே!	காத்	பசுத்தருளின
கீள்	விசாலமான	ஆண்மைகொ	பெளருஷத்ததைத் (திரு
கடல்	கடல்போன்ற	லோ	வுள்ளம்பற்றியோ),
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	நின்	உன்னுடைய
கீ	கிருஷ்ணவதாரம் பண்	கோயில்முன்றி	கோயில் முற்றத்திலே
மன்றில்	நாற்கத்தியிலே ணினகீ,	வ்	
மலிந்து	பொருத்திலின்று	எழுத்த	உண்டான
உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து	முருங்கையில்	முருங்கை மரத்தின்
கூத்து ஆடி	(குடக்கூத்துமுதலிய)	தேனும்	தேன எளிதானுப்
மால்	கூத்துக்களைபாடி,	பொலே	
விடை ஏழும்	ரிஷபங்கனேழையும்	இவள் தன்னை	இப் பெண்பிள்ளையை
அடர்த்து	நிரலித்து,	யும் (எளியனாக நி	யும் (எளியனாக நி
அன்று	இந்தரன் கல்மாசிபொ	முன்னைகளை	(இவளுடைய) முன்
ஆயர்	ழியும் காலத்திலே	கவர்ந்தாய்	கையிலுள்ள வளை
கடுங்க	இடையர்களடைய	நான் ஆதியேன்	யை [ய்;
	வருத்திரிந்த,	(உன்கருத்தை) நான்	கைக்கொண்டருளிளு
		அறிகுறியிலேன். (௨)	நான்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலிந்தயாதி). "ஒருவர் இருவான்றிக்கே, ஊராக அதுபவிக்கும்படி குருகுலவாஸம் பண்ணினார் கும் ஆடவொண்ணாத கூத்துக்களையன்றே நாம் உபகரித்தது; ஆன பின்பு நமக்கு இதுவொன்றும்பழியாகப்புகுகிறதோ?" என்றிருக்கி

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலிந்தயாதி) நிழம்பாட்டிலே "பூதீனைய முடித்துப் பஞ்சலகஷங்குடிப் பெண்களுக்கும் என்னைக் கொடுத்தேனே" என்னவோ "அதுவே பெருமையாக என் பெண்ணையிடப்பழியில்லை" என்றிருக்கிறதோ? என்றன். இத்ததைக்கேடீம் 'நான் இவ்ளூரில் பெண்களுக்காகக் கூத்தம் ஆடவில்லையோ? விடைகொன்றது தாளில்லையோ? மலைசமத்தில் லையோ? ஒருமலையேறி வருவாருண்டோ? என்று எதிர்பார்த்து மின்றதில்லை யோ" என்று, இவற்றையெல்லாமறியும்படி நிக, அத்தாலேயோ இப்படி ஆதியிருக்கிறபென்ற சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௨-பா, மன்றில் மலிக்து. ௧௮௭௧

றையோ? (உவந்தாடி) (௧) "ஜி.சு.சு. பத்தாநாம்" என்கிறபடியே
"இவர்களுநிக்கு கொண்டாடிற்றிலர்களையாகிலும் நாம்தாம் இவர்
களுக்காகப் பெற்றோமிதே" என்று உசுந்தானுயிற்று. (மால்லிடையித்
யாதி) ஊருக்காக உபகரித்தபடி கொல்லிற்று. இனி ஒருத்திரக்காக
உபகரித்தபடி சொல்லுகிறது. "நப்பின்னைப்போட்டிபோட்டை கல
விக்கு இடைச்சுவராயிருந்த வ்ருத்தபங்களைமையும் அதியச்செய்த
மஹர்குணத்திலே, இந்தகுணஹாதியொன்றும் நிரலிப்போகாதோ"
என்றிருக்கிறையோ? (ஆயான்றுநடுங்க) (௨) "நீநீ உவந்தாடி-ஆல்
வாரு - கோகோபீஜகஸங்குலம் - அதிவார்த்தம்" என்கிறபடியே
பசுக்களும் இடையரும் கோவுபடாதபடி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்
தனத்தை நீனைத்தோ? அறிகிறிலேன்.

(நின்றபிரானே) அவ்வவதாரத்திலே இழந்தார்க்கும் இழக்க
வேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நிற்கிறவனே! (௩) "குன்றமேந்
திக்குளிர்மழைகாததவன்" (௪) "நின்றவேங்கடம்" (௫) "வானவர்
கள் சந்திசெய்யநின்றான்" என்னக்கடவதே. (நீங்கடல்வண்ண)
ஒருகடல் செவ்வேநின்றப்போலேயாயிற்று எழுந்தருளிரிற்கும்
நிலை. (நீ இவள்தன்னை) ரக்ஷகநலத்தில் முற்பாடனாயிருக்கிற நீ
உன்னுடைய ரக்ஷகநலமும் போராதபடியான த்வரையையுடைய
இவளை. கையும் வளைபுமான சேர்த்தி கண்டு கொண்டாடும் நீயே
அதுபவித்த விடப்புக்காயோ? (௨)

உத்தம்பாரப்பாரன்றே உசுக்க அடுப்பது; ஆடுவார் உசுக்கையைச்சொல்
லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பத்தாநாம்த்யாதி).

"நின்ற பிரான்" என்றால், "திருமலை" என்கைக்கு இராபகமென்னென்ன
வருளுகிறார் (குன்றித்த்யாதி), *மயர்வற மதிகலம்பெற்ற திருத்தாயாராகை
யாலே க்ருஷ்ணனை வேங்கடத்தானாகவும் சொன்னொன்று திருவுள்ளம்.
"உன்னுடையகோயில், முன்னிலே-முற்றத்திலே, எழுந்தமுருங்கைமாத்ரில்
தேன் வளிதானுப்போலே, இவளையும் எளிதே வளைகழலப் பண்ணினாயோ"
என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கையுமித்த்யாதி). (அதுபவித்து
விட) இவளை அதுபவிக்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. ... (௨)

(௧) ஜி.சு.சு. ௧-௫. (௨) வி-பு-௫-௧௧-௧௩. (௩) தி-வாய்-௩-௩-௮.

(௪) தி-வாய்-௧-௩-௮.

(௫) அமலனா-௩.

மூ:—

ஆர்மலியாழிசங்கைகொடுபற்றி யாற்றலையாற்றல்விருந்துக்
கார்முதில்வண்ணுகஞ்சனை முன்னம் சடந்தின் கழிந்திறல்தானே
நேர்மையாமைததிவத்கொததை நெடுங்கடவமுதனையானே
ஆர்மலியாழிவண்ணு வங்கையில் வட்டாமெனக்கீருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்முதில் வண்ணு	காளமேகம்போன்ற திருநிறத்தை யுடைய வனே!	நேர் இழை	விலகதணமான ஆரணங்களையுடைய வளாய்
ஆர்மலியில் வண்ணு	யிக்க அழகையுடைய வடிவையுடையவனே!	நித்திலத்தொர் முத்துமலை போன்ற த்தை	வளாய்
முன்னம்	கருஷ்ணவதாரத்திலே	நெடு	மிகவும்பரம்பின
ஆர்மலி	கூர்மைமிக்கிருந்துள்ள	கடல்	ஸமுத்தரத்திலுண்டான
ஆழியொடு சங்கு	திருவாழியோடே ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை யும்	அழுது அனை யானே	அம்ருதம் போன்றவ ருயான
பற்றி	(திருக்கைகளில்)எந்தி, ஆற்றலை	மாதை	இப்பெண்பிள்ளையை
ஆற்றலியிருந்து	யிகவும்ப்ரபலப்படுத்தி	இவள்	"இவள்
கஞ்சலை	கண்ணி	அங்கையில்	அழகிய வகையிலுள்ள
சடந்த	நிரலித்துப்பொகட்ட	வட்டாமென	கருப்புக்கட்டி போல்
நின்	உண்ணுடைய		அதுபலிக்கவும் உபே
கடு	பலித்தட்டமான		சுதிக்கவும் தக்கவ ள்" என்று
திறல்தானே	பாரம்பவநஸாமர்ந்யத் தை கீனைத்தோ,	கருதுகின்றாய்	கீனைத்திருக்கிறாய்?

வ்யா:—முன்னும்பாட்டு. (ஆர்மலியாழி சங்கைகொடுபற்றி) கூர்
மை மிக்கிருந்துள்ள திருவாழியோடே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜ்யத்தையும்
கூடப்பிடித்து. (ஆற்றலை) 'ஆற்றல்' என்று - மடுக்காகவுமாம்;

மூ:—முன்னும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே கீயே இவளை அதுபலித்துக்
கொண்டிருக்கிறிலையென்றான்; அதனைக் கேட்டு "நான்கையும் திருவாழியு
மாய், மற்றை ஆழ்வார்களுமாய் வந்து பிறந்து அதுபவ விரோதிகளைக் காந்
கடை கொண்டதும்முன்பு உணக்காகவன்றோ" என்ன; "அந்தைகீனைத்தோ
பாமபொக்யதையை இப்படிப்பட விட்டு வைத்தது" என்று உபாலம்பகம்
தோற்றச் சொல்லுகிறுமென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௧-தி, ௪-பா, மல்கியதோளும். • ௧௮௭௩

பொழையாகவுமாம். (ஆற்றல் மிகுத்து) ஒருஐகதுபஸம்நாராத்துக் குப் போக்திருக்கச்செய்தே கம்ஸனைவிலையாம்படி அமைத்து. (கார் முகில்வண்ண) கம்ஸனை அமுக்கி, மேலைநின்றுபோதை வடிவழகு. (கஞ்சனிதயாதி) அவுன் தான் நினைத்தசெயலை அவுன்றன் னோடே போம்படியாகப் பண்ணின பாரபிபவந ஸாமர்த்த்யத்தை நினைத்தேதா?

(கேரிழைமாதை) விலகடிணமான ஆபாணத்தை யுடையவனை. (நித்திலத்தொத்தை) அனைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆற்றவற்றையிருந்தை. (வெடுங்கடலமுதனைபாளை) பெறுதற்கரியனானவனை. (ஆரொழில்வண்ண) இவனை இப்படிப்பண்ணவல்ல வடிவழகையுடையவனை! (அங்கையில் வட்டாம்) கையிலிருந்த கருப்புக்கட்டி-தின்னவாமாய், பொகடவுமாயிருக்குமிதே. அப்படியே நினைத்திருக்கிறாயோ இவனையும். (௩)

மூர்—

மல்கியதோளும் மாணியதனா முடையவர்தமக்குமோர்பாகம் கல்கியநலமோராகனைத் துலைத்தகாதலத்தமைதியின்கருத்தீதா [ப ஆல்வியக்தொதையணிநிறவ்கொண்டு வந்துமுன்னேநின்றபொகா சொல்லியென்றம்பி இவனை நீ யுங்கல்தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாதே.

பதம்	உரை	பதம்	உரை
மல்கியதோளும்	மிருத்ததோள்களையும்	கல்கிய	(இருப்பட்டமாகக்)
மாண்டரிஆத	மானின் கடலில்உரிக்க	கொடுத்த	
ளும்	கப்பட்ட தோலை	சொலிமா	சொலிசெய்ததை (நினைத்தேதா) (ஆல்லது)
உடையவர்தய	உடையனான ருத்தான	கரகளை	கரகாஸாரனை
க்கும்	க்கும் கட	துலைத்த	கிரலித்த [டான
ஒர்பாகம்	(தன்திருமெனியில்)	கரதலத்த	திருக்கையிலே யுன்
	ஒரு பாக (ஊர்)	அமைதியின்	மிடுக்கைகளைத்தேர் ;
	த்தை	கருத்தீதா	

“ஆற்றலெமிகெடை, ஆற்றல்மிகுத்து-பொறுமை மிகுத்து” என்று சப்தார் கத்தமாய்த் தாத்பர்யமருகுதிஊர் (ஒருவிதயாதி).

“நித்திலம்-முத்துக்களை யுடைய, தொத்தை-பாலை” என்றருகுதிஊர் (ஆனைத்தாலிதயாதி). (௬)

கடினச பெரியதிருமொழி, கர-ப, க-தி, ச-பா, மல்கியதோளும்

அல்லி	செவ்வியாலையிலே	போகாய்	போகிரயில்லை ;
அம்	அழகிதான	ஈ	ஈ [த்திலே
கோதை	மயிர்முடியைய யுடைய	இவளை	இப்பெண்பிள்ளை திற
	இப்பெண் பிள்ளை	உங்கன்தொண்	உமது சேஷபுதரக
அகனி	விலகாமான [யின்	டர்	ளுடைய
நிறம்	நிறத்தை	கை	கையிலுள்ள
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	தண்டு என்று	வில்லைப்போலே (வே
	டுபோனத மன்றி,	ஆறு	ண்டிப்போது பெற
முன்னே	இவன்முன்னே		லாம்) என்றபாகார
வந்துகின்று	(ஒருகால்) வந்துகின்	கம்பீ	ம் சினைத்திரா நின்
	ற (உன்வடிவழ	சொல்லிஎன்	பூர்ணமூனவனே! [ரூய்;
	கைக்காட்டி)		பாககக் கொல்லிப் பய
			னென்? ; (ச)

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) பலதோள்களை யுடையனும், மானினுடைய தோலென்னுதல்; அன்றிக்கே, மழா னுள ஆலையினுடைய தோலையுடையனும், “தன் தபோபலத்தா லே நான் என் காரியம்செய்து கொள்ளவல்லேன்” என்றுகொண் டு தூர்மாநத்தை யுடையனூரிருக்கிற ருதானுக்கும் திருமேனிடிலே இடங்கொடுத்த சிவாநிசயத்தை நீனைத்திருக்கிறாயோ? (நாகனைத் துனைத்த) நாகனுகிறவளபாளை நிரஸித்த கையில் யிடுக்கைகினைத் தோ?

(அல்லியங்கோதை) செவ்வியாலையையுடந்தான மயிர்முடியைய யுடைய இவள் விலகாமான நிறத்தைக் கொண்டு. (முன்னே கின்று போகாய்) உன்னுடைய வடிவழகை ஒருகால் காட்டிக் கொண்டு போகித்தலை. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே உருவு வெளிப்பாட்

அந்;—காலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) “நிரநிசய போக்ய பூதையான வளை அங்கையில் வட்டாக நான் நினைத்தேன்” என்றும்; “நான், தோளும் தோலுமாயிருக்கிற ஒடுகெப்பாதுக்கும் உடம்பு கொடுத்திருக்கும் குணவா னன்கிறு? பதினூறியம் பெண்களுக்காக கரகாலாரனை வென்றதில்லையோ? இப்படி பெண்பித்தலுள என்னை நூப்படி சொன்னால் கேள்வியுண்டோ” என்ன; ஆம், அதனை நினைத்தோ என் பெண்களை உருவுவெளிப்பாட்டிலே நீன்று லீதிருமென்று வெறுக்கிறனென்று னங்கதி.

“நயக்கும்” என்பதுக்குத் தாந்பர்யம் (தூர்மாநத்தை வித்யாதி). (ச)

டாய் முன்னேறின்று போகிறிலை. (சொல்லியென்றம்பி) பரக்கர்
சொன்னத்தால் என்னகார்ப்புண்டு. (இவளை நீ உங்கள் தெரண்
டர்கைத் தண்டிடன்றவாறே) (௧) “வாணநனைநாழி - சாப
மாநயலெளயிதரே” என்றுநினைத்தபோது வாங்கிக்கார்ப்பும் கொள்
ளலாம்படி உரியவடிபார்கையில் ஆபுதத்தோபாநியாக நினைத்திரா
நின்றாய். (௪)

மு:—

செருவழியாதமன்னர்கள்மாளத் தேர்வலம் கொண்டவர்செல்லும்
ஆருவழிவானமதர்படக்கண்ட வாண்மைகொலோவறியேன்றான்
திருமொழியெங்கள் தேமலர்கோதை சீர்மையை நினைந்தீயைத்தோ
பெருவழிநாவல்கனியிலுமெளிய ளிவளைஎப் பேசுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செரு ஆழியாத	யுத்தரங்கத்திலே (இதற்குமுன்பு) தோ ல்லியடையாத	தேன்மலர்	மதுஸ்யக்ரியான மலர் கையுடைய
மன்னர்கள்	ராஜாக்களடைய	கோதை	மாலைகையபணிந்த இப் பெண்பிள்ளையின்
மாண	முடியும்படியாக, (ஆயு தந்தரியோமென்ற ஸங்கல்பத்தால்)	சீர்மையை நினைந்திலை	வைலகதன்யத்தை முத்திபண்ண மாட்டிற் றிலை;
தேர்வலம்கொ ண்டி	அத்தேரின் யிடுக்கை யே கொண்டு,	இவள்	“இப்பெண்பிள்ளையா னவள்
அவர் செல்லும்	அந்தராஜாக்கள் போகும்படி, (வெகுநாள் போ வாரில்லாமே புல் வெழுந்து திடப்ப	பெருவழி	பெருவழிக்கரையில் விழுந்ததுள்ள
அரு வழி வானம்	அரிதான [தனும்] வழியையுடைத்தான வீரஸ்வர்கத்தை	காலங்கனியி லும்	காலற்பழத்திலும்
அதர்பட கண்ட	பெருவழியாம்படியாக கடாகத்தத்தருளின	எளியன்னை	எளியவனென்று (அபே க்ஷிக்கவும் உபேக்ஷிக கவும்கூட அகர்ணஹ என்று)
ஆண்மை கொ லோ	ஆண்பிள்ளைத்தனைத் தை நினைத்தோ,	பெசுகின்றாய்	பேசுகின்றாய்?;
எங்கள்	எங்களுக்கு பவ்யையா ய் [ளாய்]	கான்	கான்
திருமொழி	இளியபேச்சையுடைய	அலியென்	(உன்கருத்தை) அறிய மாட்டிற்றினைன்;
		அந்தோ	இப்படியுமொருபாப மே. (௫)

கஅலக பெரிவதிருமொழி, ௧0-ப, ௧-தி, ௧-பா, அரக்கியராகம்.

ய்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவழியாத) இதுக்கு முன்பு பூசலில் முதுகுரை டிப்போகாத ராஜாக்களடைய முடியும்படியாக, (தேர்வலங்கொண்டு) ஆபுதமெடுக்க வொட்டாமெ, அத்தேரின் மிகெசையெ கொண்டு கேவலம்போகவரிய விரஸ்வர்த்தத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்தவற்றைப் பெருவழியாம்படிசுண்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தே நினைத்தேர செய்தது.

(திருமொழி) (௧) “கடுகாடுகாடுகாடு-மதுரா மதுராலயபா” என்னும்படியான பேச்சையுடையவளை. செவ்விமாருத மாலைமய முழுடையவளை. (சீர்மையை நினைத்திலை) இவள்வாசி ஒன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலை. (அந்தேர) இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன். (பெருவழிகாவல்) பெருவழிக்கரையில் நாவலில் விழுந்தபழமான ஆகுள்க்கெடுக்கவுமாய், தவிரவுமாயிருக்குமிதே. அவ்வோபாதியார் நினைத்திருக்கிறையாயிற்று இவளையும். (இ)

மூ;—
அரக்கியராகம்புல்லென வில்லாலணிம்திளிவக்கையார் தோனைச் செருக்கழித்தமார்பணிய முன்னின்றசேவகமோ செய்ததின்ரு முருக்கிதழ்வாய்ச்சி முன்னைவெண்சங்கம்கொண்டு முன்னேன்றுபோகாய் எருக்கினைக்காக வெறிமழுவோச்ச வென்செய்வதெத்தை பிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கியர்	ராசு, ஸைந்தீகளுடை	மதிள்	மதிள்களாலே குழப்
ஆகம்	மார்பானது (ய		பட்ட
புல்லென	ஸூக்யமாய்த் தேரத் தும்படியாக, (மங்க ள வலிதர லீசமா	இலங்கையார்	லங்கையிலுள்ள ராசு, ண்களுக்கு
அணி	அழகிய [க]	கோனை	நிர்வாஹகளுள் ராவ ணளை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவழியாத). “சொல்லிசன்மம்பி” என்று, நான் எத்தைச் சொன்னாலும், நீர் சொன்னத்தைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, என்னிடத்தில் குணகரஹணம் பண்ணிற்றிலை; நான் ஒருத்திக்காக மஹாபாரதமெல்லாம் நடத்தினது வேகப்பரவித்தமன்றே? நீ ஒருத்தி குற்ற மாகக்கொள்ளில் நான் செய்வதென்னென்ன; இங்கே ஒருமஹாபாரதம் நடக்க வேண்டியிருக்க, இத்தை உபேஷித்தத்தாலே குறைப்பட்டிருக்கிறயோ வெண்கிறுனென்று ஸங்கதி.

தேமலர் - தேனையுடைய மலரென்றருளுகிறார் (செவ்வியித்யாதி). (இ)
(௧) ரா-ஸா-கக-கரு. | அரக்கியம்.

பெரியதிருமொழி, கர-ப, சு-தி, அ-பா, அரக்கியராகம். கள்ள

வில்லாள்	ஒருவில்லாலே	வெண்	வெள்ளிதான்
செருக்கு அழி	செருக்கற்றவனாகி	சங்கம்	விளைய
த்து	(பின்பு பிராட்டிக்	கொண்டு	கழற், சிவகாண்டு போ
அமரர்	தேவஜாதிகள் [காக]		ன றயன்றி
முன்	திருமுன்பே	முன்னே நின்	(ஒருகால்) இவன் முன்
பணிய	(எத்தாநின்ற கொண்	று	னே வந்து நின்ற
	டு) தொழ்ச்செய்தே		(வடிவைச் காட்டி)
	யும்	போகாய்	போகிதிலே;
நின்ற	(அவர்களுக்கு முகச்	எந்தை பிரா	எக்களுக்கு உபகாரக
	காட்டாதே) நின்ற	னே	னே!
சேவகமோ	வீரப்பாட்டையோ	எருக்கிலைக்காக	(தன்னடையே பழு
இன்று செய்	இப்போது (இப்பெண்		த்து செகிழ்ந்து வி
தது	பிள்ளை பக்கவில்)		ழுகிற) எருக்கிலைக்
	செய்து போருவது;		காக
முருக்கிதழ்	முருக்கம்பூப்போலே	எழி	எறியப் படும் தன்மை
	(செவ்வீதான)		யையுடைய
வாய்ச்சி,	அதரத்தையுடையளா	மழு	கோடாலியை
	ன இவளுடைய	ஒச்சல்	போட எகிக்குகை
முன்கை	முன்னையவணியப்பட்ட	என் செய்வது	ஏதுக்காக? (சு)
	டிருத்த		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (அரக்கியராகம்) ராஜஸஸ்தீகளுடைய கழுத்திலே மாங்கல்ய ஸூத்ரமானது போக. (வில்லால்) பரஹ் மாஸ்தாத் துக்கும் அநியாதலுரை வில்லாலே அழித்தான். (அணி மதிலிலங்கையார்கோளை) “அவ்வருக்கு நான்கடவேன்” என்று அபி மாமித்திருக்கிறவனை. (செருக்கழித்து) முன்னடிதொற்றாதே முலை யடியே வர்த்தித்தசெருக்கை அழித்து. (அமரர்பணிய முன்னின்ற)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (அரக்கியரித்யாதி) “சீர்மையை நினைந்திலையத் தோ” என்று மிகவும் குற்றம்சொல்லாநின்றும்; உன்பெண், கருத்தலிந்து பரி மாறவல்லனோ” என்று அச்சமுறுத்த; உன்கருத்தை சித்யாபாயிநியானவன் அறிந்தானோ? அவன்மேலே சீறினாப்போலே, சீறுகைக்குப் போராது கிடா யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“அரக்கியருடைய ஆகம் - சீரமானது, புல்லென-கூறுதீரமாகத் தோற் றும்படி” என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகிறார் (ராஜஸஸ்தீயாதி).

கடவுள் பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, ௭-பா, ஆழியத்திண்டேர்.

பாவணவதாரந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங்
கொடாதேயொழிய, தேவஜாதிவந்து (௬) “ஓவாசு காணன் னெ-
பவாந்நாராயணேதேவ” என்றும், (௨) “நீலாபகீழ் ஶ்ரீஜெஹீநா
லகயீர் பவாந்நிஷ்ணு” என்றும் உணர்த்த, முகங்கொடாதே
நின்ற அச்சேவகம்போலேநிருத்தி இச்சேவகமும்.

(முருங்கிதழ்வாய்க்கி) முருக்கம்பூப்போலேயிருக்கிற அதாச்
சையுடையனாயிருக்கிறவன் கையில் கிணையக்கொண்டி. (முன்னே
நின்றபோகாய்) ஒருகால் வடிவைக்காட்டிப்போகிறிலையென்னுதல்;
உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நின்றபோகிறிலையென்னுதல்.
(எருக்கிலக்காச) தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்த்து விழுந்ததைத்
எறிமழுவைக்கொண்டி ய்பாபரிக்கவேணுமோ?, (௬)

மூ:—

ஆழியத்திண்டேரரசர் வந்திலறஞ்ச வலைகட ஓலகுமுணுண்ட
பாழியந்தேதானோராயிரம்விழப் படைமழுப்பற்ற்பலவலியோ [ய்
மாணமுமென்றேனுக்கிமணிதிருங்கொண்டுவந்துமுன்னேநின் ன்போகா
கோழிவெண்முட்டைக்கென்செய்வதெத்தாய் குறுந்தடிநெடுங்கடல்வண்ணு.
(முகங்கொடாதே) என்றவந்தரம் “நின்றார்” என்று சேஷம். இல்லாவிடில்
“பெருமாள்” என்றேது அவ்வியாதிரே.

“எறி-எறியப்பதும், மழு-பாசவை, சூச்சல்-போட எடுக்கை” என்று சப்
தார்த்தமாய், விஸ்வேஷத்தாலே த்ருணபரபாயிருக்கிறவன்மேலை “கருத்தநி
யாதவன்” என்று குற்றம் சொல்லவேணுமோவென்று தாற்பர்யமருளுகிரர்
(தன்னடையேயித்யாதி). (௬)

அந:—எழாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) எருக்கிலைக்குக் கொடாவிவேணு
மோ என்றும், உன்னுடைய பெண்ணினுடைய மேன்மையும், “எனக்கெதி
ருண்டோ” என்கிற கர்வமும் குறைவற்று, “லோகத்தில் என்னைப்போலே
அழகியாரில்லை” என்று நான் வந்தபோது முகங்கொடாதே, “பெண் என்
லைப்படுத்தினபாடு கீ அறியாய்” என்றுகொண்டி, மழுகொண்டி எனக்கெதி
நிலைஎன்று உலகமெல்லாம் கொண்டவலியை அறியாயோ? என்ன; மிகவும்
அஞ்சி, என் பெண்பிள்ளை ஒன்றுமறியாப்பெண்; அநிலைகுமாரி, பல்யமான்
நெடுகஉடைந்துபோகவித்தனை கீ சொல்லவொண்ணுதெனறுப்பார்த்திக்கிற
வென்று லக்கதி.

(௬) 11-4-௧௨0-௧௩, (௨) 11-4-௧௨0-௨௮.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	வலிமை பொருந்திய	கோச்சி	கோக்கையுடையளான
ஆழி	உருளையோடு கூடின		இவனுடைய
அம் தேர்	அழகிய தேரை நடந்த	மணிநிறம்	அழகியமேனிநிறத்தை
அரசர்	ராஜாக்களடைய [வல்ல]	கொண்டி	அபஹரித்துக்கொண்டி
வந்து	(பராஜிதர்களாய்) வந்து		(போன துமன்றி)
இறைஞ்ச	காலிலே விழுந்துபணிய,	வந்து	(ஒருகால்) வந்து (உருக்காட்டி)
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	முன்னேநின்	(இப்பெண் பிள்ளைக்
கடல்	கடலாலே சூழப்பட்ட	று	கெதிரில்) முன்னடி
உலகம்	உலகத்தை		தோற்றநின்ற
முன்	முன்னே	போகாய்	போகிதிலை?
ஆண்ட	அரசாண்ட (கார்த்த	கெடுக்கடல்	பரம்பினகடல்போன்ற
பாழியம்	மிக்க வலிமையுடைய	உண்ணு	வடிவையுடையவனாய்
ஒராயிந்தோள்	ஆயிரந்தோள்களும்	எந்தாய்	எமக்கு ஸ்காமியுமான
வீழ	துணியும்படி		வளே!
மழுப்படை	'பாசு' என்னுமாயுதத்	கோழி வெண்	(தன்னடையே உடை
பற்றிய	தை [நி	முட்டைக்கு	ந்து போக்கடல்)
வலியோ	கையிலே தரிக்கப்பெற்	குறுந்தடி	கோழிமுட்டைக்கு
பென்	மிடுக்கை நினைத்தோ?		சிறியதொரு தடியெடு
மாழை	முத்த (நீ) மான [ன்ற		க்கை
	மானினது கோக்குபோ		என் செய்வது என்னபயன்பெறும்?

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியந்திண்டேராசர்) எக்குமொக்க
 ளஞ்சரிக்கும்படி மிடுக்கையுடைத்தான உருளையோடு கூடின
 தேரையுடைய ராஜாக்கள் காலிலே வந்துபணிய. (அலைகடல்) கடல்
 சூழ்ந்த பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தானே கடவனும்படியான தோள்
 வலியையுடைய ராஜாவினுடைய தோள்கள் துணியும்படி மிடுக்
 குடைத்தான மழுவைக்கையிலே யுடையராபி ருக்கிறத்தானுள்ள
 வலியோ?

(மாழைமென்னோக்கி) முத்த (நீ) மான மானினுடையகோக்
 கோடொத்த கோக்கையுடையளாய், விலகணமானநிறத்தையுடை

"மணிநிறங்கொண்டி - அழகியநிறத்தைக் கொண்டிபோலக் வந்து"
 என்றந்தமாய் பரிநாந்தம் (விலகணமேந்தயாதி). (௭)

க.அ.அ.0 பெரியதிருமொழி, 30-ப, கூ-இ, அ-பா, பொருந்தவன்.

யளாயிருக்கிற இவளுடையமுன்னே உன்னுடைய வாழவை ஒரு கால் காட்டிப்போகிறீர். (கோழி வெண்முட்டைக்கெண் செய்வது) தன்னடையே உடைத்துப்போகிறவித்தைத் தடியையிட்டித் தகர்க்க வேணுமோ? (எ)

மு:—

பொருந்தவனாகும்புள் முயல்க்கீதற வன்னுகிரால் பினர்தன்று [என்று பெருந்தகைக்கிரங்கி வாலியமுனிந்தபெருமைகொலோசெய்ததி பெருத்தடங்கண்ணி சுரும்புறுகோதைபெருமையை கினைந்தின்பேசில் கருங்கடல்வண்ணு கயுள்கொண்ட நீரா மிவளென்னக் கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தவன்	பொருந்தாமையையே ப்ரக்ருதியாகவுடைய உதிரணயனுடைய	இன்றுசெய்தது	இப்போது (இவன் திறத்தில் இப்படி) செய்து போத்தது;
ஆகம் புள்	சீரத்திலே [ப கழுரு, பருந்த முதுவா ன பகழிகள்	பெருத்தடம் கண்ணி சுரும்பு உறு	மிகவும் விசால்மான கண்களை யுடையனாய் வண்டிகள் யானுதே ப டிந்து இட்கிற
உவந்து ஏற	மிருத்த பீ தியொடே ஏறி வர்த்திக்ருப்படியாக (அந்தச்சீரத்தை)	கோதை	மயிர் முடிபையுடைய வான இவளுடைய
வன்னுகிரால்	கடல்வயாண ககங்க னாலே	பெருமையை கினைந்திலே	வைவலகூண்டத்தை புத்திபண்ணிந்திலை; கருங்கடல்வண்ணு!—;
பினர்தன்று	இருதுண்டமாகக் கிழி தது, (அதுவுமன்றி)	பேசில்	(உள்கருத்ததைப்) பே சப்புக்கால்,
அன்று	ஸூரீவன் ரிச்ய ஒருக பர்வதத்தில் வருத் தினவன்று	இவன்	"இப்பொன்பிள்ளையா னவன்,
பெருந்தகைக் கு	கம்பீர ஸ்வயாவணு னு (அந்த) ஸூரீவனுக்	கயுள்கொண்ட நீர் ஆம் என	வாயில் பொகட்ட நீர் போலே அபே கழிக்கவும் உபேகழி க்கவும் தக்கவன்" எ ன்று
இரங்கி வாலியை	திருவுள்ளகிரங்கி (ரு வாலியை (அகணுக்கு)சத்ருவான	கருதுகின்றாய்	கினைத்திருக்கிறாய்க்க
முனிந்த டான	நீரலிங்கையினு டான		னை. (அ)
பெருமை கொ லோ	மிதிக்கையினைத்தோ ? லோ		

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, ௯-பா, நீரழல்வானாய். ௧௮௮௯

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலன்) மறவ்யஜந்மமாய் ஆ
ஸூர பா (௭) வந்தையுடையனாயிருக்கையன்றிக்வே, பொருந்தாம
யைப் பாருதிபாக வுடையனாயிருக்கை. (ஆகம்புன்னுவந்தேற) ன்த்
ரிகள் பேணிப்போந்த சீரத்திலே கழுரும்பருந்தும் உகந்தேற. (வன்
ளுகிரால்) கூரிய உகிராவே நீரவித்து. (அன்று பெருந்தகைக்கிர
வ்வி) என்று மொச்சுப்பொருத்திப்போருகிற ஸூக்ரீவமழாராஜர்க்கு
ராஜாந்தைக்கொடுத்த வாலியை அம்பாலே வேண்டோமென்று
யிற்று. (பெருமைகொலோ) அன்று ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பண்
ணின பகஷ்பாதமெல்லாம் இங்கேகண்டோயிடுற.

(பெருந்தடங்கண்ணி) போ (௭) தாக்களளவல்லாதபடி மிச்சப்
பரப்பைய யுடைத்தானகண். (கரும்புறுகோதை) வண்டுகள்மாறுத
ழாலையோகூடின மயிர்முடிமையுடையவன். (பெருமையைநினைந்
திலே) இவனுடைய வைலகஷண் மொன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலே.
(கருங்கடனித்யாதி) வாயில் பொகட்டினகீர் இரிச்சவுமாய் கொப்ப
ளிக்கவுமாயிருக்கும். அவ்வோபா தியாக நினையாநின்றாய் இவனையும்.

மு;—

நீரழல்வானாய் கொடுகிலங்காலாய் சிந்தநின்நீர்மையை நினைந்தோ
சீர்கெழுகோதை யென்னலதில என்னநன்னதோர் தேற்றன்மைதானோ
பார்க்கெழுபவ்வத் தாரமுதனைய பாஸையைப் பாவம்செய்தேனுக்கு
ஆரழீலோம்புமந்தணந்தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலனித்யாதி) “நீ உன்பெண்ணைக்
கோழி வெண்ணுட்டையாகவெண்ணியிருக்கிறாய்; அவன்என்னை எப்போதும்
மறந்தேனென்று சொல்லத்தக்கதெல்லாம் சொல்லவேண்டப்பண்ணினான்
றே? சிறுக்கனுக்குமையமுதப்பவனாய் உதவினதில்லையோ? ஒருகுருக்குக்கு
நானேபோய் உதவினதில்லையோ” என்று சொல்ல, அப்படி ஆஸ்ரிதபய்யநு
யில் நான் வேலும்படி இப்படி யிருக்கவடுக்குமோ? உனக்குத்தக்க வைலகஷ
ண்யமுடையவனாகையாலே (௯) “இறையுமகலில்லேன்” என்று கஷினால்,
அதுவெல்லாம் ஏற்றமன்றே? உபேஷிக்கப்படாதென்கிறெனென்றுஸங்கதி.

இரணியன் என்னுதே “பொருந்தலன்” என்றதுக்குக் கருத்தருகுகிரூர்
(மறவ்யேத்யாதி). “பெருந்தகை” பேரளவுடையவர் என்றசப்தார்த்தமாய்,
“பொருந்தலன்” என்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாக வருகுகிரூர் (என்றுமீத்யாதி).

“பேசில் பெருந்தடங்கண்ணி” இத்யாத்யக்ஷயி. (௮)

† (பா) பெருத்திருக்கிற.

(௯) தி-வாய்-௯-௧௦-௧௦.

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
நீர்	நிலநீரையும்	பாவம்செய்	இவ்வாயிழக்கைக்கீடா
அழல்	அக்கிரமமாய்	தேனுக்கு	ன் மலாபாயத்தைப்
வானம்	ஆகாசத்தையும் சீர		பண்ணின எண்ணு
	மாகவுடையனாகவும்		டைய,
செய்க்கும்	மலாபருதிலியையும்	பார்க்கெழு	பூமிபைச்சுந்திச் சூழ்க்
காலாய்	வாயுவையும் சீரயாக		து கிடக்கிற
	வுடையனாகவும்	பெளவத்து	கடலிலுண்டான
நின்ற	நிற்கப்பெற்ற	ஆரமுதுஅனை	அருமையான அம்ரு
நீன்	தேவீருடைய	ய	தம்போலே போக்
நீர்மையை	வ்வபாவத்தை		ய பூனைதயான
நினைத்தோ	திருவுள்ளம் பற்றி	பாவையை	இப்பெண்பின்னையை,
	யோ? (அல்லது,)	ஆரமுல் ஓம்பும்	அக்கிரமசீரையக்கே
சீர்கெழு	"கல்யாண குணங்க		காவம்போத்திருக்
	ளால் குறைகற்ற	அந்தணன்	கிற
கோதை	இப்பெண்ணுணவன்	பாந்தம்நாளுணவன்	பாந்தம்நாளுணவன்
என் அலதுஇல	எம்மையொழிய வே	தோட்டயாக	அநேறாராதரம் ம்ரம
ள்	றெருஆயிரமுடைய		ளா த் ய மா லை
	யளல்வன் "		சேரலையை உபே
என் மன்னதோ	என் நிப்படிப்பட்ட		சைடியாலே பாழ்
ர்	தொரு நினைவான	நின்மனத்து	படுத்தாமாபேரலே
	டான	(உபேகழிப்பதாக)தேவ	
தேற்றான்	மை திருவுள்ளத்தில்தெளி	நீர் திருவுள்ளத்தி	
தானே	வை நினைத்தோ?	லே	
		வைத்தாய்	நினைப்பிட்டாய்? (க)

அடி;—ஒன்பதாய்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) "கவுன்சொகாடநீராக உபே கழித்தாயென்னவேண்டா; நாம் ஜகத்ச்ருஷ்ட்யாதிகன் பண்ணும் வ்வபாவ மாயிருப்பதோம்; எம்மையொழிய இவளுக்கு வேறு கதியில்லாதிருந்தால் அப்படியே இருக்கிறோம். நீர் போக அங்கிலும்" என்ன; போக்யபூதைதயான இவ்வா இப்படி வைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி நீர் னாதிகிற ப்ர யோஜனமென்? இவளுடைய போக்யதைமைய வ்யர்த்தமே யாக்காதே என்று சொல்லி, "ஓருத்தரைச் சொல்லுவதென்" என்று தன்னைவெழுத்துக் கொள் ளுகிறவென்று பாங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை. சுயஅகம்

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கீரழலித்யாதி) ப்ருதி (ஆர்) வ்யாதி பஞ்ச பூசங்கள் நாம் இட்டவழக்காகில், இப்படி இருப்பதொருவயக் தியை நாம் உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறீர் மென்றிருக்கிறீயோ? விசித்தா ஸ்ருஷ்டிபண்ணவல்லோமென்றே நினைத்திருக்கிறது. (பார்க்கெழு கோதை) கல்பாணகுணங்களால் குறைவற்றிருந்தவன். அதாகிறது னான், மடம், அச்சம், பயர்ப்பு என்றும்போலே சொல்லப்படுகிற ஸ்த ரீதவா திகளால் குறைவற்றிருக்கிற இவளுக்கும் நம்மைப்பொழிய ஓர பார்வையில்கை; ஆநாயகதி, அபலை என்றுகொண்டு இத்தாலே வரு கிற நெஞ்சில் தெளிவோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(பார்க்கெழுபவ்வமித்யாதி) பூமிவயச்சூழ்த்த கடலைக் கடைந்து வாங்கினவதில் ப்ரபோஜனரூபமான அம்ருதம்போலே நிர்நிசய போக்ஷையாயுள்ளவனை. (பாவஞ்செய்தென்) இவளுடைய ஸ்வாக் க்யதைதில் குறைபுண்டாம் இழக்கிறேனல்லென். இதுக்கடிநான் பண்ணினபாபமிதே. (ஆரழலித்யாதி) ஆகரிபரிசர்யை பண்ணவே காலம் போக்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன் தொடர்நாச நினைத்தாயே. (உன்மனத் துவைத்தாயே) வேறெழும் ஒருகர் தவ்யமுண்டாக நினைந் திர்பரின்ரூபம். (க)

மு;—

வேட்டத்தைக்கருதாதடியினைவணங்கி மெய்ம்மைநின்றெயம்பெரு வார்த்திதத்தனை மங்கையாதலைவன் மானவேல் கவியன்வாயொலிகள் ப்ராணை தொடர்வயந்தார்கடர்முடியானைப்பழமொழியால்பணிந்துரைத்த பாட்டிவைபாட்பாத்திமை பெருக்ச்சித்தழும் நிருவொடுமிசூரம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேட்டத்தை	அபிவிேஸு விஷயமா	மெய்ம்மைநின்	பாரதந்தீயத்தினே தி
கருதாது	யபகவதவிஷயத்தை	ஆ	வேரினது
	(இப்போதென்பதில்)	ஆடியினைவண	ப்ரபத்திபண்ணியிருக்
	ஆமென்று) ஆசைப்	வதி	கற்ற
	படாதே	எம்	எயக்கு
		பெருவாரை	உபகாரகரும்.

விவரணம் (விசித்தோத்யாதி). "பாவஞ்செய்தெனக்கயார் கொழ வித் தியாதி வைத்தாயி" என்றவயம். (க)

க.அ.அ. பரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௧௦-பா, வேட்டத்தை.

தொடு	தொடுக்கப்பட்ட	கலியன்	ஆழ்வார்
அவர்	அவரைபுடைத்தார்	பழமொழியால்	முன்புள்ளார் சொன்
பைந்தா	பகையான திருத்		ன பாகாத் தாலே
	துழாய் மாணியாலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
கடர்	விளங்கா சின்ற	வாய்ஒலிகள்	திருவாய் மொழியான
முடியான	திருவயிசேகத்தை	இடைபாட்டு	திப்பத்துப் பாட்டுக்
	யுடைய ஞான ஸர்		களையும்
	வேண்டினே,	பாட	பாடப்பெறில்
பணிரது	அடிபணிந்து		(அவர்களுடைய)
வாள்	வாளால்வந்த	சீத்தமும்	மகஸ்ஸும்
திறல்	யிறிக்கையுடைய [ய]	பத்திமை பெ	பரம்பகத்தியெடுத்து
தான	ஸைகையையுடையரா	ருகி	
மங்கையர்	திரு மங்கையினுள்ளார்	திருவொட்டு	கைக்காய் வகையியை
தலைவர்	நிர்வாஹகராய [கரு]	யிரும்	யும் பெற்று விளத்
மானவேல்	இலையகன்றகேகை		குதமாம். (௧௦)
	யுடையரான		

வாய்;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) மேன்மேலே பெருகிவருகிற அநிதிவேசாதீசயத்தை அமைத்து, உபாஸகத்தில் தப்பாதபடி ஆஸ்திக்குமவர்களுக்கு உபகாரகனாயிருக்குமவனை. (வாள் திறல் தான) வாளால்வந்தயிடுக்கையுடையஸைகையையுடையராய் திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மான

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) "வேட்டத்தை-அயிடுவேச விஷயத்தை; அதாவது-பகவத் விஷயத்தை, கருதாது - இப்போதே பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்படாதே, மெய்யம்மைநின்ற-(௧) "இ ஆஸ்திக்குமவர்களுக்கு உபகாரகனாயிருக்கும்" என்று ஸ்வபாதந்தரயத்திலே நினைவின்று, அடியினைவணக்கி-ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற எமக்கு, எய்பெருமானே" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்தாய்மருளுகிரார் (மேன்மேலே இத்யாதி), (உபாஸகத்தில் தப்பாதபடி) என்றது - பத்திகாரயமான ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபயிரோதம் வாராதபடி என்பதை, இவ்வனன்றுகில் திருத்தாயாரான உபாயாத்யவஸாயத்தின்படியைக்கொண்ட இத்திருமொழியில், பெண்ணுக்காகத்தான் ப்ரயத்கம்பண்ணியும் காரயமாகாதே, "பாலியேனுக்கு" என்று நான் கைவாக்கின ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீய்ருத்தியைச் சொன்னது கூடாதிடே. "தான" என்றது-ஸைகை என்றது

(௧) ரா-ஸ-௦-௩-௧-௩௦.

பெரியதிருமொழி, கல-ப, சு-தி, கல-பா, வேட்டத்தை. கடிஅறி

வேல்) இலை அகன்மவேலென்னுதல்; அங்ஙனன்றிச்சே, ஆரோஜம்
பிரச்சினும் தன்மைப்போலேஆக்கும். அதாகிறது-வைஷ்ணவாபிமா
கமிதே.

(தோட்டலர்வைத்தார் சுடர்முடியானை) மிக்க செவ்வியை
யுடைந்தாய் குளிர்ந்ததிருத்தொழாய்தாரையுடைய ஆதிராஜ்ய ஸூ
சுக்கமான திருவழிகேசத்தை யுடையலனை. (பழமிழாய்பால் பணி
ந்துரைத்த) தான் ஒன்று கண்டு சொல்லுகையன்றிக்கே முன்புள்
ளார் சொன்னபாசுநதைவாசிற்றுச் சொல்லிற்று. (க) "கலையுதல்
சுவர்த்துயுதல்" உய்யுதல் அன்புநெய்யுதல் உய்யுதல் உய்யுதல் உய்யுதல்
கனம் ஸூபர்வாயைய விந்தாகல்பயத்புரா. அம்ருதம் பார்த்தயா
கல்பதத்தெவனதுமங்களம்." என்னக்கடவதிதே. (பட்டியவைபாடப்
பத்திமை பெருகிச்சித்தமும்)(சித்தம் பத்திமைபெருகி) அதாகிறது-
பசுமபத்தியிருந்த படியைச் சொன்னபடி. (திருவிவாய்க்கும்) அதுந்
கந்தா முண்டாம் கைநகர்ய லக்ஷியைப் பெற்று விளக்குதலாம்.

பெரியவாச்சான்றிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஒன்பதாம்பதிருமொழி முற்றிற்று.

†தொடுத்த அலருடைய பசுத்தமலை யென்றதல்; அலர்ந்ததொடுகளை-
இதனையுடைய பசுத்த புஷ்பமென்றதல் சப்தார்த்தம் விவகரித்துப்பலிதார்
த்த மருளுகிறார் (செய்விரித்தயாதி). முந்தினபடிநத்தில் கலப்பில் "தோட்ட
லர்என்று" நீட்டிக்கிடக்கிறது; இரண்டாம்படிநத்தில் வலலொத்தென்று
கொள்ளவேணும். எடுத்ததுக்கு அரங்கம், (சித்தம்பத்திமை பெருகி) என்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புர:—திருத்தாயின் ப்ரவேசம். சிற்ற்திருமொழியிலே திருத்தாயர்
அவன் வார்த்தையை விஸ்வலித்துந் தான் கைகாங்கி வந்து பெண்பின்னை
யோடே "வருகிறேனென்று சொன்னான்" என்று சொல்லியிருக்க, அகந்தாம்

† (பா) தோட்டத்திலிருப்பதே அலருடைய பசுத்தத்தார் என்றதல்,
அலர்ந்ததொடு-தேனையுடைய பசுத்தத்தாரென்றதல்.

(க) கா-அ-உ-தி-க-ந்.

கடிபக பெரியதிருமொழி, 30-ப, 30-தி, 3-பா, திருத்தாய்.

ஆழ்வார் திருவடிபொசுரணம்.

பத்தாம்பத்து பத்தாம் திருமொழி

திருத்தாயின் ப்ரவேசம்.

அவ்—திருத்தாயார் ஓரணவிலி கூப்பிட்டேக்லகவாக்கினுளாய்
நின்றது சீழ்த்திருமொழியில்; இதில் இப்பிராட்டிதான் தன்னுடைய
ஆற்றாமையாலே அவனை என் னேனே டேரர்க்கலை னுமென்று, சண்ணல்
கண்ட பகடிகளின் காலிலே விழுக்கிறான். இனி இவை தான் விசக
மாகையன்றிக்கே காரகமாகவும் வந்திவன்றி நுகுகிறான் காணும். *

மு;—திருத்தாய் செம்போத்தே
திருமாமகள் தன் சணவன்
மருத்தார தொப்புசுழ் மாநவனைவரத்
திருத்தாய் செம்போத்தே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்போத்தே ஒ!	செம்போத்தும் பற வையே!	மாதகளை	இத்தனைக்கும்புயான மாதவென்ற திரு
திருமாமகள் த	பெரியயிராட்டியாரு ன	ன	நாமத்தை யுடையன ன வர்வேர்வரின்
சணவன்	வல்லபனும்	வர	(என்னையு மொரு கால்) வரும்படியாக
மரு	மணம்மாறாத [னும்]	திருத்தாய்	ஆறுகலிக்கவேணும்;
தார்	மாணைய யணிக்தவ	செம்போத்தே! திருத்தாய்.	
தொல்	அராதினித்தயான	[ஆதராத்தொருத்தி.]	(ச)
புகழ்	ஆற்றி தாக்கடிதவ்வர செதையுடையனும்		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாய்) போத்துத் திருத்து
கையாலது - ஆறுகலிக்கை - (திருமாமகள் தன் சணவன்) உரை

வரவுக்கு சஞ்சல்களைப் பார்க்கிறவென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (திருத்தாயாரித்
யாதி), ஸஞ்சல்களை மீதனை யொழிய அவை சேர்க்கவற்றோ, அதின் காலில்
விழுவானென்னென்ன வருகிறார் (தினியித்தயாதி), *

அந்—முதற்பாட்டு. (திருத்தாயித்தயாதி) திருத்தாயார் வந்து ' கருத்த
ணன் வருகிறார்' என்று சொன்னபின்பு இவர் புறப்பட்டுப்போகவேண்டிய
தில்லை; செம்போத்தை வலமாகச் சொல்லுகிறாய் தன்னென்னவருகிறார்
(போத்தித்தயாதி). திருக்கிறவிடத் திருத்து வலமாகப் போனால் அவன் வரு
வென்று குறித்தவகாரணங்களுக்கொன்று கருத்தி. உன் குறிதம் கணம்

குத் திருத்தனாகவென்றொரு வராக்சாயில்லை. இத்தலைவில் அபராத வறநகவத்துக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதிவததைபு முடியுயனாயிருந் தும். (மருத்தாய்) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தனிபாலைநீட்டுக் கொண்டுருக்கிறவன். தேன்மாணுகதாரென்றபடி. (தொல்புகழ்)என் று மொக்க இவற்றினுடைய ரக்ஷணமே பண்ணிப்போருகையாலே ளுந்த குணவத்தாப்பதை(இ)ன்யயிடையவன். (மாதவனைவர்) லக்ஷ் மீபதிவென்சையன்றிக்கே, இது தானே தனக்குப் பேராயிருக்கை, (திருத்தாய் செம்போத்தே) ஒருகால் கொன்னால் ஆகாம் மட்ட மென்றிருக்கிறதாய்க்கொண்டு இருகால் மட்டுக்கொல்லுகிறான். (௧)

பு;—கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்

கருமா முகில்போல் நிறத்தன்

உரையார் தொல்புகழ்த்தமனை வாக்

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்.

(௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காக்கைப் பிள்ளாய்	மலைபகாரகளுனகாச் சாய்;	தொல்புகழ்	சித்யமான புகழாபுடையனாய்,
கருமா முகில் போல்	காளமேகம்போன்ற போல்	உத்தமனை	தீரோதாத்த நாயகனு ள் சக்ரவர்த்தித் திருமகளை
நிறத்தன்	திருநிறத்தை புடைய னாய்	வர	(என்னவும்) வரும் படியாக
உரை ஆர்	சுந்தபூர்த்தியையுடை த்தாய்	கரையாய்	கூப்பிடவேணும்;
		காக்கைப்பிள்ளாய்	கரையாய். (௨)

வ்யா;—இரண்டாய்பாட்டு. (கரையாய்க் காக்கைப்பிள்ளாய்)

வராவ்டில் வலமானது வ்யர்த்தமாகாதோ என்று நிற்கிறதாகச் சொல்லுகிறு னென்றருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). கீழே "திருமாமகள் தன்சணவன்" என்று சொல்லிவைத்து "மாதவன்" என்றால்புருகுத்தியாமே என்னவருளுகிறார் (லக்ஷ் மீபதித்யாதி). (௧)

அந;—இரண்டாய்பாட்டு. (கரையித்யாதி) செம்போத்தானது "நீ என் னைத் திருத்தச்சொன்னாய்; ஆத்தாலே" கீ புறப்பட்டுப்போக ஒருப்பட்டாய் போலே யிருக்கிறது. ஆத்தால் எனக்கும் கூடப்பழிவிளையும்" என்று இருக் கிறதாகக்கொண்டு, அருகிருக்கிற காக்கையில் கட்டுரை கேட்கிறுவென்று ளங்கதி

காக்கையை "பிள்ளை" என்று கொண்டாடவேணுமோ வென்னவருளுகி

பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பாரா ஸ்தோத்தரம் பண்ணக்
கடவதாய்தே இருப்பது. (௧) "ஸ்ரீராமாயணம்-ப்ரஸசர்ஸமஸூ
கரம்" என்னக்கடவதே (சுருதாமுகில்போல் சித்தத்தன்) கரைந்து
கட்டித்திவ்வியசிலும் இழச்சரிவாண்னுகபடி யான வடிவுபடைத்
தவன். (உரையார் தொக்புரம்) சுப்த.பூர்த்தியை யுடைத்தாய் சித்
யமான புகழையுடையவனுயிருக்கிறவனை. "உரை" என்கிறதி-
யார் ராமாயணத்துக்குப் பாதிபாத்யனுயிருக்கிறவனை. (புசுழ்) ரகழிக்
வகயால் வந்த புகழையுடையவனை. (உத்தமன்) பிராட்டிக்காகத்
தன்மார்விலே அம்பேற்ற தீரோதாத்த நாயகனை, (வரக்கரையாய்),

பூ—கூவாய் பூக்குயிலே

சுருதிமார் தடுத்ததுகந்த

மாவாய்க்கண்ட மணிவண்ணனை வரக்

கூவாய் பூக்குயிலே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுருதிமார்	தர்ஸாயமான கோகிலமே,	வாய்	வாயை
சுருதி	(பகக்களுக்கு மிடை யர்க்கும்) திக்கரு ளிரையுண்டாக்சக்	கீண்ட	கிழித்துப், பொகட்டவ ளாய்
மாரி	கல்வர்த்ததை [கடவ தடுத்த (கோவர்த்தநத்தால்) தடுத்த அதனால்]	மணி	மணியுண்ணையமான
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	வண்ணனை	வடிவையுடையனான கண்ணபிரான
மா	ப (பு) காணாநனுடைய	வர	வரும்படியாக
		கூவாய்	கூவவேணும்;
		பூக்குயிலே! கூவாய்,	(௩)

ரூர் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி), (சப்தபூர்த்தியையுடைத்தாய்) என்றதுக்கு, அவனுடைய புகழ்க்கு காசகங்கனான சப்தக்கள் பூர்ணமாயிருக்கையென்று கருத்த. அர்த்தாத்தரம் (உரையித்யாதி), (ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு) என்ற வகத்தரம் "பேர், அதுக்கு" என்று கட்டிவது, (ரகழிக்கையால்வந்த) என்றது- கணபிதிராசைத் யாதிப்படியே, உன்சாய்சந்தானான காக்கையை ரகழிக்கையா ளுண்டான வெண்கை, காக்கையைக்குறித்துச் சொல்லுகிற பாசரமாதையா வே "உத்தமன்" என்றதுக்கு -காக்கையை ரகழித்த காலுத்தனை யாக வேணுமென்று திருவுள்ளம். (௨)

பெரியதிருவிமாழி, கடு-ப, கடு-இ, ச-பா, கொட்டாய். கடிஅகல்

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (கடவாய்) தர்ஸநீயமான அன்படி-
லையக்காட்டி. கண்ணுக்கிரையிட்டாய் கொடுவே செவிக்கும் இரையி-
டப்பாசாய். (சூனீர்மாரி தடுத்தாகந்த) பகக்காரும் இடையரும் வர்-
ஷத்திலே துணைப்புகடி கைக்கெட் டற்றொளு மலையை எடுத்து அவ-
தலற சகந்தது "இவை நோவுபடாதொழியப் பெற்றொயிம்" என்று
அத்தாலே தானேஉகந்தானாயிற்று. (மாவாய் கண்ட) பகாஸுபநு-
டைபி வாயைக்கிழித்த. (மணிவண்ணனை) விநோதியைப் போக்கிற்-
திலனையாகிலும் விடவிவாண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. (ந)

மூ;—கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி.

குடமாயி புவகளந்த

மட்டார் பூங்குழல் மாதவனைவா

கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லிக்குட்டி	ஓ பல்லிக்குட்டி!	பூ	பூக்களை அணிந்த
குடம்ஆர்	குடக்கூத்தாடி	குழல்	கிருக்குழலையுடைய
உலகுஅளந்த	(திரைவித்ரமாயதாந்த திலே) னோகய்க்களை	மாதவனை	மீரியடிபதியான
	யெல்லாமளந்தரு	வா	ஸர்வேஸ்வரனை
	ளினவராய்	கொட்டாய்	வரும்படியாக
மட்டுதூர்	தேன்மாருத	பல்லிக்குட்டி!	கொட்டாய்.

(ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கடவாய்த்யாதி). * பிண்டத்திரனையும் பெய்க்-
கிட்ட தீர் சோறும் உண்டற்கு வேண்டி ஓடித்திரங்கிறதாயாலே அது
பறந்துபோக, அருவில் பூங்குயில்களைப்பார்த்துக் கடவச்சொல்லுகிறனென்று
ஸங்கதி.

"பூம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தர்ஸநீயேத்யாதி). ஆபத்திலே
உதவுமவன் என்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பகக்களித்யாதி). ... (க)

அரு;—நாவரம்பாட்டு. (கொட்டாயித்யாதி) (ச) "வந் து க ஸ்ரு யு தீ
சு த் து க ஸ்ரு யு தீ - வஸந்தகாலே ஸம்பீசாப்தே காத் து க ஸ்ரு யு தீ
"தான் கடவினால், தன்னைப் போஷிக்கிறகாக்கைக்கும் தனக்கும் வஸந்தாயம்
தோற்றி வாயில் சோறு இழக்கவேண்டிவரும்" என்றுஇருந்ததாகக்கொண்டு,
தனக்குஅடிக்கடி சுபலலிசமமான தகழிசைகளெளியை ஆசைப்படுகிறனென்று
ஸங்கதி.

கடிசை பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, இ-பா, சொல்லாய்.

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி) என்று மொக்கப் பாடித்தமே பண்ணிப்போருகை உனக்கு வத்தாப்பாயுத்த மன்றோ? (௧) “கடராழி வலனுயர்த்த - பாய்யாத்மய்ப்ருதி ஸுஸ்கித்தம்” என்னுமாயே இருக்கிறது. (குடமாடியுலகளத்த) ஒரு ஊரில் மன்றுபாழ் தீரும்படியாகக் குடக்கத்தாடினான். ஒருவேகத்தில் பாழ்தீரும்படியாகவும் ஒருக்கத்தாடினாயிற்று. (மட்டார்பூக்குழம்) தேன்மாறுத பூமலையுடைத்தான திருக்குழலையுடைய வளை. (மாதவளை) பாம்பாணயியானவளை. (௨)

மூ;—சொல்லாய் பைங்கிளியே

கடராழி வலனுயர்த்த
மல்லார்தோள் வடவேங்கடவளை வரசி
சொல்லாய் பைங்கிளியே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமைநீரம் மாறாத	தோள்	திருந்தோள் களையுடை
கிளியே	சூ கிளிப்பின்னாய்,	யனாய்	யனாய்
கடர்	ஒளிமிக்க	வடவேங்கடவ	வடக்குத் திருமலையி
ஆழி	திருகாழியாழ்வானை	ளை	லை சின்மருளுமவ
வலன்	வலது திருக்கையிலே	ருணை	ருணை ஸர்வேஸ்வரனை
உயர்த்த	உத்தரின் நுள்ளவனாய்,	வா	வரும்படி யாகவேணும்;
மல் ஆர்	மிக்கவலியையுடைய	சொல்லாய்	ஒருவார்த்தை சொல்ல
		பைங்கிளியே!	சொல்லாய். (௩)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாய் பைங்கிளியே) உன் வடிவைக் காட்டி ரகதித்தாப்போலே, உன்னுடைய பேச்சாலும் ரகதிக்கப்பாராய். (கடராழி வலனுயர்த்த) ஒருவிரோதி வந்த போதாக வந்துகையன்றிக்கே, ஏற்கவேசொலித்திருவாழியைவலவருகே

நன்மைசொன்னால் செய்வவும், தீமை சொன்னால் தவிரவுமாயிருக்கையாலே அருளுகிறார் (என்று மொக்கலித்யாதி). ... (௪)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) பல்லியானது பலிகமான நாகையாலே “கிளைத்தபோது கொட்டவேணுமென்றகமக்கு தீர்ப்பந்தமென்” என்றிருந்ததாகக்கொண்டு, கட்டிலிருந்தகிளியைப்பார்த்துப் பேச்சுக்கொள்ளுகிறவென்று ஸங்கதி.

பசுமைசொன்னதுக்குத் தர்ப்பாய்ம் (உன்னித்யாதி). ... (௫)

(௧) ௧௦-பா-௧௫-௨௭.

பெரியதிருமொழி, 40-ப, 40-தி, 41-பா, கோழி கவுண்டி

எந்திக்கொண்டிருக்கிறாயிற்று. (மல்லார்தோள்) ஆயுதம் தானும் யிகையாம்படியான திண்ணிய தோளையுடையவன். (வடவேங்கடவனைவர) ரக்ஷண கதக்குறுப்பாக முதலடியிட்டிக்கொண்டு நிற்கிறவனை. (டு)

மு;—கோழி கூவென்னுமால்
தோழி நானென்னெசெய்கென்
ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்றுச்
கோழி, கூவென்னுமால். (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வராய் தோழி!	கோழி	(உடனே) வயல்லைஷ ஸசெகமான கோழி
கோழி	(வரவைஸைஸிப்பிக்கும்)		யானது
கூ	சாமக்கோழியானது	கூஎன்னும்	"கூ" என்று கூவா
ஆல்	'கூ' என்று கூவாடின்	ஆல்	நிற்கும்.
ஆழி	ஸந்தோஷம். [தது;		கஷ்டம்;
வண்ணர்	கடல்போன்ற		(இனி அவன் பிரிந் துபோமாக்கையால்.)
வரும்பொழுது	திருநிறத்தை யுடைய		
ஆயிற்று	ஒரு கண்ணபிரான்		
	வரக்கடவ காலமானது	நான்என்னெசெய்கான்என்னெசெய்வேன்	(ச)
	ஆணுகப்பெற்றது;	கேள்	

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) "கோழி" என்று ஸமாகதுக்கெகையாய் உடன்கேடியானவனை ஸம்போதித்து "கோழி கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று, கோழி

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) கிளியைப்பார்த்து "சொல்லாய்" என்று சொல்லுவது-(ச) "கண்ணன் நாமமே குழிக்கொன்றீர்" என்கிற பாசுரத்தை நினைக்கிற இத்தகையிலே நாம் பேசுவொண்ணுதென்றிருக்க, கோழியானது காலஞ்ஞாபியாகையாலே வரவுக்கு ஸவசகமாக "கூ" என்ன; திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து கோழியருகேவந்து "இனிவந்தால் உடனே கோழிகூவென்னுமே? மேல் வரும்பிரிவுக்கு என்செய்வேன்" என்கிறுனென்று வங்கதி.

கருஷ்ணன் பசுமேய்த்துவந்து குளித்து ஒட்டித்துஉண்டு உறங்கஒருசாமமும், பெண்களிருந்தவட்டம்தேடி வா ஒருசாமமும், ஒருவரதியாதபடி மீண்டு போய் பசுவின் சிறுவீடுமேய்க்க ஒருசாமமாய், தரியாமா இப்படி கழியுமாய்கையால், நடுச்சாமத்தில் கோழிகு வற்றன, கோழிகுவிற்று வந்தானென்று உகந்து, உடனே கூவகிறபடியாலே சாமம் கண்ணாய்கூவுதலால்வேசமும்

(ச) தி-உாய்-க-இ-அ.

கடவுள் பெரியதிருமொழி, 30-ப, 30-நீ, ௭-பா, ௧ாமற்கு.

கடவுள் னுமால், என்செய்கென்' என்கிறான். இதுக்குப் பொருளாக ஜீயர் அருளிச்செய்தாராகப் பின்னை அருளிச்செய்யும்படி; - "க்ருஷ்ணன் கோழிகுவினவாதே வருமாய், மீண்டு கோழிகுவினவாதே போமாய், வரவைஸ்சிப்பிக்கிற கோழி கூவரசின்றது. பிரிவில் தரிக்கவொண்ணாதபடி கடல்போலே ஸ்ராமஹாமான வடிவைபுடைய வர் வருக்காலமாயிற்று; மீண்டு கோழிகுவர் போவர். கடுஷஸம் ஸ்வேஷத்துக்குக் காலமில்லை. நான் என் செய்கென் என்கிறான்' என்று. "க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டுவரும் போலேகாணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்த மிதே. (௬)

மூ;—காமற் தென் கடவேன்

கருமாழுகில் வண்ணற் கல்லால்
பூமே லைங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக்
காமற் தென் கடவேன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமாழுகில்	காளமேகம்போன்ற	ஐக்கணை	பஞ்சபாணங்களை [த்த
வண்ணற்கு	திருநிறந்தைபுடைய கண்ணிரானுக்கு	கோத்து	(கருப்புவில்லில்) தொடு
அல்லால்	கடலாய்ப்பட்டிருக்கை (யொழியினமத்தன்)	புகுந்து எய்ய	உள்ளேபுகுந்து ப்ரயோகியாகிநீங்க,
மேல்	அதற்குமேலே (புந்தானு	காமற்கு	(அப்படிப்பட்ட) மன்மத னுக்கு [ன்?;
பு	பஷ்பங்கனாதே	என்கடவேன்	என்னசெய்யவல்லே
		காமற்கு	என்கடவேன்? (௭)

நடக்கிறதென்று அதுக்கு ஒருஊம்காதமருணுகிரர் (இதுக்கித்யாதி), (க்ருஷ்ணன் கோழியையித்யாதி). ... (௬)

அது;—ஏழாம்பாட்டு. (காமற் தெய்யாதி): தோழியானவள் நீ" வரும்பொழுது தானால் உயிர் துக்கமுருணயாக ஒங்கித்திருக்கவிதே அடிப்பது. மேல்வரும் பிரிவை நினைத்தஞ்சு, அகிக்குயோ'என்ன, "ஸாஷாங்கம்மதமம்மதனானவன் வடிவாகையாலே உடனே ஆற்றாமையைவிடவிக்கும், அதுக்குமேலே (தாய்) என்று யாராதே காமன்னைதொடுப்பனே; நான் அஞ்சாதேயிருக்க வழி என் தோழி? என்கிறுகென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, 30-ப, 30-தி, 4-பா, இங்கே, 34-கூட

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்த காமனுக்குள்ளகடவேன்; மாமணவாளரான கறுத்துப்பெரிய முகில் வண்ணற்கொழிபி. “கருமாமுசில் வண்ணர்” என்னையாலே, இதர விஷயத்துக்கிறே அவன் ப்ரேரகன். இவ்விஷயத்துக்கு அவன் ப்ரேரிக்கவேண்டா; அவன் வடிவநானேயிறே ப்ரேரகம். (க) “போ மர்கடதல் கடல்புரையவிளைவித்தநாமர்மேனி” என்னக்கடவதிறே, கறுப்புவில்லிலே புஷ்பாணங்களைநீரையும் தொடுத்தய்ய. (எ)

மூ;—இங்கே போதுக்கொலோ
 இனவேல் மெடுங்கண்களிப்பக்
 கொங்கார்க்கோலைக்குடங்கைக் கிடந்தநால்
 இங்கே போதுக்கொலோ, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு ஆர்	தேன்றிறைந்த	வேல்	வேல்போலே
கோலை	கோலைகளைமுடைய	கெடு	கெடதாயிருந்துள்ள
குடங்கை	திருக்குடந்தையிலே	கண்	(என்) கண்களானவை
கிடந்த	பள்ளி கொண்டருளுய வருண	களிப்ப	களிக்குப்படியாக
மால்	ஸர்வேய் வரன்,	இங்கே	இவ்விடமேற
இனம்	ஒன்றுக்கொன் கொடுப் பாய்	போதும்கொல்லு	எழுந்தருளுவனோ?
		இங்கே போதுக்கொலோ?	(அ)

குடமணிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த முறைமையாலே அருளுகிறார் (வயிற்றில்பிறந்த காமனித்யாதி), மாமணவாளரான என்றவு-பர்த்தருநாமக்ரஹணம் பண்ணுகே வ்யவஹாசீக்கும் வேகலையாதினைப்பற்ற. “மேல் பூவைக்களை கோத்து” என் தல்வயமாய், அவன் திருமேனி ஆற்றாமையை விளைவிக்கு மென்றதுக்குமேல் பூக்கவாகிற பாணங்களைக்கோத்து என்று நாதபர்யமாய், கறுப்பு வில்லியாகையாலே அருளுகிறார் (கறுப்பித்யாதி). (எ)

ஆ;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேயித்யாதி) “கொழிகுவின மாத்ரம் கொண்டு அவன் வந்தானாகவும், அவன் திருமேனி ஆற்றாமையை விளைவிக்கு மென்று விசாகப்படுகிறாய்; இன்னம்தானே வருகிறனோ? ஆர்வவியிகிறனோ? இரண்டிக்கு மொக்கும் இக்கொழி கடவுதல்” என்ன; “நீ நல்லகிருபகையிறே. எனக்கும் அந்தநா நியிசயித்துத் தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறு னென்று எங்கதி.

(க) தி-வாய் இ-கூட.

கடவுள், பெரியதிருமொழி, ௧0-11, ௧0-தி, ௧-பா, இன்னொன்று,

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேபோதுக்கொலோ) இரண்டு தலைக்கும் எவ்வாறு வாய்க நான் அங்கே செல்லாமே, தான் இங்கே வாவல்லையோ? வந்தால் கொள்ளும் பாயோஜநமிருக்கிறபடி, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய், வேல்போலே நெடிதரமிருந்துள்ள கண்கள் களிப்பு; தேனூர்ந்து சோலையை புடைத்தான திருக்குடத்தை யிலே சாய்ந்தருளின வ்யாமுத்த(௩)ன். (அ)

மு;—இன்ன ரென்றதேயன்

அன்னே யாழியொடும்

பென்னூர் சார்ங்கமுடையவழிகளை

இன்ன ரென்றதேயன்.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே	அம்மே!	உடைய	திருக்கையிலேயுடைய
ஆழியொடும்	திருவாழி யாழ்வானையும்	அடிசளை	ஸ்வாமியை [ரான
பென்னூர்	எப்பருணியமான	இன்னூர்என்று	இன்ன ஜாதியொன்று
சார்ங்கம்	சார்ங்கமென்னும் தது	அநியேன்	அநிகிறிலேன்;
	ஸ்ஸையும்	இன்னூர் என்று	அநியேன். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இன்னூரித்யாதி). தேவனோ? மதுஷ்யலோ? அநிகிறிலேன். தேவதவ ஸூசகமான திருவாழியையும், மதுஷ்யத்தைகாந்தயாய், எப்பருணியமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை. அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே "அநியேன்" என்னப்பண்ணுகிறதிதே. அவன் வைலகூண்டம். (க)

அந்திக்கே, பின்னையும் வாக்கானுமையால் நாமேஆற்றாமையிஞ்சிப்புறப்படவேண்டி வருவோவென்று ஸங்கதியாகவுமாம். ... (அ)

ஆந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இன்னூரித்யாதி) திருக்குடத்தையில் கிடத்தவர் சார்ங்கபாணியின் படியும், ஆராவமுதாழ்வாரையும் அதுபவித்தாராகையாலே, அவருடைய போக்யதை நெஞ்சில் ஷதநிருந்து முன்னிலையாக வந்தாப்போலே தேவநற்கண்ட உகக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

மதுஷ்யத்தே பரதவம் இவருக்கு அடையாளமென்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆய்ச்சாயப்படுகிறான், போக்யதையாலே என்னுகருத்தருளுகிறார் (அடையாளமித்யாதி). ... (க)

முடி—தொண்டர் பாடுமீனே

சுரும்பாற்பொழில் மங்கையர்கோள்

ஒண்டார்வேல் தலியமினாலைகள்

தொண்டர் பாடுமீனே,

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஓ பாகவதர்களே!	தார்	மாலைமையும்
சுரும்பு ஆர்	வண்டுகள்மாறாதே சிட	வேல்	வேலையும் உடையரே
	க்திற	கலியன்	ஆழ்வார் [ன
பொழில்	சோலையையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	மாலைகள்	கொல் மாலையான இப்
	க்கு		பாகவத்களை
கோள்	நிர்வாஹகராய்,	பாடுமீன்	(வாபாரப்) பாடுங்கோ
ஒன்	அழகிய		ள்!;
		தொண்டர்! பாடுமீனே—	(௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) பாகவதவிஷயத் தில் சாபலமுடையாரெல்லாரும் பாடுங்கோள், வண்டுகளார்க்கு பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான அழகிய மாலையையுடைய வேலை திருபகமாகவுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த மாலைகள், ப(ந)வய்ருதி கொல்லாதொழிந்தது துதானேப்பரயோஜ நமாலையாலே. (௧௦)

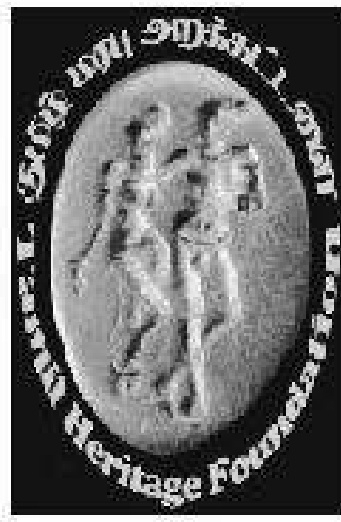
பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாபத்து பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அடி—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) 'சுரும்பு' என்றதினர்த்தம் (வண்டுகள்) என்றது. ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை